

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

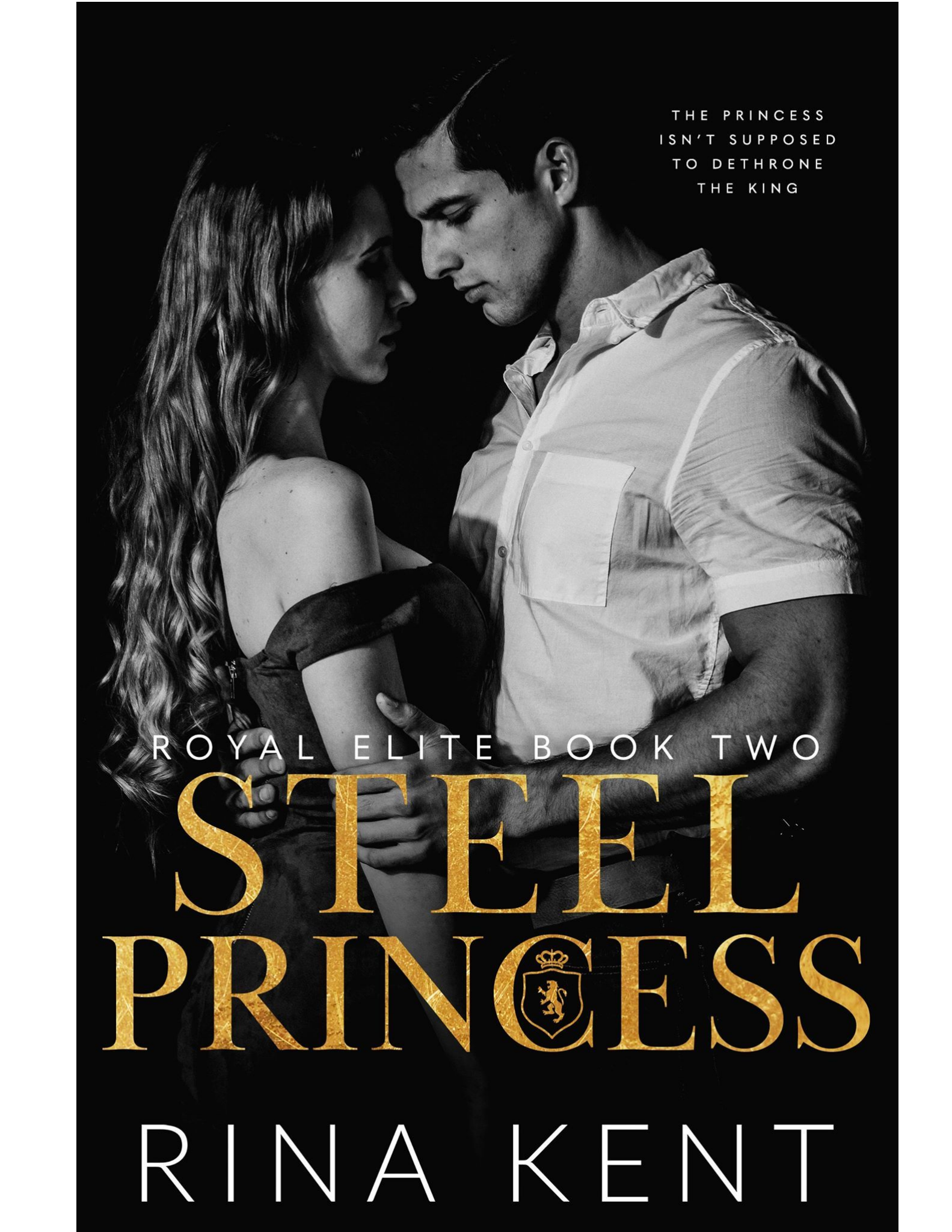
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PRINCESS
ISN'T SUPPOSED
TO DETHRONE
THE KING

ROYAL ELITE BOOK TWO

STEEL PRINCESS

RINA KENT

ÇELİK PRENSES

KRALİYET ELİT KİTAP İKİ

RINA KENT

ROYAL ELITE BOOK TWO

STEEL PRINCESS

Çelik Prenses Copyright © 2019 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ALSOBYRINAKENT

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ
Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön
Bölüm) Aldatma Yemini
Aldatmacanın Baştan Çıkardığı
Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ
Benden Nefret
Ediyor Benden
Nefret Etmiyor

*Kayıp ruhlara,
yalnız değilsiniz.*

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Çelik Prenses karanlık bir lise kabadayısı romantizmi, olgun bir yeni yetişkin ve bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği şüpheli durumlar içeriyor.

Eğer bir kahraman arıyorsanız, Aiden o değil. Bununla birlikte, bir kötü adam için kaşınıyorsanız, o zaman kesinlikle Aiden King'in dünyasına hoş geldiniz

Karakterlere sadık kalmak için, kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazım *Çelik Prenses* İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Bu kitap bir üçlemenin parçasıdır ve tek başına

DEĞİLDİR. Kraliyet Elit Serisi:

- #0 Zalim Kral
- #1 Sapkın Kral
- #2 Çelik Prenses
- #3 Twisted Kingdom
- #4 Kara Şövalye
- #5 Vicious Prince
- #6 Acımasız İmparatorluk
- #7 Royal Elite Epilog

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

Prensesin kralı tahttan indirmemesi gerekiyordu.

Elsa

Beni yok edeceğini söyledi ve etti de.
Muharebeyi kaybetmiş olabilirim ama savaş henüz bitmedi.
Kralı tahttan indirmek için tek bir hamleyle başlar derler.
Kimse aşağı inerken beni de yanına çekeceğinden bahsetmedi.

Aiden

Steel'in küçük prensesi savaş istiyorsa, o zaman savaş olsun. Tek bir kural var: Ya benim kurallarım ya da hiçbiri.
Elbette, bana neyin var göster, tatlım.

Bırak Yansın - Kırmızı
Up in Flames - Coldplay
Death and All His Friends - Coldplay
Up with the Birds - Coldplay
Fun - Coldplay & Tove Lo
Heroin - Badflower
Kill Somebody - YUNGBLUD
Anarchist (Unplugged) - YUNGBLUD
Break In - Halestorm
Durdurulamaz - Kırmızı
Kayıplar İçin İlahi - Kırmızı
Eğer Kırarsam -
Kırmızı Gitti -
Kırmızı
Not Alone - Red
Yours Again - Red
Obsession - Joywave
Teeth - 5 Seconds of Summer
Youngblood - 5 Seconds of Summer

Rush - The Score
The Descent - Bastille
Bury Me Face Down - Grandson
Burning Alive - 8 Graves
My Friends - Bohnes
Guns and Roses - Bohnes
Dead - Normandie
I Don't Care - Our Last Night
Hollow - Barns Courtney
You Should See Me in a Crown - Billie Eilish

Çalma listesini [Spotify](#)'da bulabilirsiniz

A I D E N

Sezgi ilginçtir.

Sert bir cisme çarpan türbülanslı enerji gibi. Sezgi, savaşı daha başlamadan kaybedeceğinizi tahmin edebilir.

Ben savaş kaybetmem.

Koçun her zamanki moral konuşması biter bitmez çantamı kaptığım gibi kimseyle konuşmadan soyunma odasından çıkıyorum.

Nash adımı söylüyor ama onu ve diğer herkesi dışarıda bırakıyorum.

Çoğu zaman kafamın içinde kayboluyorum ve onlar da benimle kendi zihnim arasına girmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Ayrıca, benimle neredeyse yirmi yıl geçirdiler, şimdiye kadar alışmış olmaları gerekirdi.

Telefonumu çıkardım ve Elsa'yı aradım. Kapalıydı.

Elsa telefonunu kapatmıyor. Asla.

İtiraf etmiyor ama velilerinden biri onu aradığında cevap vermeme konusunda her zaman bilinçli.

Soyunma odasının dışında durup tekrar deniyorum. Hala bir şey yok.

Genellikle olumsuzlu olumlunun önüne koyarım çünkü olumlu sizi mahveder.

Ancak şu anda, algımda bir istisna olmasını diliyorum. Keşke olumsuzdan önce olumlu bir şeyler olsaydı.

Elsa'nın lanet telefonunun kapalı olmamasını diliyorum. Ve ben dilek dilemiyorum bile.

"Hey, Kral!" Astor arkamdan bana çarpıyor ve bir kolunu omzuma **dolu y o r .**

Üniforması tamamen yanlış kıvrılmış ve nemli saçlarında hâlâ şampuan var, sanki düzgünce durulama zahmetine katlanmamış gibi.

Soyadı için bir anomali. Büyük Kont Astor onu bu şekilde görürse, muhtemelen onu hapseder ve görgü kurallarını yeniden öğretir.

Bu kadar meşgul olmasaydım, sırf Astor'un tepkisini görmek için ona bir fotoğraf gönderirdim.

Bazen eğlendiriyor.

Görünüşüne rağmen yanımızdan geçen kızlar ona kirpiklerini kırptırıyor. Birine göz kırptırıyor ve diğerine onu çağırmasını işaret ediyor.

Bu okulun standartlarını yükseltmesi gerekiyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye kestirip atıyorum. "Ve ben kırmadan önce kolunu çıkar o."

"Ve işte benim dostum." Bana sırtıyor. "Seni bir süreliğine kaybettiğimi sanmıştım.

Orada bir an. Nerede kalmıştım? Neden yine senin huysuz kıcına geldim...?" Parmaklarını şıklattı. "Doğru ya! Jonathan, Premier Lig'in gözlemcileri için müdürle mi görüşüyordu? Benim için bir şeyler söyler misin?"

"Jonathan burada mıydı?"

"*Bah alors*, dostum. Okuldaki herkes babanın burada olduğunu biliyor ama sen bilmiyor musun? Bu ne lan, cidden?"

Jonathan RES'teydi.

Elsa'nın telefonu kapalı.

Bunu tesadüfe bağlamak istiyorum ama tesadüf diye bir şey yoktur.

Tesadüf, zayıf insanların gerçekler yüzlerine çarptığında kullandıkları bir bahanedir.

Onunla tekrar karşılaşmam tesadüf değildi.

Ve şimdi ortadan kaybolması tesadüf değil.

Ona Jonathan'la konuşmamasını söyledim. Ondan uzak durması gerektiğini açıkça belirttim.

Bir ambulans sesi havayı kesiyor. Ve bu geçen

bir ambulans değil.

Hayır. Doğruca okulun arka girişine geliyor.

"Ooh," Astor pencereden bakmak için parmak uçlarına basar. "Drama. Gidip izleyelim."

Jonathan RES'e geldi.

Elsa'nın telefonu kapalı.

RES'te bir ambulans var.

Sezgiyle ilgili bir şey mi var? Her zaman

doğrudur. En azından benim durumumda.

"Hey, Kral." Knight bize doğru koşuyor, kaşları birbirine yapışmış.

"Bunu görmek isteyebilirsiniz."

"Ben de ona bunu söylüyordum," diyor Astor. "Bu bir drama ve biz her zaman dramanın içinde yer almalıyız -"

"Ben Elsa." Knight onun sözünü kesti. "Havuzda boğulurken bulundu."

ELSA

GEÇMİŞ

"Y

"Eğer zayıfsan benim olamazsın."

Unutulmaz ses bir vızıltıya dönüşür. Uzun, unutulmuş bir vızıltı.

Ağzıma, burnuma ve kulaklarıma su doluyor.

"Dövüş!" Ses tepemde bağılıyor. "Dövüş, Elsa!"

Uzuvlarım suyun içinde çırpınıyor. Göğsüm bastırılmış enerjiyle daralıyor. Nefes alamıyorum.

Lütfen nefes almama izin ver.

O tanıdık baş dönmesi beni pençesine aldı. Uzuvlarım artık zar zor hareket ediyor.

Sudan çıkarıldım. Nefes nefese kaldım, boğuldum ve tükürükler saçtım. Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı.

Birkaç kez göz kırpıktan sonra bile görüşüm hala bulanık.

Kasvetli, bulutlu hava tenimi yapışkan bir parlaklıkla kaplıyor. Sarsıldıkça kıyafetlerim macun gibi vücuduma yapışıyor. Dişlerim takırdıyor ama o canavarlar beni rahat bırakmıyor.

Bir isim söylemek istiyorum, ama söylersem, sadece suya atılmakla kalmayacağım, aynı zamanda adı verilmeyecek kişi olmak zorunda kalacağım.

Ben de diğerini aradım.

Elimde kalan tek isim.

"Ma-"

Tekrar suya atıldım.

Bu sefer hava bile alamıyorum.

Dövüşemiyorum.

O canavarlar savaşmama izin vermeyecekse savaşmanın ne faydası var? Yakında, adı verilmeyen biri gibi olacağım.

Yakında annem başkasına sarılacak çünkü bana sarılamayacak.

O canavarlar onun ve benim her şeyimizi aldılar.

O canavarlar beni öldürdü. Bir kere değil, iki kere bile değil, her zaman. Belki de hayata hiç dönmemeliydim.

Eğer yapmasaydım, o canavarlar beni tekrar öldürmezdi.

Eğer yapmasaydım, adını vermeyeceğim kişi ve ondan sonra gelenler gibi olurdu.

Canavarlardan kaçamayanlara böyle olur, değil mi? Canavarlar istedikleri her şeyi alırlar.

Bir el beni kolumdan çekerek sudan çıkarıyor. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

O benim için burada.

O her zaman benim için burada olacak.

Uzuvlarım ve ciğerlerim beni yarı yolda bırakıyor. Ağzımı açıp nefes bile alamıyorum.

Gözlerimi kapatıp sürüklenmekten başka bir şey yapamıyorum.

PRXSXNT,

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve antiseptik kokusu burun deliklerime hücum ediyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca beyaz tavana bakıyor, antiseptik kokusunun etrafıma ve içime sızmasına izin veriyorum.

Burası bir hastane olmalı.

Neden bir hastanedeyim?

Buraya yatırılmadan önce neler olduğunu hatırlayamayacak kadar kafam karışık. Bir şey hakkında -

Bu olabilir mi?

Elimle göğsümü yokluyorum ama bandaj

bulamıyorum. Tamam, yani bu kalp ameliyatıyla ilgili değil.

Cevaplar için beynimi yokluyorum ama başım dönüyor. Her şey, parçaları bir araya getirilemeyen devasa siyah bir yapboz gibi.

"Oh, tatlım. Uyanmışsın." Teyzemin kırılgan sesi, yatağımın yanında belirmeden önce kapı aralığından bana ulaşıyor.

Kızıl saçlarını topuz yapmış ve siyah bir pantolon takım giymiş. Yüzünün solgunluğu her zamankinden daha endişe verici.

"Teyze..." Sesimdeki sersemlikten dolayı duraksıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ne oldu?"

Oturmaya çalışıyorum ve teyzem hastane yatağını ayarlayıp arkama bir yastık koyarak bana yardım ediyor. Damarlarıma saplanan iğneye bakıyorum ve derimin altında derin bir kaşıntı başlıyor.

Teyze'ye odaklanmak için bakışlarımı ondan ayırıyorum.

Yatağın kenarına oturuyor, kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "Hatırlamıyor musun?"

"Otoparka gidiyordum ve sonra -"

Ailesi onun annesini öldürdü. Aiden'in o canavara yaklaşmasının tek nedeni, ailesinin günahını ona ödetmektir.

Jonathan King'in sözlerinin saldırısı karşısında birkaç kez göz kırpmıyorum. Bu bir rüya.

Bu doğru olamaz.

Ne kadar inkâr edersem, anılar beni o kadar sert vuruyor. Beni yutan ve nefesimi boğan bir su gibiler.

Nefes nefese kaldım.

Ama hiçbir şey yok. Hava yok. Nefes alamıyorum.

"Sınıf arkadaşlarından biri seni havuzda buldu. Nefes alamıyormuşsun ve okul ambulans çağırmış..."

Teyze konuşmaya devam ediyor ama ben nefes almakta zorlanıyorum. Ağır bir şey göğüs kafesime ve ciğerlerime çarpıyor.

Bir yumruğumu hastane bornozunun içinde kıvırıyorum ve göğsüme defalarca vuruyorum. Vur.

Vur

.

Vur

.

Nefes al.

Nefes al, seni aptal şey.

"Elsa!" Teyze bağırıyor, sesi çatırdıyor. "Sorun ne?" Vur.

Vur.

Vur.

Ne kadar güçlü vurursam, o kadar sert nefes alamıyorum. Hava girip çıkmıyor. Boğulacağım.

Tıpkı sudaki gibi, nefes almayı bırakacağım.

Sonum geldi.

"Elsa!"

Teyzenin sesi titrek ve kırılgan bir hal alıyor. Bileğimi tutmaya çalışıyor ama yapamıyor. Hiçbir şey beni tekrar tekrar vurmaktan alıkoyamıyor.

Damarlarında çelik kanı

dolaşıyor. Sen benim

başyapıtımsın, Elsa. Benim

gururumsun.

Benim mirasım.

Oda gürültüyle doluyor. Amcamın sesini zar zor duyuyorum. Teyzemin çığlıklarını. Doktorlar. Hemşireler.

Biri benimle konuşuyor. Göz bebeklerimin önüne kör edici bir ışık tutuldu.

Vur.

Vur.

Vur.

Çık

dışarı.

Güçlü eller beni zapt ediyor ama vurmayı durduramıyorum. Ellerimi bağlıyorlar ve malzeme bileklerimi kesiyor.

Bana bir şey söylüyorlar ama kulaklarımdaki uğultudan duyamıyorum. Artık her şey bitti.

Her şey bitti.

Odadaki tüm seslerin üzerinde çığlık atıyorum.

Çık dışarı!

Bırakın beni!

Bir iğne derime batıyor.

Ow.

Ellerim iki yanıma düşüyor ve hareketlerim yavaşlıyor. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Her şey

bitti. Her

şey bitti.

Şimdi mutlu musun, canavar?

W Sonra uyandığım da teyzem ve amcam iki yanımda oturuyorlardı. Yumuşak, nemli bir bezle elimi silerken teyzemin gözleri ağlamış gibi şiş. Sakinleştirici, huzur verici.

Hatta.

Gözlerimi kapatıp az önce geldiğim boşluğa geri dönmek istiyorum.

İçerisi sessiz. O kadar sessiz ki hiçbir şey görmüyorum, hiçbir şey koklamıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum.

Burada antiseptik ve deterjan beni her yönden kuşatıyor.

Bu kokudan nefret ediyorum. A m e l i y a t ı m ı ve ne kadar anormal olduğumu hatırlatıyor.

Uykuyu kovalamak üzereydim ki teyzemin ellerinde bir şey fark ettim. Ceketinin kolları yukarı kalkmış, bileklerindeki çizik izleri ortaya çıkmıştı.

Çılgın bakışlarım Amca'ya sıcıyor. İki dirseğini dizlerine dayamış, çatık kaşları ve sert bir üst dudakla beni izliyor.

Hayır.

Ben yapmadım.

... değil mi?

Sahne, kabus gördüğüm zamanlardan bir geri dönüş gibiydi.

Ve bölümler.

Hastanede bir kriz geçirdim. Sanırım yine teyzeme vurdum. O çizik izleri benim yüzümden.

Onu *incittim*.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yavaşça doğruluyorum.

"Tatlım." Teyzem kolumu silmeyi bıraktı ve bana sarılmak için hamle yaptı. "Döndüğüne çok sevindim."

"Seni incittiğim için özür dilerim teyze. Çok üzgünüm." Boynuna doğru hıçkırdım. "Bunu yapmak istememiştim. Neyim var bilmiyorum."

"Senin hiçbir sorunun yok, tamam mı?" Geri çekilip saçlarımı kulaklarımın arkasına tarıyor, yüz ifadesi sertleşiyor. "Sadece streslisin. Değil mi, Jaxon?"

"Evet, balkabağım." Amca biraz daha yaklaşıyor ve elimi tutarken gülümsemeye zorluyor. "Az önce panik atak geçirdin. Doktor gerçekte olduğundan daha kötü göründüğünü söyledi."

"Ama..." Teyzemin bileğindeki çizik izlerini gösteriyorum, dudaklarım titriyor. "Teyzemi incittim ve..."

"Doktor panik atağın ortasında seni durdurmamam gerektiğini söyledi." Gülümsüyor, sanki çok iyi bir kızmışım gibi saçlarımı okşuyor. "Yani senin hatan değildi, tatlım."

Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor? Onu incittim. Daha önce de yaptım.

Eğer amcam onu dışarı çıkarmasaydı, ne yapardım bilmiyorum.

Eğer doktorlar az önce bana bir şey enjekte etmeseydi, çiziklerden çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Teyzem tanıdığım tek anne figürü. Ona zarar vermem normal olamaz.

"Bana okulda neler olduğunu anlat," diye soruyor teyze ve amca biraz daha yaklaşıyor.

Dudaklarım bir çizgi halinde geriliyor.

Derimin altında o tanıdık kaşıntı başlıyor.

Panik atak geçirmememin nedeni beni tekrar yakalamak üzere.

Oda dönmeye başlıyor ve boştaki elim parmak eklemlerim beyazlaşana kadar çarşafı yumrukluyor.

Aiden bana intikam için yaklaştı. Bana zarar vermek için yaklaştı.

Söz verdiği gibi beni *yok etmek* için.

Hepsi bir

yalandı.

Bir oyun.

Başından beri onun satranç tahtasında bir piyondum ve bunu fark edemeyecek kadar saftım.

Hayır. Fark ettim.

Ciddiye alamayacak kadar aptaldım.

"Balkabağım." Amca'nın sesi sertleşir. "Bizimle kal."

Başımı sallayıp tekrar yüzlerine odaklanıyorum. Endişeli ifadelerine bakarken sis neredeyse kayboluyor.

Teyzenin yüzü sanki ona tekrar vurmamı bekliyormuş gibi kızardı.

Amcamın vücudu, bunu yaparsam beni durduracakmış gibi öne doğru eğilmiş.

Onlara daha önce yaşanan cehennemi tekrar yaşatamam. Burada olmak için işlerini bıraktılar. Onlara zaten yük olduğumdan daha fazla yük olamam.

Teyzem elimi avuçlarının içine aldı. "Güvenlik kameraları onarım nedeniyle havuz alanında çalışmıyordu. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tüm vücudumu saran bir ürperti omurgamda zonkluyor ve
uzuvlarım sertleşiyor. Süzülüyordum, süzülüyordum ve
süzülüyordum.

Nefes alamıyordum.

Tek emdiğim yudum yudum su ve daha fazla su
oldu. Dilimdeki klorun tadı hâlâ damağımda.

Hava soğuktu. Orada süzülürken *çok soğuktu.*

Bir an için bunun son olduğunu düşündüm. Çünkü s o n böyle
hissettiriyor, değil mi? Sonsuz.

Ve yalnız. Ve
soğuk.

Cehennem sadece kavurucu ateş değildir. O su benim özel
cehennemimdi. Soğuk bir cehennem.

Biri beni itti.

Sanırım bir el beni doğruca havuza itti.

Ama bunun doğru mu yoksa hayal gücümün bir ürünü mü olduğundan
emin olamıyorum. Ne de olsa otoparktan havuza kadar kendimde değildim.
En başta havuza gitmemeliydim.

Eğer havuza giderken zaman kaybettiysem ve gördüğüm yüzleri
hatırlayamıyorsam, zihnim neden bana bir oyun oynamasın? İtildiğimi
düşünerek zihnim kendi irademle oraya atladığıma inanmaktan kendini
koruyabilir.

Bu... korkutucu bir düşünce.

İtildiğimi kanıtlayacak hiçbir şeyim yok ve kendimden emin değilken
teyzem ve amcamı endişelendirmemin bir yolu yok.

Burnumu çekerek gülümsedim. "Sanırım ayağım takıldı."

"Havuzun yanında ne işin vardı ki?" Teyzem soruyor. "Onlardan
vebadan kaçır gibi kaçırıyorsun."

"Blair," Amca ona bilmiş bir bakış atıyor.

"Ne? Kendi isteğiyle havuza bile yaklaşmaz." Gözlerini kısıyor. "Bunu
sana Aiden mı yaptırdı?"

Onun adını duyunca kalbim sıkışıyor ama başımı sallıyorum.

"Antrenmandaydı..." Çılgınca bir düşünce aklıma daldığında sözümü
kesiyorum.

Antrenmanda mıydı?

O as forvet ve her an atağa çıkabilir. Havuzda olabilirdi. Dudaklarım
titriyor.

Beni iten o olamaz, değil mi?
İçten içe kendime vurdum. Onu asla olamayacağı bir aziz gibi göstermeyi bırakmalıyım. Gerçek şu ki: Aiden King beni boğabilir. Ne de olsa RES'te beni yok etmek isteyen tek kişi o. "Hemen sonuca varmayı bırak, Blair," diyor amcam teyzeme.
"Sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Havuza kendi isteğiyle gitmezdi."
O haklı. Ben olsam yapmazdım.
Ama yine de kendimi havuz alanında buldum. Kimse elimden tutup beni oraya götürmedi, kendi ayaklarımla gittim.
O sırada bilinçaltım bana ne söylemeye çalışıyordu? Kapı çalındı ve üçümüz de ayağa kalktık.
"İçeri gel," dedi amca.
RES üniforması giymiş bir çocuk hastane odasına girerken gözlerimi siliyorum. Son sınıf öğrencisi olacak yaşta görünüyor ama onu daha önce hiç görmemiştim.
Unutulacak bir tip de değil.
Uzun boylu, geniş omuzlu ve biraz tanıdık gelen delici ela gözleri var. Açık renk saçları kısa kesilmiş, neredeyse askeri kesim gibi. Sanki daha önce tanışmışız gibi, ama tam olarak değil.
"Oh, Knox." Teyze parlak bir gülümsemeyle ayağa kalkar. "Buraya gel." *Knox? Buraya mı geldin?*
Aralarında sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum.
"Tatlım." Teyzemin bakışları benden yeni gelen çocuğa kaydı. "Knox seni havuzdan çıkaran ve ambulans çağıran kişi. İlk yardımı o yapmasaydı nefes alamayabilirdin."
"İyi olmana sevindim." Gülümsüyor ve gözleri hareketle birlikte kapanıyor. Bu şaşırtıcı derecede çekici.
"Oh," dedim. "Size teşekkür etmek için uygun kelimelerim yok."
"Az önce yaptın." Tekrar gülümsüyor. "Royal Elite'te başlamak için ne güzel bir yol, değil mi?"
"Başlamak mı?" Ben soruyorum.
"RES'e yeni transfer oldum. Bugün ilk günümdü." Bu onu neden daha önce hiç görmediğimi açıklıyor.
Kapı tekrar açılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Aiden içeri giriyor, ardından Kim geliyor.

Onu tepeden tırnağa süzerken dudaklarım titriyor. Üniforması titiz görünüyor - her zamanki gibi eksik kravatı dışında. Mürekkep siyahı saçları dağınık ve gözlerinin metali gezintiye çıkmış gibi nötr görünüyor.

Ama yine de Aiden bu; bir tanrı kadar karşı konulmaz ve bir canavar kadar tehlikeli.

İşin üzücü tarafı, bunu başından beri biliyordum.

Sağduyulu olmayı ya da dış görünüşün arkasına bakmayı reddetmiş olmam kandırıldığım anlamına gelmiyor.

Üstünü çiz. Aiden'in kurtarılabileceğine inanarak kendimi kandırdım.

Şeytanlar kurtarılamaz.

Şeytanlar sadece çökebilir ve yanabilir.

Beni yok edeceğini söyledi ve etti de.

Benim de onu yok etme zamanım geldi.

Herkese gülümsüyorum. "Aiden'la yalnız konuşabilir miyim?"

İşim bittiğinde, benden geriye bir şey kalmadığı gibi ondan da geriye bir şey kalmayacak.

İçimde her zaman karanlık vardı.

Onunla savaştım.

İnkar ettim.

Onu kucaklamanın zamanı geldi.

Ne de olsa bir canavarı yok etmek için bir canavar gerekir.

A I D E N

O Dışarı çıkarken Reed'in şaşkın bakışları bir pinpon topu gibi benimle Elsa arasında gidip geliyor.
Onu duymazdan geliyorum.

Elsa hariç herkesi dışarıda bırakıyorum. Ve yeni çocuk. Elsa'nın kurtarıcısı.

Onun parlayan zırhlı şövalyesi.
Bir atı kırmanın ve parçalara ayırmanın en kolay yolu nedir?
Aslında, onu yakmak için en zor yolu kullanacağım ve küle dönüşmesini izleyeceğim.

Kapıya doğru giderken Elsa'ya son bir kez mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme veriyor.

Başım yana eğik, vücut dilini inceliyor ve bir ipucu -ya da bir zayıflık- arıyorum.

Çok derli toplu ama bir şeyler bulurum. Her zaman bulurum.

Elsa'yla yüzleştüğimde sol gözüm seğiriyor.

Elsa'ya Karlar Ülkesi denmesinin bir sebebi var. Hiç sosyal değil. İnsanlar onunla konuşsa bile, gülümsemeleri en iyi ihtimalle gariptir. İçten içe, onların ortadan kaybolmasını ve içe dönük baloncuğunu rahatsız etmeyi bırakmalarını diliyor.

Ama şimdi gülümsüyor. Hayır.

Sadece gülümsemekle kalmıyor, aynı zamanda burnunda hafif bir seğirme ve hülyalı lanet gözleri var.

Seksten sonra bana verdiği gülümseme.

Ya da etrafımda dolanarak uyuduğunda. O gülümseme *bana* özel.

Neden yeni çocuğa teklif ediyor ki?

Kapı kapandıktan sonra bile sırtına bakmaya devam ediyorum. Onun yanışını izleyeceğimi söyledim mi?

Plan değişikliği. Bu çok hoşgörülü.

Yüz ifadem düzelttikten sonra Elsa'nın hastane yatağının karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

Açık sarı saçları parlak çizgilerini kaybetmiş ve solgun yüzünün iki yanına dökülüyor. Cildinin doğal ten renginden bile daha solgun.

Hastane bornozu üç beden büyük görünüyor ve hiçbir şey ele vermiyor.

Hala yenilebilir görünüyor.
Bu onun fiziksel görünüşüyle ilgili değil, tüm aurasıyla ilgili.
Karanlık bir denizin ortasında bir deniz feneri gibi.
Bir iğne porselen tenini deler ve damarlarına saplanır. Kızaran et, kanlı kırmızı bir gül gibi.
Gerektiğinden daha uzun süre bakıyorum.
Neredeyse yara izinin etrafında bıraktığım morluklara benziyor. Küçük şeylerde kusur.
Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor.
Dizlerimin üzerinde kayıtsızca sallanan ellerimi izliyor.
Yeni çocukla ilgili bir şeyler söylemek istiyorum ama bugünlük değil.
Neredeyse boğuluyordu.
Havuzda yüzüyordu ve ben orada değildim.
Nihayet ona sahip olduktan sonra onu kaybedebileceğimi düşünmek içimi karartıyor.
Alicia gittiğinde hissettiğim gibi.
Eğer yeni çocuk olmasaydı, Elsa burada oturuyor olmazdı.
Hmm. Belki de onu parçalara ayırmadan önce yeni çocuğa uzun süre işkence etmeyeceğim.
Elsa'nın elektrik mavisini gözleri tekrar yüzüme odaklanıyor. Ama onlarda elektrik falan yok.
Okyanusun dibi gibi karanlık ve ölümler.
Bana bakıyor ama beni görmüyor. Sanki kendi yarattığı ve kimsenin girmesine izin vermediği bir dünyada kaybolmuş gibi.
Siktir et.
Benden saklanamaz. Şimdi olmaz. "Ne oldu?" diye sordum.
"Çok soğuktu," diyor mesafeli bir ses tonuyla, yüzü duygusuz.
"Boğulurken ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun? Boğulurken? Nefes nefese kaldığında ama tek aldığın şey su olduğunda?"
"Hayır."
Espri yapmadan alay ediyor. "Tabii ki. Hissetmiyorsun."
"Bunun arkasında bir amacın var mı?"
Bir süre bana baktı. Sessiz.
Ben de ona bakıyorum, sessizlik oyununa ayak uyduruyorum.

Bu Jonathan'ın bana ve Lev'e öğrettiği yöntemlerden biri. Sessizlik sizin yararınıza kullanılabilir.

İnsanlar genellikle uzun ve garip sessizliklerden sıkılırlar ve bu sessizliği doldurmak ya da size ihtiyacınız olan cevabı vermek zorunda kalırlar.

Elsa bu taktiği bana karşı kullanmasa iyi olur çünkü beni kırmak için sessizlikten daha fazlası gerekir.

Bir şey söylemek için onu incelemeye çalışıyorum, ama bir tahta kadar boş kalıyor. Hmm. İlginç.

Ne zamandan beri okunmaz oldu?

Boğulma olayını öğrendiğimde Jonathan'ı aradım. Elsa ile RES'te hiç konuşmadığını söyledi. Ayrıca, her şeyin benim elimde olması gerekiyordu. Jonathan karışmazdı.

Ancak, antrenmandan beri sahip olduğum sezgi yok olmayı reddediyor. "Bunca zaman eğlenceli miydi?" diye soruyor sonunda.

"Ne?"

"Ailemin yaptıkları yüzünden beni mahvetmekle ilgili tüm anlaşma." Başımı yana eğiyorum.

Bunu bilmemesi gerekiyordu.

Jonathan yalan söylemez. Eğer onunla konuşmadığını söylediyse, konuşmamıştır. Ayrıca, kurbanlarına sürpriz yapmayı sever. Kızın bu bilgiyi öğrenmesi onun yararına olmaz.

"Bunu nereden biliyorsun?" Sesimi hafif tutuyorum. "Kendi yöntemlerim var."

Bunu söylerkenki ses tonuna bakıp gözlerimi kısıyorum. Bana meydan okuyor ve içimdeki canavar buna karşı koymak için pençe atıyor.

Sakin ol, evlat. Şimdi olmaz.

"Sana bir soru sordum," diye devam ediyor. "Ne sorusu?"

"Biliyor musun, buna inanmak istemiyordum ama şimdi tamamen mantıklı geliyor. Ne de olsa ilk karşılaşmamızda beni yok edeceğini söylemiştin. O zamandan beri geçmişimi biliyor muydun?"

Sessizlik.

"Buna cevap vermeyecek misin? Buna ne dersin?" Duraksıyor. "Annen intihar falan etmedi mi? Ailem onu Birmingham'da nasıl öldürebilir?"

Ne kadarını biliyor? Ne kadarını?

Bekle.

Hafızası geri geldi mi?

"Sözünü tutacak mısın?" diye sordum. Kaşları

çatıldı. "Ne sözü?"

Yani hatırlamıyor. Mantıklı. Ne de olsa Alicia onun anılarına ait olmamalı.

"Ayrılmak istiyorum." Acı bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Aslında hayır. Zaten hiç çıkmıyorduk, bu yüzden aramızdaki her şeyi şu anda bitirmek istiyorum."

Sol gözüm seğiriyor ama sessiz kalıyorum. Eğer konuşursam, doğrudan eyleme geçerim. Onu yatağa yapıştırıp bu fikri aklından çıkaracağım.

Ama bu, biz konuşurken kulak misafiri olan ya da olmayan koruyucularını uyacaktır.

Ayrıca, dinlenmeye ihtiyacı var.

Onun yerine gülümsemeye zorladım. "Tekrar dene, tatlım." Solgun kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Çok aptalca, gerçekten.

Şimdiye kadar hiçbir şeyin - kesinlikle *hiçbir şeyin* - beni ondan uzak tutamayacağını öğrenmiş olmalıydı.

Elsa zırh giyebilir ve ben onu dümdüz bıçaklarım. Bir kalenin arkasına saklanabilir ve ben o lanet şeyi yerle bir ederim.

"Eğer gitmeme izin vermezsen," diye mırıldanıyor. "Herkes beni havuza ittiğini söylerim."

"Kanıtınız nedir?"

"İhtiyacım yok. Bu bir kurbanın ifadesi."

"Hmmm. Senin sözüne karşılık benim sözüm olacak tatlım ve tüm futbol takımı ve koçlar da mazeretim olarak yanımda olacak."

Bir omzunu kaldırıyor. "Fark etmez. Tüm okul beni itmekle suçladığım biriyle **çık m a d ı ğ ı m ı** düşünecek."

"Herkesin ne düşündüğü umurumda mı sanıyorsun?"

"Yapacaksın." Duygusuz ses tonu sinirlerimi bozuyor. "Çünkü bu sefer ölümüne bir dövüş olacak, Kral."

Kral.

Bana *Kral* diyor.

Onu yok etme görevindeyken bana böyle hitap etmesini söylemiştim ama şimdi doğrudan sırtından bıçaklanmış gibi hissediyorum.

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, tatlım?" Ayağa kalktım ve yavaş yırtıcı adımlarla ona doğru yürüdüm.

Ne yazık ki bugün hindistan cevizi kokmuyor. Onun yerine her tarafı hastane kokusuyla kaplı.

Eski Elsa beni vahşi bakışlarla izlerdi. O elektrik mavisi gözlerinde savaşmak mı yoksa enerjisini korumak mı gerektiğine dair bir savaş verirdi.

Bu Elsa değil.

Hiç irkilmiyor. Sadece bir heykel gibi hareketsiz kalıyor.

Soğuk, frijit bir heykel.

Bu benim Elsa'm değil.

Ve onu dışarı çıkarmak için heykeli kırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Donuk gözlerle bana bakıyor. "Biz düşmanız, değil mi?"

"Belki de."

"O zaman işimiz bitti," diyor gereğinden fazla bir güçle.

Sarı saçlarından birini kulağının arkasına itiyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek için zaman ayırıyorum.

"İşte burada yanıyorsun tatlım," diye mırıldanıyorum ağzına yaklaşıp, "Düşman olman benimle sikiştiğin gerçeğini değıştirmiyor."

Kim okulun koridorlarında yürürken kolunu benimkiyle birleştiriyor.

Bugün hava kasvetli.

Eski duvarlardan sanki hayaletlerle doluymuş gibi loş bir enerji yayılıyor. Yine de öğrencilerden hiçbiri bize zorbaca sözler söylemiyor,

Bu salonda sanki bir savaş alanında yürüyormuşum gibi yürümek zorunda kaldığım günlerdeki gibi hissediyorum.

Hayır.

Bu sefer çok daha kötü.

Aptalca ama göğsümde tüneyen ölü bir ağırlıkla yürümektense daha önceki zorbalıklara **k a t l a n m a y ı** tercih ederim.

O zamanlar, hiçbiri buz gibi dış görünüşümü delip geçemezdi.

Hiçbiri bana ulaşamazdı.

Bir bakıma dokunulmazdım.

Şimdi boğuluyorum ve havaya çıkamıyorum.

"Dinlenmen gerekmediğine emin misin?" Kim sanki kırılmak üzere olan ince bir buzmuşum gibi dikkatle beni izliyor. "Okul hiçbir yere gitmiyor."

O, teyzem ve amcam dün hastaneden taburcu olduğumdan beri beni izliyorlar.

Herhangi bir yaralanma olmadığı için sadece yirmi dört saat gözlem altında tutulmak üzere hastaneye yatırıldım.

Teyzem, amcam ve Kim yanımdan hiç ayrılmadılar. Tuvalete gittiğimde bile ya teyzem ya da Kim bana eşlik ederdi.

Endişelenmeleri normal.

Ama dahası da var. Üçü de kafalarında dolaşan şüpheleri dile getirmiyorlar.

Kendi isteğimle havuza girmediğim için 'takıldım ve düştüm' hikayesine inanmıyorlar.

Muhtemelen benim ne yaptığımı düşünüyorlar? Kendimi öldürmeye çalıştığımı mı? İntihara meyilli olduğumu mu?

Uzun bir iç çekiyorum. O gün ne olduğundan bile emin olmadığımı görünce, hastane bölümündeki deli gibi görünmeden endişelerini gideremiyorum.

"Ben tamamen iyiyim." Kim'e gülümsedim. "Ayrıca, seni yalnız bırakmamın imkanı yok."

Bana yandan sarılıyor. "Daha sonra Kir ve benimle takılmak ister misin?" "Tabii ki."

Beni gözünün önünde tutmanın ve düşüncelerimle baş başa bırakmamanın yolu bu.

O haklı.

Kafamın içinde sıkışıp kalmadığım zaman daha iyi oluyorum. Çok hızlı bir şekilde karanlık bir yere dönüşüyor. "Günaydın hanımlar."

Knox'un sesiyle ikimiz de duruyoruz. Bir eli pantolonunun cebinde ve yüzünde rahat bir gülümsemeyle duruyor.

"Oh, hey, Knox."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Daha iyi hissediyor musun?" Başımı sallıyorum.

"Tekrar söylüyorum, sana teşekkür edecek kelime bulamıyorum."

"Ben de. Çok teşekkür ederim." Kim onun elini sıkıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Eğer ona bir şey olsaydı, ne yapardım bilmiyorum."

"Kim..."

Tanrım. Ne karmaşa ama.

Teyzesi ve amcası da onun gibi hissediyor olmalı - daha kötü olmasa da - ama bunu belli etmemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

"Orada olduğum için mutluyum." Bana tekrar gülümsüyor. "Bana borçlusun." "Ne istersen," diyorum.

"Beni bir tura çıkarmaya ne dersin?" Fısıldamak için eğilir. "Yalan söylemeyeceğim. Buralarda biraz kaybolmuş hissediyorum."

"O hissi bilirim." Başımı sallayarak gülüyorum. "Okuldan sonraya ne dersin? Bugün antrenmanım yok."

Ya da daha çok, teyzem Koç Nessrine'i aradı ve kibarca ara vermemi istedi.

"Görüşürüz o zaman." Köşede kaybolmadan önce bir kez daha gülümsüyor.

Kim'in bakışları benimle Knox'un kaybolduğu yer arasında gidip geliyor. "Onu tura götürebilirim."

"Neden?" Yaramaz bir sırıtışla onu dürtüyorum. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Seksi falan ama benim tarzım değil."

"O zaman neden onu tura götürmek istiyorsun?"

"Uh... Ellie. Knox'un hayatını kurtardığı doğru ve buna minnettar olmalısın ama King'in seni onunla görürse çıldıracağını biliyorsun, değil mi?"

"Siktir, King."

"Bekle. Ne?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Yani, NE?"

"O ve ben ayrıldık. Bir daha benim yanımda onun adını ağzına alma."

"Ama... ama... neden?"

"Çünkü sonunda uyandım ve onun gerçekte ne olduğunu gördüm." Bir canavar.

Hastanedeki lakayt konuşması hâlâ kanıma dokunuyor. Özür dilemedi ya da açıklamaya çalışmadı.

Bana tüm duyduklarımın yalan olduğunu söylemedi. Kendini savunmaya bile çalışmadı.

Her zamanki gibi pislikti. O değişmese bile ben değiştim.

Bu sefer beni ezmesine asla izin vermeyeceğim.

Kim ve ben sınıfa girer girmez, Ronan ve Xander tarafından saldırıya uğradım. Cole onları yakından takip ediyor.

"Ellie," Ronan elimi avucunun içine aldı. "Dün gece seni düşünmekten uyuyamadım."

Xander, "Ot içiyordu," diyor.

"*Fait chier, connard!* Çünkü uyuyamadım." Ronan, Xander'ı iterek bakışlarımı acınası bir bakışla karşılıyor. "Ben bir parti bile vermedim, tatlım."

"Teşekkürler, sanırım?" Ben de öyle dedim.

"İyi misin?" Cole soruyor.

Gülümsüyorum ve tüm sınıfın duyacağı şekilde yüksek bir sesle söylüyorum. "Böyle şeyler beni öldüremez."

"Ellie'nin hayata dönüşünü kutlamak için benim evimde parti var!" Ronan anons eder ve sınıftaki birçok kişi alkışlar.

"Bu iyi bir fikir değil." Kim garip bir şekilde gülümsüyor. "Ellie partileri sevmez."

"Ben varım" dedim.

Ronan dahil herkes ağzı açık bana bakıyordu.

"Gerçekten haraç almadan ortaya çıkacak mısın?" Ronan bana şüpheyle bakıyor. "Knight ve Nash'in parasını soyup rüşvet olarak sana vermek üzereydin."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Ronan'ın insanlar üzerinde hep böyle bir etkisi vardır. "Gerçekten şantaj yapmadan geleceğim."

"Knight ve Nash'in parasını çalışıyorum ve kendime saklıyorum."
Şakayla karışık parmağıyla beni işaret etti. "Fikrini değiştiremezsin."

"Misafirim ol."

"Sanki izin verirmişim gibi." Xander ona meydan okuyan bir parıltıyla bakar. "Sıra sende, Şövalye!"

İkili arasında tartışmalar başlar ve Cole her zamanki gibi meditasyon yapmaya çalışır. Sınıfın yarısı - Kim de dahil - hayranlıkla izliyor. Diğer yarısı ise bu akşamki parti için planlar yapmaya başlamıştır bile.

Reddedebilirdim ama bilerek yapmadım.

Kaçmaktan ve saklanmaktan bıktım.

Hepsi planın bir parçası, çünkü Aiden'ı ne kadar çok görürsem, canavar doğasını o kadar çok hatırlayacağım ve ondan o kadar çok nefret edeceğim.

Ona bu kadar yaklaşmama izin vermemeliydi çünkü şimdi? Şimdi, öğrendiğim her şeyi alıp yüzüne çarpacağım.

Aiden zayıflık göstermez ama ben bir tane yakaladım bile.

Bu bilgiye sahip olmak için kalbimin kırılması gerekiyordu ama bunu çok iyi değerlendireceğim.

Bakışlarım sınıfın içinde geziniyor. Onu aramak faydasız. Eğer burada olsaydı, o lanet farkındalık beni içimden kavrar ve gözlerim otomatik olarak onun fırtınalı gözlerini bulurdu.

Bir koltuğa çöktüm ve defterimi çıkardım. Knox kulaklıklarını takmış, kayıtsız bir edayla sınıfa giriyor.

Sanki okulda olup olmaması umurunda değilmiş gibi.

Bana gülümsüyor ve Kim'e göz kırpmıyor. O da kocaman bir sırıtışla el sallıyor, Ronan ve Xander'ın konuşmalarına kulak misafiri olmaktan bir anlığına uzaklaşmış.

Knox kulaklığını boynundan indiriyor ve tüm sınıfın dikkatini çekecek bir ses tonuyla konuşuyor. "Herkes merhaba. Ben Knox Van Doren ve burada yeniyim. Royal Elite'in neyle ilgili olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Herkes ona bakakalıyor. Bir transfer öğrenci için kolay bir özgüveni var ve sanırım bu da sınıf arkadaşlarımdan ondan etkilenmesine neden oluyor.

Üç atlı hariç herkes.

Cole tarih kitabından göz temasını kesmiyor.

Ronan tartışmaya devam eder, ama bu tek taraflıdır. Xander onu dinlemiyor, hatta dinliyormuş gibi bile yapmıyor.

Knox'a nadiren gösterdiği bir düşünceli bakışla bakıyor.
Knox'ta sınıfın arkasından bir kız "Sana etrafı göstereyim," diye
bağırıyor. "Üzgünüm canım. Benim zaten rehberim var." Bana tekrar
sırıttıyor.

Başka bir kız ona notlarını vermeyi teklif
eder. Kısa sürede birkaç kızın arasında
kaybolur.

"Popüler bir tip olduğumu biliyordum." Kim yerine otururken iç geçirdi.
"Sence onunla ilk konuşanın biz olduğumuzu hatırlar mı? Kibirli bir tipe
benzemiyor."

"Eminim öyle değildir. Ne de olsa -"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

İstesem bile konuşmaya devam edemem.

Her zamanki farkındalıkla tenim karıncalanıyor ve sınıfın eşiğinde
belirmeden önce bile yaklaştığını hissedebiliyorum.

Bu farkındalık seviyesi artık komik değil.

Düpedüz rahatsız edici.

Aiden kapıdan içeri adımını atar. Her zamanki gibi üniformasının
kravatı yok ama yine de uzun boyu ve dağınık saçlarıyla bir dergi modeline
benziyor.

Keşke fırsatım varken yüz hatlarına asit dökebilseydim.

Yüz ifadesi sıradan. Hatta sıkılmış.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Sanki iki gün önce dünyam tersine dönmemiş gibi.

Aiden başka birine odaklanıyormuş gibi bile yapmıyor ve bana doğru
bir adım atıyor.

Onu görmezden geliyorum ve not defterimi çıkarıyorum.

Masamın yanında duruyor, boğucu bir duman gibi önümde beliriyor.

"Benim evimde mi, sonra senin evinde mi?"

"Ronan'ın evi," diye devam ediyorum tarih kitabımı almaya. "Benim
için bir parti düzenliyor."

Xander'ı omzundan yakalamadan önce ıslık çalıyormuş gibi yapan
Ronan'a gözlerini diker.

Aiden'in bakışları yırtıcı bir çizgiyle tekrar bana kayıyor. "Dikkatli ol,
tatlım. Beni zorlamaya başlıyorsun. İttiğimde o kadar da iyi olmadığımı
hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve metal bakışlarını sert
bakışlarımla karşılıyorum. "Bittiğimizi sana hatırlatmama gerek yok,
değil mi?"

Sol gözü seğiriyor ama bir kaya gibi hareketsiz kalıyor. "Hmmm. Öyle mi?"

"Evet, Kral. Bunu kabul etmenin zamanı geldi." "Yoksa ne olur?"

"Bekleyip görmeliyiz." Gülümsüyorum. "Ama söz veriyorum o."

Elini bana doğru uzattı ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. Geri.

Ne kadar cesur olursam olayım ya da onun hakkında ne bildiğimi düşünürsem düşüneyim Aiden, Aiden'dır.

Onun sakın modu
korkutucu. Hayır. Dehşet
verici.

Sadece bu korkuyu nasıl görmezden geleceğimi öğrenmem gerekiyor.

Parmaklarının arasına aldığı sarı bir teli kulağımın arkasına sıkıştırmak için a c e l e e t m i y o r .

Bu tür aldatıcı bir yumuşaklık sunması asla iyi değildir.

Eğilerek kulağıma karanlık kelimelerle fısıldıyor, "Elbette, bana neyin olduğunu göster tatlım."

ELSA

A Okuldan sonra Knox'u yedinci kulenin önünde buldum.
Kulaklıklar kulaklarını kapatıyor ve telefonuna bir şeyler yazıyor. İfadesi rahat, ama dışarıda bir yerde kaybolmuş gibi görünüyor.

fiziksel dünya.

Ben ona yaklaşırken kulaklıklarından heavy metal müzik sesi yükseliyor. Beni görünce boynundaki kulaklıkları indiriyor ve gülümsüyor. Bir klik sesiyle müzik durur.

"Metalle ilgilendiğini görüyorum," diyorum ona.

"Ne diyebilirim ki? Ağır şeyler benimle konuşur." İlginç.

Yedinci ve sekizinci kuleyi birbirinden ayıran üstü açık koridorda yürüyoruz. "Bunu bilip bilmediğinizden emin değilim ama RES'in on kulesi var. Birden üçe kadar olanlar ilk yıl içindir. Dörtten altıya kadar olanlar ikinci sınıflar içindir. Son sınıf öğrencileri kalan dört kuleyi alır."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Son sınıf öğrencilerine neden dört kule veriliyor?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Kolejlere kabul edilenler onlar olacağı için okulumuzu iyi yansıtmak için."

"Zengin ebeveynleri yüzünden olmadığına emin misin?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Sebebi tam olarak bu. İşlerin hiyerarşisini öğrenirsen buraya gayet iyi uyum sağlayacaksın."

"Bu önemli mi?" Kulaklıklarını parmaklıyor.

Sekizinci kulenin eşiğinde durdum. "Nedir o?" "Hiyerarşi.

Beğenmediysen değiştirebilirsin."

Yürümeye devam ediyorum ve o da bana katılıyor. "Yüzyıllardır bu şekilde. Öylece değiştirilemez."

"Deneyene kadar asla bilemezsin." Etrafımızı araştırıyor. "Yeşil saçlı arkadaşın nerede?"

"Ah. Kim. Bir partiye gidebilmemiz için kardeşini alması gerekiyor."

"Az önce parti mi dedin?"

Knox'a bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve aklıma çılgınca bir fikir geliyor.

Aiden ve benim aramdaki kötü kaderi sonsuza dek sona erdirebilecek bir fikir. Hepsi.

Ona pişman olacağına söz verdim ve bunda ciddiydim.
O beni boğmaya çalıştıkça, ben daha çok savaşıcağım.
O beni boğdukça, ben daha güçlü hava arayacağım. Bu
sefer incinen o olacak, ben değil.
"Gelmek ister misin?" Knox'a
sordum. "Partiye mi?" Sırıttıyor.
"Tabii ki." "Kim ve ben seni alırız."
"Bunu yapabilir miyim?" Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Birinin
beni götürmesinden hoşlanmıyorum."
"Kulağa hoş geliyor."
Gülüyorum. "Ne?"
"Biz tam tersiyiz. Araba kullanmayı sevmiyorum. Ehliyet için
başvurmadım bile."
"Neden olmasın?"
"Sanırım bu beni geriyor."
"Eğer bir araca ihtiyacın olursa, ben
buradayım." "Aww, teşekkürler."
"Sana teşekkür etmesi gereken benim, Elsa." Gözlerinin kenarları
yumuşuyor. "Nakil öğrenci olmak berbat bir şey ama sen bunu
kolaylaştırıyorsun."
"Memnuniyetle. Hayatımı kurtardın sayılır, unuttun
mu?" "Bunu unutmama kesinlikle izin
vermeyeceksin." "Tabii ki hayır. Sana ömür boyu
borçluyum."
Sırıttarak eğiliyor. "Seni bu konuda tutacağım."
Yürümeye devam ediyoruz ve ona sakinlik ve huzur bulmak için en iyi
yerleri gösteriyorum, ki bunlar pek fazla değil.
Ona bakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"
"Elbette."
"Beni havuzda bulduğunuzda tuhaf bir şey fark ettiniz mi? Ya da
herhangi birini?"
Mırıldanıyor. "Pek sayılmaz. Kaybolmuştum ve kendimi havuz alanında
buldum ve sonra baş aşağı yüzen bir ceset fark ettim. Yaşadığım şoku hayal
edin."
"Özür dilerim."
"Üzülme. Senin hatan değildi." Duraksıyor. "Gerçekten takılıp düştün
mü?"
"Evet." *Hayır. Bilmiyorum.*
Kabuslarıma ve nöbetlerime göre, beni iten el hayal gücümün bir ürünü
olabilir.

Bu senaryo halüsinasyon gördüğüm ve düşündüğümünden daha kötü bir zihinsel duruma sahip olduğum anlamına geliyor.

Ödüm bokuma karışıyor.

Konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Nerede okudunuz?"

"Başka bir özel okulda."

"Gerçekten mi? Özel okullardaki öğrenciler nadiren yatay geçiş yapar, özellikle de son sınıftayken."

"Babamın işi yüzünden taşınmak zorunda kaldık." Bu mantıklı.

Dışarı çıktığımızda Xander'la bakışlarımızı kilitliyoruz. Kafatasının arkasını görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini Knox'a diyor.

O bize doğru bir hamle yapmadan önce Knox'a "Gidelim." dedim. Onu bahçeye götürmeme izin verdi.

Xander'ın Aiden'a her şeyi anlatacağından hiç şüphem yok.

Önemli değil.

Aiden bu gece hediye kendisi görecektir.

"SEKSI GÖRÜNÜYORSUN. SENİ KESİNLİKLE BECERİRDİM, KIZIM." Yatak odamdaki aynanın önünde dururken KİM BENİ BİR AŞAĞI BİR YUKARI SÜZÜYOR. "Neden daha önce giyinmiyordun, yine mi?"

Saçıma bir toka daha ekliyorum, at kuyruğunun sırtıma düşmesine ve düzleşmesine izin veriyorum.

Göğüslerimi ve belimi saran ve dizlerimin biraz üstüne kadar düşen kolsuz küçük siyah bir elbise giydim. Ayrıca rimel, dudak parlaticısı ve teyzem Nina Ricci'nin parfümünü sürdüm.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kim aynada bakışlarımla buluşuyor. "King'le birlikteyken bile hiç böyle giyinmezdin."

Alt dudağım titriyor ve ağzımı bir çizgi halinde inceltiyorum.

Aiden ile her zaman kendim olma ihtiyacı hissettim. Kendim olmayı ve Aiden'ın bundan hoşlanmasını seviyordum.

Ya da beni buna inandırdı. Şimdiye kadar oynadığı her şey gibi bir oyun olabilir.

"Kral önemli değil,"
diyorum. "O zaman kim
önemli?"

"Hiç kimse."

Ellerimi avuçlarının arasına alıp yüzümü ona dönmemi sağlıyor.

Kim dar siyah bir kot pantolon ve omuzlarını açıkta bırakan beyaz bir üst tercih etmiş. Saçları yüzünün iki yanına düşüyor ve yeşil röfleler ışığın altında parlıyor.

"Ellie, konuş benimle. Neler oluyor?"

"Değişiyorum, Kim. Tıpkı senin yazın değiştiğin gibi."

"Senin bahanen ne?"

"Mazeretim mi?"

"Değişmek için bir bahanem vardı. Dışlanmaktan bıkmıştım ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Seninki ne?"

"İncindim." Göğsümü delip geçen bir acıyla gülüyorum. "Kalbim ezildi, Kim. Bunca zamandır lanet bir şaka gibiydim. Bir komplo. Bir oyun. İçimi boşaltmazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Parlak yeşil gözleri yumuşuyor. "King yüzünden mi?"

"Bilirsiniz, biri kalbini kırdığında insanlar farklı tepkiler verir. Bazıları yaralarını yalayıp kaçar. Diğerleri ise mesafelerini korur ve saklanır."

"Hangi kamptasın?"

"İkisi de değil. Özgürlüğüm için savaşmayı seçiyorum. Kendime bu kadarını borçluyum, sence de öyle değil mi?"

"Anlıyorsun. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum." Bana yandan sarıldı.

"Ama dikkatli ol. King kaybetmez."

"Şimdi olacak." Kolumu ona doladım. "Söz veriyorum." Çünkü kaybedecek başka şansım yok.

SÖYLENDİĞİ gibi, Knox BENİ VE KİM'İ KALDIRDI.

Yolculuk sırasında, bir gün içinde RES'te kaç kez kaybolduğu konusunda bizimle şakalaştı.

Yabancılarla sohbet etmeyi pek sevmeyen Kim, onunla ilgileniyor ve onun rahat mizahına gülüyor.

"Yani yanlış işareti mi aldı?" Kim ona sorar.

"Bunu hayal edin." Knox gözlerini yoldan ayırmıyor. "Şu kulelerin arasında kayboldum ve görünürde hiç insan yok. Kediler bile

sanki beni şeytan çıkarmak istermiş gibi tuhaf tuhaf bakıyorlar. Sonra bir sarışın görüyorum ve yanına koşuyorum ama ona çıkma teklif ettiğimi sanıyor. Gözlüklerini akıllı bir şekilde yeniden ayarlıyor ve bana, *"Üzgünüm Bay Van Doren ama ben matematikle evliyim. Yine de ilginiz için teşekkür ederim. Şu anda belli etmese de beni mutlu etti."*

Kim arka koltuktan gülüyor. Telefonumda geziniyormuş gibi yaparak irkiliyorum.

Kızın sesi bir zamanlar bana çok benziyor. "Peki onu düzelttin mi?" Kim soruyor.

"Hayır, sadece medeniyete dönüş yolunu bulmak için onu uzaktan takip ettim." Duraksıyor. "Şimdi düşünüyorum da, bu muhtemelen davama zarar verdi, değil mi?"

"Oh, adamım." Kim kıkırdıyor. "Muhtemelen arkadaşlarına seni reddettiğini ve yine de onu takip ettiğini söyleyecektir."

"Lanet olsun."

Komik bir şekilde şok olmuş ifadesine gülümsüyorum.

Ronan'ın evine birlikte giriyoruz. Her türlü sosyal medya ve iletişim bilgilerini paylaştıktan sonra Kim ve Knox RES'teki günü hakkında şakalaşmaya devam ediyor.

Beklendiği gibi, okulun öğrenci topluluğunun çoğu burada. Hoparlörlerden İspanyolca müzik sesi geliyor ama havada uçuşan bir düzine konuşmayı bastıracak kadar yüksek değil.

Ronan'ın salonu alkol ve pahalı parfümlerin karışımı ama çoğunlukla alkol kokuyor.

Siyah takım elbisesi ve beyaz eldivenleriyle bir uşak yanımızdan geçiyor. Bu üst sınıf.

Ronan'ın babası bir kont. Sadece üst orta sınıf, Kim, Aiden ve Xander gibi zengin değil, aynı zamanda bir soylu.

Bu kısmı hep unutuyorum çünkü Ronan hiç de bir aristokrat gibi davranmıyor. Sıradan insanlardan daha kaba ve spontane.

Kim canlandı ve bana muzipçe sırıttı. "Bugün araba kullanmayacağım." "Bu seni daha önce durdurmamıştı."

Knox'la benim aramda duruyor ve kollarını bizimkilere doluyor. "Sen de içmelisin."

"Pas." İçki içmek sadece kalp rahatsızlığım için iyi değil, aynı zamanda tadını da sevmiyorum.

Acı ve yakıcı. İnsanların alkolü neden bu kadar sevdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Haydi!" Kim ısrar ediyor. "Bu parti senin onuruna, unuttun mu?"
"Eminim bu Ronan'ın başka bir parti vermek için kullandığı bir bahanedir." Üçümüz müziğe eşlik eden bedenlerin arasından ilerliyoruz.

"Ellie ve Kimmy değil mi?" Ronan önümüzü kesti, dudaklarında özensiz bir gülümseme vardı. "Kendi partine geç kalamazsın, Ellie."

Elites ceketinden güçlü bir alkol ve pahalı kadın parfümü kokusu geliyor. Tişörtündeki ruj mu?

"Peki sen kimsin?" Ronan'ın gülümsemesi Knox'u şaşkınlıkla izlerken kötü bir alışkanlık gibi düşer. Neredeyse Xander'ın daha önce yaptığı gibi. Sanki bir tehditmiş gibi.

"Ben Knox," diyor kendine özgü rahat gülümsemesiyle. Ya tehdit hissetmiyor ya da umursamıyor.

Eğer ikincisi olursa çok etkilenirim.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyor Knox.

"Ben yapmadım." Ronan mırıldanıyor. "Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Hey." Ronan'a dirsek attım. "Onu ben davet ettim. Bu benim partim değil mi? Kimi istersem davet etme hakkım var."

Ronan'ın bakışları Knox'tan bana kayıyor, sanki bir şey hesaplıyormuş gibi, sonra bana mırıldanıyor, "Ateşle oynuyorsun, Ellie. Yanabilirsin."

Zaten yanıyorum.

Aiden, RES'e adım attığım ilk günden beri hayatımı ateşe verdi.

Şimdi o zaman yapmam gerekeni yapmak zorundayım.

Yangının yayılmasını engelleyin.

Bu ölümcül hastalığın beni içten içe kemirmesini durdur.

"Hadi, Knox." Kollarını çekiştiriyorum. "Yiyecek bir şeyler bulalım."

Kim bana başıyla ihtiyatlı bir selam veriyor ve Ronan'ı ters yöne götürüyor.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Knox'u bırakıyorum ve resepsiyon masasını işaret ediyorum. "Burada istediğin her şeyi bulabilirsin."

Doğruca çöreklerle gidiyor ve bir ısırik almadan önce iki tanesini kaşıklıyor.

Onu orada hissetmediğim zamanlarda bile bakışlarım koridorda geziniyor. Aiden'in tüm bunları görmezden geleceğini düşünecek kadar saf değilim.

Düzelتيyorum.

Peki ya yapmazsa?

Neden yanlış bir şey yapıyormuşum gibi davranıyorum? Aramızdaki her şeyi düzgün bir şekilde bitirdim. Aksini düşünmesi benim suçum değil.

"Tuhaf bir duruma mı düştüm?"

Dikkatim Knox'a geri döndü. "Ne?"

"Görünüşe göre arkadaşlarından bir düşman yaratmışım." Hâlâ elindeki çöreği çiğnerken, bakmadan arkasını işaret ediyor. Yönü takip ediyorum ve Cole ile Xander'ı Knox'un arkasından ters ters bakarken buluyorum.

Ya da daha çok Xander ters ters bakıyor. Cole orada öylece duruyor, ayak bileklerini kavuşturmuş, kayıtsızca kapı çerçevesine yaslanıyor.

İkisi de Ronan gibi Elites ceket giyiyor, sanki antrenmandan hemen sonra buraya gelmişler gibi.

İkisi de gözlerime bakmıyor. Onun yerine, tüm dikkatleri Knox'un üzerinde.

Cole'un soğukkanlı ifadesine rağmen, biraz korkutucu görünüyorlar. Onları görmezden geliyorum ve Knox'la yüzleşiyorum. "Onlar benim arkadaşım değil."

Onlar Aiden'in arkadaşları. Taraf seçmek söz konusu olduğunda, at ve kale her zaman şahlarını korurlar.

Üçünün bana sırt çevirmesi düşüncesi göğsümü itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyor.

"Düşman edinmek umurumda değil." Knox bir ısırık daha alıyor ve yavaşça çiğniyor. "Onlarla bir sorun yaşarsan bana haber ver."

"Hayır, Knox. RES'teki dört atlıyla düşman olmak istemezsin. Onlar buranın kralları."

Tıpkı RES'teki ilk günümdeki Kim gibi konuşuyorum.

O zaman kaçsaydım, sonum yine böyle mi olurdu?

İçimden başımı sallıyorum. Her şey söylenip bittikten sonra keşkeleri düşünmenin bir anlamı yok.

Ayrıca, ne kadar saklanırsam saklanayım ya da kaçarsam kaçayım Aiden beni er ya da geç bulacaktı.

"Sorun değil," diyor Knox.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bu okula şan şöhret peşinde koştumaya gelmedim."

"Bu sabahki tanıtımla beni kandırabilirdiniz."

"Kabul edilmekten zarar gelmez." Sırıttıyor. "Ama cidden, kabul edilmesem de olur. RES sadece Cambridge'e giderken uğrayacağım bir durak."

Çenem neredeyse yere düşecek. "Benim de."

"Cambridge'e mi gidiyorsun?"

Birkaç kez başımı salladım.

Bana bir çörek uzatıyor ve kendi çöreğinden bir ısırık alıyor. "Ortak noktalarımız olduğunu biliyordum."

Hayalimizdeki üniversiteye gitmek için RES'i benim kadar kullanan biriyle tanışmak çok sıcak bir duygu.

"İşte buradasın."

Gülümsemem azalıyor ve bir titreme omurgamdan göğsüme doğru fırlıyor.

Sesini hafızamdan ne kadar silmeye çalışsam da, hâlâ bir lanet gibi içime kazınmış durumda.

Sondaki hafif boğukluğu ve derin tenoru müzikte bile fark edebiliyorum.

Aiden bir kolunu arkadan belime doluyor ve beni kendi tarafına çekiyor.

Boğazıma bir ilmik de geçirebilirdi.

Ona bakarken alt dudağım hayal kırıklığıyla titriyor. Tıpkı sınıftaki gibi sakın görünüyor. Hatta soğukkanlı.

Koyu renk kot pantolon ve gözlerinin rengini ortaya çıkaran gri bir tişört giyiyor. Diğer atlılar gibi o da Elites'in cebinde Lion-Shield-Crown logosu bulunan kraliyet mavisi ceketini giyiyor.

Sanki bir açıklama yapıyor gibi.

Hayır. "Neredeyse" gibi değil. Kesinlikle bir açıklama yapıyor. Aiden'in hareketleri her zaman bir T'ye göre hesaplanır.

Bu, hiçbir şey olmamış gibi bana dokunabileceği anlamına gelmiyor.

Küfürlerin dökülmesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Onun yerine, yan tarafına dirsek atıyorum. Kımıldamıyor bile. Sanki hissetmiyor - ya da hissediyorsa bile umursamıyor.

"Van Doren, değil mi?" Aiden gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Aiden King. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bu da ne...?

Aiden şu anda Knox'la el sıkışıyor mu? Sanırım Knox'la tanıştığıma memnun oldum dediğini duydum.

Hayır. Planımı anlamış olamaz.

Knox'la gelerek onu atlatmak istemiştım. Onun yerine, tamamen kendi alanımın dışına atıldım.

Knox gülümseyerek Aiden'in elini sıkar. "Aynen. Buralarda senin hakkında bir şeyler duymamak biraz zor."

"Hmm." Aiden'in gülümsemesi bozulmuyor, hatta daha da genişliyor. "O zaman Elsa'nın benim olduğunu duymuş olmalısın."

Gözlerim büyüdü. "Ben -"

"Benim olanı tehdit edenlere iyi tepki vermem." Aiden sözümü kesti.
"Eğer bunu anladıysan, RES'e hoş geldin."

"Sana söyledim, ben -" Aiden'ın dudakları dudaklarıma
y a p ı ş t ı ğ ı n d a kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Sert parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve sertçe sıkıyor. Ağzımı açmamı
sağlamaya çalışıyor.

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde tutuyorum ve tırnaklarımla
göğsünü tırmalıyorum. Sanki hiçbir şey hissetmiyor. Köprücük
kemiğini çizdiğimde bile.

Diğer eli enseme sararak beni hapsediyor. Beni sert göğsüyle aynı
hizaya getirerek ellerimi ve direncimi kırıyor.

Bu onun bana ona karşı koyamayacağımı söyleme şekli. Eğer isterse,
tüm girişimlerimi öldürebilir.

Ben bir dalga gibiyim, ne kadar y ü k s e l i r s e m yükseleyim, ne kadar
hırçınlaşırsam hırçınlaşayım, her zaman kıyıdaki kımıldamaz kayaya
çarpacağım.

Çünkü o taş mı?

O kaya benim gibi dalgaların ölmek için gittiği yer.

Hâlâ açmadığımda, Aiden alt dudağımı öyle sert ısıırıyor ki, kan
gelmemesine şaşıyorum.

Boğazımdan bir inilti kaçıyor ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Vücudumun bir kısmı eriyor, sürtünmeyi diliyor. Bir şeyler için.

Herhangi bir şey.

Ama o kısım tam bir salak.

İşte bu yüzden lanet kayaya karşı kaybettiğim bir savaştayım.

Onu itmeye çalışıyorum, ama ağzımı tahrip ederken beni mükemmel
kontrolü altına alıyor.

Öpücük bir hak talebi olduğu kadar bir cezadır da.

Kaba kuvvet ve zerre kadar hassasiyet içermeyen bir çürütme.

Aiden'ın şefkatli olduğundan değil ama daha önce en azından beni
kandırırdı.

Nazik olmaya çalışırdı.

Maske düştü ve şimdi gerçek yüzünü gösteriyor. Gerçek
oyunu oynuyor.

Ama savaşa gitmek için iki ordu gerekir.

Dudağını ısırabildiğim kadar ısıırıyorum. Dilimde metalik bir tat
patlıyor.

Aiden şaşırmış gibi bir an durdu. Fırsatı değerlendirip onu itiyorum. Ağzının kenarından kan sızıyor ve ben bu görüntüye kapılmamaya çalışıyorum.

Onu kanattım.

Aiden King'in kanını akıttım.

Dilimin üzerindeki, dudaklarımın ve dişlerimin arasına sıkışmış metalik tadı hâlâ hissedebiliyorum.

Ellerimi yıkamak için duyduğum kaşıntı beni bir anda bastırıyor. Buradan kaçmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Eğer yaparsam, Aiden ondan kaçtığımı düşünür ve bunu bir daha asla yapmayacağıma söz verdim.

Hafif yarayı başparmağıyla yavaşça sildikten sonra bir mucizeymiş gibi bakıyor.

Ya da bir lanet.

"Sen ve ben ayrıldık King," diye çevremizdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle anons ediyorum. "Yapışkan, sinir bozucu bir eski sevgili olmayı bırak."

Etrafımızda birkaç nefes patlaması oldu.

O hâlâ başparmağındaki kanı izlerken ben omzumu onun omzuna vurdum ve başım dik bir şekilde dışarı çıktım.

KIm ve Knox beni Ronan'ın evinin sokağında koşarken buldular. Onlar da geceyi bitirmeye karar verdiler.

Kim soru sormadığı ve sadece yanımda durduğu için minnettarım. Knox bizi eve bırakırken arka koltukta oturuyorum.

Evimin önüne geldiğimde Kim yolcu koltuğuna geçiyor ve camı indiriyor. "Gece kalmamı istemediğine emin misin? Sevimsiz bir romantik komedi izleyebiliriz?"

"Kir'in sana benden daha çok ihtiyacı var."

Yüzünü buruşturuyor, sonra da gülümseyerek bastırıyor. "Bana mesaj atar mısın?"

"Emin olabilirsin." Knox'un bakışlarıyla buluşmak için eğildim. "Her şey için teşekkürler Knox ve özür dilerim."

"Yanlış bir şey yapmadın." Göz kırpıyor ve araba canlanıyor.

Knox'un Range Rover'ı yolun aşağısında gözden kaybolana kadar eşikte durup paltomu göğsümün üzerinden geçiriyorum.

Kapıdan içeri adımımı atarken kimseye "Geri döndüm," demiyorum. Ev boş ve... soğuk.

Her zamanki gibi teyzem ve amcam burada değilken.

Belki de bencilce davranıp Kim'den bu gece kalmasını istemeliydim. Bazı nedenlerden dolayı, bu gece yalnız kalmak istemiyorum.

Odama girdiğimde paltomu çıkarıp masanın sandalyesine atıyorum, balkonu açıyorum ve yatağıma baş aşağı düşüyorum.

Partiden ayrıldığımdan beri göğsümde ezici bir ağırlık var. Havamı boğuyor ve beni kendi tenimde klostrofobik hissettiriyor.

Bu gece kazandım.

Sadece Aiden'ı durdurmakla kalmadım, aynı zamanda onu daha önce kimsenin yapmadığı şekilde tüm okulun önünde küçük düşürdüm.

Ne de olsa kral o. Tüm öğrenci topluluğu kulak kesilmişken ona saygısızlık etmek şöyle dursun, kimse gözlerinin içine beş saniyeden fazla bakmaya cesaret edemez.

Ama ben

kazandım.

Kazandı

m.

O zaman nasıl oluyor da zafer duygusu hissetmiyorum? Aksine, içim biraz daha boş.

Sırt üstü yuvarlanarak balkondan yağmura bakıyorum.

Çiseliyor ama iliklerime kadar hissediyorum. Yağmur sonrası toprağın kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve içimden bir nefes kopuyor.

Telefonumu çekip Google'ın arama çubuğuna *Alicia King*'in ölümü yazıyorum.

Birkaç makale geldi. Hepsinde Alicia'nın bir araba kazasında öldüğü yazıyor. Kaza yapan arabası bir uçurumun dibinde bulunmuş. Adli tabibin raporuna göre ölümü birkaç saat sürmüş. O yer ıssız olduğu ve o gün yağmur yağdığı için insanların onu bulması biraz zaman almış.

Yutkunuyorum, parmaklarım telefonun ekranında geziniyor.

Arabasında yavaşça ve acı içinde ölürken o saatler boyunca nasıl hissetti?

Hayal etmek bile acı veriyor.

Bazı muhabirler kadının intihara meyilli olduğunu ve King Enterprises'ın bunu bir kaza olarak kamufle ettiğini düşünüyor.

Ayrıca, dört yıl önce bir kaza sonucu öldüğü bildirilen Jonathan'ın en büyük kardeşi ve Levi'nin babası James King'in aslında aşırı dozdan öldüğü tahmin ediliyor.

Eğer bu doğruysa, Jonathan ailesini çok güçlü ve zayıflıktan uzak göstermek için medyaya büyük bir oyun oynuyor demektir.

Alicia'nın makalelerine geri dönüyorum ve resimlerine bakıyorum. Koyu kahverengi saçları ve simsiyah gözleriyle minyon bir kızdı. Yüz hatları bile o kadar küçüktü ki, ayırt edilebiliyorlardı.

Dönem filmlerindeki bakireler gibi. Sofistike, zarif ve gizemli bir gülümsemesi var.

"Sana tam olarak ne oldu Alicia?" Onun görüntüsüne fısıldıyorum. "Jonathan gibi bir adamla nasıl birlikte oldun?"

Sağ gözünün yanındaki küçük güzellik beni dışında, Aiden ona hiç benzemiyor. Kesinlikle babasının karbon kopyası.

Görüntülerini gördükten sonra bile hafızamda hiçbir şey canlanmıyor.

Gözlerim makalenin üzerinde geziniyor ve duraklıyorum. Alicia'nın kaza geçirdiği tarih, ailemin hayatını kaybettiği yangından bir gün önceydi.

Hayır.

Bu bir tesadüf olmalı.

Alicia Londra'da öldü. Biz Birmingham'daydık.

Jonathan'ın Silver'a söylediği gibi ailemin onu öldürmüş olmasına imkan yok.

Arama çubuğuna annemin ve babamın isimlerini yazıyorum, John Steel ve Abigail Steel.

Hiçbir fotoğraf ya da makale çıkmıyor. Birkaç hafta önce ev yangınıyla ilgili okuduğum makale bile tamamen ortadan kayboldu.

Bu.. garip.

Benim ailem Alicia King ya da James King kadar önemli değildi.

Telefonumun galerisinde geziniyorum ve annemle teyzemin eski bir polaroid fotoğrafını buluyorum.

Yangın ailemle ilgili her şeyi yok etti. Ondan kalan tek şey bu eski fotoğraf. Birkaç yıl önce teyzemden çalmıştım.

Teyzem ailem ya da geçmişteki herhangi bir şey hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Her zaman enerjimi geleceğime saklamamın daha iyi olacağını söyler.

Fotoğrafta Blair Teyze kameraya geniş geniş sırtıyor, kolu annemin omzunu sarıyor. Annemin gözlerine zar zor ulaşan küçük bir gülümsemesi var.

Teyze en büyükleri olmasına rağmen modaya uygun bir kot şort ve atlet giymişti. Annem ise diz hizasında düz bir elbise giymiş ve altın sarısı saçlarını muhafazakâr bir topuz yapmıştı.

Fotoğraf çekildiğinde benim yaşımdaydılar ya da belki bir yaş büyüklerdi ama annem otuz yaşında gibi görünüyordu.

Ona bu kadar benzemem çok esrarengiz. Göz rengi. Saç renginin tonu. Ve hatta yüz şekli. Sanki farklı bir zamandan kendime bakıyor gibiyim.

"Ne oldu anne?" Sesim kırılgan. "Keşke burada olup bana anlatsaydın."

Telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve kaçmaya çalışan gözyaşlarımla savaşıyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda her zaman açık tuttuğum lamba kapalıydı.

Kafam karıştı, etrafıma bakındım ve donup kaldım. Ellerimi.

Bir ip her iki elimi de sarıyor ve yatağın direğine bağlıyor. Sırtüstü yatıyorum ve ellerim başımın üzerinde yatağa uzanıyor.

Ve berabere kaldılar. Bu da ne...?

İpleri çekiyorum ama gevşemiyorlar. Aksine, acı verene kadar bileklerimi sıkıyorlar.

Buna net bir şekilde odaklanamadan, karanlığı başka bir şey kesiyor. Üzerimde bir gölge belirliyor.

Karanlık, tanıdık bir gölge.

Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemledim. Tenimi binlerce ürperti kaplıyor ve omurgamda dehşet patlıyor.

Bu... başka bir kabus mu? Canavarlar sonunda benim için mi geliyor? Çığlık atıyorum.

Güçlü bir el ağzımı sarıyor, çığlığımı ve nefesimi boğuyor.

Kocaman gözlerle yukarı bakarken tüylerim diken diken oluyor.

Ağzımı k a p a t a n elin yanında zalim bir ses, "Sıç t 1 n, tatlım," diye fısıldıyor.

A-Aiden?

Burnumdan uzun bir nefes alıyorum. Erkek duş jeli ve altındaki eşsiz kokusu bana saldırıyor.

Bu Aiden.

Boştaki eli yüzümün yan tarafına çarparken kolu gergin. Dizleri kalçalarımı sarıyor.

Beni bağladı.

Neden beni bağlasın ki? Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bu da başka bir hastalıklı oyun mu?

Oyun olsun ya da olmasın, artık istediğini elde edemeyecek.

Ünlü enerji sersemliğimi bastırıyor. İpleri çekiyorum ve yataktan fırlıyorum.

Dizlerini kalçalarımın doğru çekerek beni sıkıştırıyor. İrkiliyorum ama durmuyorum.

İpleri çekiyorum ve taşaklarına vurmak için dizimi kaldırmaya çalışıyorum. Sanki ne planladığımı biliyormuş gibi hareket alanı bırakmıyor.

Tekrar çığlık atıyorum, ama ilk seferinde olduğu gibi, sanki bir korku filmindeki kurbanmışım gibi eliyle susturuluyor.

Ben kurban *değilim*.

Aiden'in beni bir kurbanı indirgemesine izin vermeyeceğim.

Adrenalin damarlarımdan fişkırıyor, kaslarımı sıkıyor.

İpleri çekmek sadece bileklerimin etrafındaki ipleri sıkılaştırıyor. Tekrar yataktan kalkmaya çalışırken boğuk bir inilti çıkarıyorum.

"Dur," diye homurdanıyor. "Yoksa seni yaparım."

"Siktir g i t !" Bağıriyorum ama deli bir kadının boğuk çığlığı gibi çıkıyor.

Hâlâ ağzımı kapatırken diğer elini boynuma doluyor. Tüm parmakları sıkarken başparmağı nabız noktama kilitleniyor.

Ciğerlerim yanıyor ve hareket etmeyi bırakıyorum. Oh. Tanrım.

Tanrım.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Biliyorsun..." Karanlık, ürpertici bir tonda konuşurken sıcak nefesleri yanağımı gıdıklıyor. "Başka biri olsaydı, senin işini bitirirdim. İstedğin bu mu Elsa? Hmm?"

Kalan enerjimle kıvranarak kurtulmaya çalışıyorum.

Çıtlıyor ve daha sert sıkarak tüm hareketlerimi durduruyor. "Daha akıllı davranman konusunda ne demiştin? Piyon olmayı mı seçiyorsun?"

"Uh... ungh..." Enerjim tükenirken boğazımdan anlaşılmas sesler kaçıyor.

"Seni hâlâ yok edebilirim." Yanağımın kenarını yalıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "O yüzden sakın beni kışkırtma."

Gölgeler yüzünde ürkütücü bir pelerin oluşturuyor. Kımıldamayan bir taş gibi. Hiçbir şey onu durduramaz.

Hiç kimse.

Bunca zaman görmezden geldiğim korku içime çöküyor. Kayaya çarpan ve yavaş, dayanılmaz bir şekilde ölen o dalga gibiyim.

Aiden'in bu yönünü nasıl görmezden gelebilirdim?

Beni kıracak. Eğer isterse, beni ezecek ve parçalara ayrılışımı izleyecek.

Onu daha önce bir uçurum olarak düşünmüştüm ve

uçurumlar yerinden oynatılamaz. Uçurumlar insanların

ölmek için gittikleri yerlerdir.

Ciğerlerime nefes girip çıkmadan onun gölgeli yüzüne bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. O kadar sersemlemiş durumdayım ki bayılacağımı sanıyorum ama gözyaşlarımı yutuyorum.

Beni bir daha ağlarken görmeyeceğine dair

kendime söz verdim. Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

Aiden elini boynumdan çekip baskıyı hafifletiyor. Ama ağzımı bırakmıyor.

Burnumdan açgözlü nefesler çekiyorum ve sanki başka bir yerden nefes alıyormuşum gibi hırıltı gibi geliyor.

"Bu gece süslenmişsin."

Sözleri jilet gibi keskin, kesmek için.

Mağara adamı tarafının bundan hoşlanmayacağını biliyordum ve bunu bilerek yaptım.

Çünkü Aiden'a karşı kazanmanın en iyi yolu onun oyunlarını oynamaktır. Daha önce onlardan üstün olduğumu sanıyordum ama bu beni sadece istediği şekilde kullanıp öldürebileceği bir piyon olarak tuttu.

Damarlarımda çelik kanı akıyor. Ben çığnenmek için doğmadım. Kaşlarım çatıldı. Bu düşünce de nereden çıktı?

Ben zihnimde kaybolurken, Aiden bir parmağını göğüslerimin üzerinde ve karnımda gezdiriyor. Şaka yapmıyor. Hayır. Dokunuşu düpedüz şeytani.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyordun, tatlım?"

Belli ki bir cevap beklemiyor çünkü elini ağzımın üzerinde sıkıca kilitli tutuyor.

Sanki sesimi duymak istemiyor gibi.

Eli aşağı indikçe tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Ciğerlerim yanıyor ve bunun nefesimi tuttuğum için olduğunu fark ediyorum.

Aiden hiçbir uyarıda bulunmadan elbisemi belimden yukarı çekiyor ve sert bir elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Kalçalarımı birbirine yaklaştırıyorum ama o tokat atarak ayırıyor ve inlememe neden oluyor.

"Onun için mi giyindin, hmm?"

Karanlıkta onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. O bir gölge ve beni korkutmadığını söylersem yalan olur ama üzerime yürümesine izin vermem mümkün değil.

Güç onunla asla işe yaramaz ama benim başka bir silahım var.

Yavaşça başımı sallıyorum. Birkaç kez. Bu soruyu cevap almak için sormadı ama ben yine de ona cevap veriyorum.

Evet, onun için giyindim.

Aiden için hiç süslenmedim ama Knox için süslendim. Bu Aiden'a bir siktir git.

Beni zorlayabilir.

Bana en kötü halini gösterebilir ama benim duygularımı kontrol edemez. Ya da en azından gösterdiğim duyguları.

Çünkü derinlerde bir yerde, beni tüm bu karmaşanın içine sokan o lanet parça hâlâ onun dokunuşunu arzuluyor.

Vahşi sahipleniciliği için.

Kontrol edilemez çılgınlığı için.

Parmakları seksimin etrafında sıkılaşıyor.

Bu duyguya kapılmamak için elimden geleni yaparak ırkılıyorum. Onun karanlık derin deliğine düşmemek için.

Çünkü Aiden'la ilgili olan şey?

Sizi içine çeker ve siz farkına bile varmadan çıkış yolu kalmaz.

Farkına varmadan, kendinizi bir şaka gibi hissedersiniz.

Oyun dışı kalmış bir piyon gibi.

Çocuk şortumu çekip indiriyor ve ben ellerine karşı haykırarak, onu uzaklaştırmak için çaresizce ayaklarımı tekmeliyorum.

Bir parmağını içime sokuyor ve ben bu rahatsız edici hisse karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Hmm, bugün sıırıslıklam değilsin." Beni cezalandırır gibi bir parmağını daha sokuyor. "Neden her zamanki gibi ıslak değilsin, tatlım? Kendini haksızlığa uğramış mı hissediyorsun?"

İçimdeki tüm kötü niyetle ona bakıyorum.

"Sana söyledim," diye fısıldıyor ürpertici bir ses tonuyla. "Önce sen bana yanlış yaptın." Başparmağını klitorisimde gezdiriyor ve muhtaç bir ses dışarı çıkıyor.

"Belki de sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyordur, ha? Hatırlatılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Parmaklarını içimde makaslıyor ve klitorisime tekrar tekrar vuruyor. Ve tekrar *tekrar*.

Gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlanıyor. Sırtım yatağa yaslanıyor ve ipler bileklerimi daha da sıkıyor.

Kaçmak, saklanmak ve asla geri dönmek istiyorum.

Ama vücudum hayatta kalma ihtiyacını tanımıyor.

Aiden'ın temsil ettiği tehlikeyi görmeye bile çalışmıyor. Hâlâ onun dokunuşuyla, vücudumdaki tüm düğmelere basmasını bilmesiyle büyülenmiş durumda. Beni bir kuklaymışım gibi çalıştırmasına.

Çünkü ona karşı hep böyle oldum.

Ben düşüp aptallık ederken, o benimle bir kukla gibi oynuyordu.

Tahtasında bir piyon.

Küçük önemsiz bir piyon.

Parmaklarını içime daha sert ve daha hızlı sokuyor. Acımasızlık ve kaotik duygularım boğazımdan bir hıçkırık çıkarıyor.

Sanki beni cezalandırıyor. Bedenimi kullanarak beni kendi isteğine boyun eğdiriyor.

Ve düşünüyorum.

Dalganın beni vurması bile uzun sürmedi.

Karnımın alt kısmı kasılıyor. Sırtım yatağı itiyor, ancak ipler tarafından aşağı çekiliyorum.

Tırnaklarım avuç içlerime o kadar sert batıyor ki kan akıtacağımdan eminim.

Bir hıçkırıkla geliyorum, göğsüm kalp krizi geçirecekmişim gibi kabarıyor.

Elini ağzımdan çektiğinde fark etmedim bile.

"İşte bu," diye mırıldanıyor dudaklarımın kenarından. "Benim için ayrıl, tatlım."

Benim var.

Öyle işte.

Gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor ve kalbim o kadar ağrıyor ki nefes alamıyor ya da konuşamıyorum.

Aiden eğiliyor ve son sı n ı f t a k i o ilk günkü gibi dilini yanağıma değdirip gözyaşlarımı yalıyor.

Alt dudağımlı yalayıp ağzına götürmeden önce tatlı tatlı tadına bakıyor.

"Aferin kızıma."

A I D E N

I Beyaz veziri siyah şahla vur.

Hmm.

Kraliçeleri devirmek iyi hissettiriyor.

Onu kaldırıyorum, tahtanın ortasında gururla durmasına izin veriyorum, sonra tekrar yere indiriyorum.

İlk seferki kadar iyi hissettirmiyor.

Bağımlılar böyle hisseder. İlk kafayı yeniden yaratmak neredeyse imkansızdır ama yine de peşinden koşmaya devam ederler.

Hayali bir yükselişin peşinden koşmamam gerektiğini bilmeliydim. Salonda ışık yandı ve ben gözümü kırptım.

Jonathan girişte durur. Siyah bir pantolon ve düğmeli bir bluz giyiyor. Elinde bir fincan kahve asılı. Muhtemelen bütün gece çalışmış. Şirketinin ofisinde kalmamasına şaşırdım.

Gözlerini bana dikti.

Karanlıkta kalmamdan hoşlanmıyor. Genelde kırmızı alarmlarını tetiklemekten kaçınırım.

Ama bugün umurumda değil.

Onu orgazm ettikten sonra Elsa'yı yatağında bıraktım.

Ellerini çözdüm ve aklını başına getirmeden oradan ayrıldım.

Durmak istediğim için değil. Tabii ki hayır. Ama onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutacağımı bildiğim için.

Onu geri dönüşü olmayan bir yola iterdim.

Tam oradaydı, bağlıydı ve benim için yayılmıştı. Gözlerinde yaşlar, öfke ve korkuyla bana baktı ve oradan ayrılmak için kendime hakim olmam gerekti.

Çünkü o anda? Onu daha fazla ağlatmak istiyordum. Daha çok acı çektirmek.

Daha fazla ara ver.

Kendime onu gerçekten incitmek istemediğimi söylüyorum. Derinlerde bir yerde Elsa'nın özel olduğunu.

Ama o kendini derimin altına ne kadar çok kazırsa, ben de onu mahvetmek konusunda o kadar ısrarcı oluyorum.

Odasından ayrıldığımdan beri spor yaparak ve satranç oynayarak - Jonathan'ın sözleri, benim değil - 'stres atıyordum'. Kendimi durdurmak zorunda kaldım.

odasına geri dönüp ona içimdeki gerçek karanlığı göstermekten alıkoydu.

Bildiğini sanıyor.

Kim olduğum hakkında bir fikri olduğunu sanıyor.

Gerçek şu ki, insanlara nasıl acınacağını bilseydim ona acırdım.

Elsa Steel, gerçek yüzüne çarpına kadar beni gerçekten göremeyecek. "Oynamak ister misin?" Jonathan tahtayı işaret ediyor.

Saat sabahın dördü.

Jonathan uykusuzluğunun suçunu işkolik olmasına atmaya çalışır.

Bir omzumu kaldırarak tahtayı yeniden düzenliyorum, böylece siyah cam parçalar önümde duruyor. Jonathan her zaman beyaz oynar çünkü ilk hamleyi yapmayı seven bir kontrol manyağıdır.

İlk piyonunu ileri iter. "Neden uyumuyorsun?" "Alicia'yı düşünüyordum," diyorum sahte bir özenle. "Kes şunu, Aiden." Burnunun kenarını çimdikliyor.

"Neyi keseyim?"

"Alicia'yı düşünmüyordun."

"Alicia'nın neye benzediğini hatırlamaya çalışıyordum. Bulanıklaşıyor."

"Çünkü on yıldır ölü." Başka bir piyonu ileri itiyor.

Bir kralın birkaç piyonunu -ya da hepsini- feda etmeden hüküm süremeyeceği inancıyla yaşıyor.

Onu yakından izliyorum. Ölen karısı hakkında konuşuyor ama hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

Çoğu gün yaptığı gibi değil.

Jonathan'ı en son ne zaman gülerken gördüğümü hatırlamıyorum. İş için gösteri zamanı gülüşleri sayılmaz.

O da duygularını göstermiyor. Alicia hakkında konuşurken bile. Sanki o bir rahatsızlıkmış gibi.

Bir hiçlik.

Ama gerçekten umurunda olmasaydı tüm bunları başlatır mıydı?

Başımı yana eğiyorum. Tam açısını anlamak hâlâ imkânsız.

Jonathan'a karşı mücadele etmek eskiden beni heyecanlandırırdı. Şimdi, bu bir baş belası.

Şimdi, bu tehlikeli.

"Bu gece neredeydin?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla. Şövalyemi ileri itiyorum. "Dışarıda."

"Elsa ile mi?"

Onun adını ağzından duyunca sol gözüm seğiriyor ama hemen yüz ifademi düzeltiyorum. "Tam olarak değil."

"Gözlerini oyunun sonuna diktiğin sürece onunla ne yapacağın umurumda değil."

"Evet efendim," diyorum sıkıntıyla.

"Silver biraz fazla samimi olduğunuzdan bahsetti?"

"Queens bir sürü şeyden bahseder." Ona o kadar benzeyen gözlerle bakıyorum ki tüylerim diken diken oluyor. "Geçen gün Elsa duyma mesafesindeyken onunla yaptığın küçük sohbetin planımı mahvettiğini hatırlatmamı ister misin?"

Şövalyeme vuruyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Planımızı mı kastediyorsun?" "Her planı mahvediyor. Artık bana güvenmiyor."

"Onu ikna edebilecek biri varsa, o da sensin." Vezir taşını işaret ve orta parmağı arasında tutuyor. "İlk seferinde sen yaptın, değil mi?"

"Elsa basit bir piyon değil."

"Piyon piyonun ta kendisidir." Veziri kullanarak filimi düşürüyor ve hem kalemi hem de şahımı tehdit ediyor. "Eğer sen halledemezsen, ben hallederim."

Dışarıdan, avucuma yarı yaslanmış, sıkılmış görünüyorum. İçimde ise bir anda bir ateş patlıyor.

Alevlerin yüzeye çıkıp her şeyi mahvetmesine izin vermemek için her şeyi yapmak gerekiyor.

Jonathan Elsa'yı havuza itmedi. Biliyorum çünkü onun ölmesini istemiyor.

Henüz değil.

Otoparkın güvenlik kamerasına göre Queens o gün okula geri dönmeden ayrılmış, yani o da dışarıda.

Bu kadar aptalca bir şey yapacağından değil. Kapıcıyla yaptığım konuşmadan bir bok çıkmadı.

Havuz alanına sadece bir kızın girdiğini görmüş; Elsa. Bu da tüm olayı iki olası teoriye bırakıyor.

A- Suçlu zaten havuzun yanında onu bekliyordu.

B- Kendi kendine düştü.

Umarım ikincisi değildir.

Jonathan'a tarafsız bir ses tonuyla, "Bunu halletmeme izin vereceğine dair bana söz vermiştin," diyorum.

Sözünü sakınmaz ve ben de onu eleştirilmek istemediği yerden vururum.

"Sadece sonuç görürsem. Olmazsa, benim yöntemimle olacak." Vezirini tekrar çekiyor ve bu sefer beni çıkışsız bir şekilde köşeye sıkıştırıyor. "Dikkatin dağıldı, şah. Şah mat."

Sikeyim.

"Ben ikinci bir şans vermem." Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı.

"Uyumaya çalış."

Koridorda kaybolduğu an, tahtadaki tüm satranç taşlarını deviriyorum.

Benim yolum ya da Jonathan'ın yolu.

Elsa artık iyice boku yedi.

Benim olmak artık bir seçim ya da itme çekme oyunu değil.

Bu onun hayatta kalmak için tek umudu.

ELSA

!"

A

Bundan emin misin?"

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum ve burnumdan bırakıyorum.

Hayır. Emin değilim.

Gerçek şu ki, bir köşeye saklanıp hiç çıkmayacakmışım gibi hissediyorum.

Ama geçmişimi araştırmanın ve değerli bir şey bulmanın tek yolu bu.

Kendimi bulmak için tek şansım.

Ve umarım Aiden'dan kaçabilirim.

Belki ne olduğunu öğrenirsem, ona v e r d i ğ i m tepkiyi durduracak kadar ondan nefret ederim.

Bu ANILAR gelen son gece hala musallat Ben. Onlarhala derimin altında canlı bir varlık gibi hareket ediyor.

Nasıl bu kadar sert orgazm olabildim? Onun vahşetine nasıl böyle tepki verebildim?

Ben de onun gibi hastalanıyor muyum, yoksa hep içimdeydi de o mu uyandırıyor?

Hayır.

Buraya Aiden'ı düşünmeye gelmedim.

Uzandığım koltuktan Dr. Khan'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Evet. Lütfen bana yardım edin."

Gülümsüyor ama arkasında sıcaklık yok. Dr. Khan bu konuda benden daha kararsız görünüyor.

"Gözlerini kapatmanı ve rahatlamanı istiyorum."

Ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek deri koltukta rahat etmeye çalışıyorum.

"Burnunuzdan nefes alın. Tutun. Sonra nefesinizi ağzınızdan verin."

Dediğini yapıyorum.

İçin

de.

Dış

arı.

Dakikalar süren bir nefes alma-verme egzersizi yaptık.

"Bir merdivenden indiğinizi hayal etmeye çalışın" diyor yatıştırıcı bir tonla.

"Merdiven mi?"

"Evet. Aşağıya doğru atılan her adım, bilinçaltınıza ulaşmak için bilincinizden ayrılmak gibidir. Bir merdiven hayal edebiliyor musunuz?"

"Sanırım mı?" Görüntüye konsantre olmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Rahatla, Elsa." Dr. Khan'ın sesi karşımdan geliyor. "Bu asla

gergin olursan işe yaramaz. Tekrar derin nefes almaya ne dersin?" Bunu yapabilirim.

Nefes

al.

Nefes

ver.

İçeri.

Dışarı.

Merdivenler görünür hale gelir. Siyah ve acımasız, ortaçağdan fırlamış gibi görünüyor. Duvarları küf ve gri bir şey kaplıyor.

"Karanlık bir merdiven mi görmem gerekiyor?" Sesime bir titreme karışıyor. "Bu senin bilinçaltın," diyor. "Onunla savaşıma, onu kucakla." Titremelerini engellemek için dudaklarımı bir çizgi halinde inceltiyorum. "Şimdi, bir adım aşağı in."

Titrek bir ayakla bir adım atıyorum ama diğer ayağımla takip etmiyorum. Eski merdivenin kaybolacağından ve karanlık bir deliğe düşeceğimden korkuyorum.

Dr. Khan sakın bir sesle, "Bir tane daha al," diye ısrar ediyor.

Talimatlarını uygularken denge için duvara tutunuyorum. Teker teker.

Birbiri ardına siyah adımlar. Görüşümün gittiği yere kadar karanlık. Gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım ötesini göremiyorum.

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmam *gerek*.

"Dr. Khan'ın sesi sanki başka bir odadan geliyormuş gibi alçak çıkıyor. Söylediği her kelimeyle birlikte uzaklaşmaya devam ediyor. "Yavaşlıyor ve kapanıyor... yavaşlıyor ve kapanıyor... Tamamen kapanıyor."

Dr Khan'ın sesi kaybolur.

Yoksa ben mi öyle düşünüyorum? Benimle konuştuğuna ve bana bir şeyler sorduğuna inanıyorum ve ben de ona cevap veriyor olabilirim, ama bunu kaydetmiyorum.

Kendimi Dünya Savaşı belgesellerinden fırlamış gibi duran ahşap bir kapının önünde buluyorum. Titrek ellerimle itiyorum.

Güçlü, beyaz ışık gözlerimi kör

ediyor. Hayır. Beyaz değil. Bu...
kırmızı.

Gözlerimi kısıp geçmiş i görmeye çalışıyorum. Atmosfer kalın bir kan kırmızısı gibi. Fotoğrafçılıkta kullanılan kırmızı odalar gibi.

Sadece kırmızı bir oda değil.

Hayır. Burası benim evim.

Birmingham'daki evim.

Zarif çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplı geniş bir salonun ortasında duruyorum.

O kadar büyük ki kıyaslandığımda karınca gibi görünüyorum.

Chesterfield kanepeler ve uzun tablolar rafine bir zevke işaret ediyor.

Neredeyse zengin bir insanın zevki gibi.

Aslan heykelleri her yerde; süpürme merdivenlerinin yanında. Girişe giden yolda. Uzun Fransız pencerelerinin yanında.

Her yerde.

Görüntü beni ürpertiyor.

Ne kadar göz kırparsam kırpayım, kırmızı kaybolmuyor. Dikkatli adımlarla, kırmızı ışığın içeriye geldiği uzun pencerelerden birine yaklaşıyorum.

Önünde donup kalıyorum. Bir şey kokuyor... yanık mı? Et yanığı mı?

Pencereden baktığımda, bakımsız ağaçlar ve solan çiçeklerle dolu geniş bir bahçe görüyorum.

Aynı zamanda kırmızı - evin içinden daha kırmızı değilse bile. Güneş bile kırmızı ışık yansıtıyor.

Uzakta bir göl parıldıyor. Karanlık ve mürekkep gibi. Kırmızı ışık bile zifiri karanlığını azaltmıyor.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve bakışlarımı başka bir yere çeviriyorum. O göle bakmak istemiyorum.

Karşımda sarı saçlı bir kadın salıncakta oturuyor. Zayıf ve solgun kolları, ileri geri sallanırken kucağında oturan bir çocuğa sarılmış. Çocuk bana sırtını dönüyor ve kadının kucağında tamamen gizlenmiş durumda, bu yüzden onları seçemiyorum.

Ancak kadın tamamen görüş alanındadır. Dizlerinin altında biten beyaz bir elbise giyiyor. Soluk teni ve beyaz-sarı saçları onu bir melek gibi gösteriyor.

Yürek parçalayıcı güzellikte bir melek.

Boş bir ifadeyle uzaklara bakıyor. Sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve elimi ağzıma götürerek sesi engelliyorum.

Anne.

O benim annem.

Ona o kadar çok benziyorum ki, akıldan çıkmıyor.

"M-ma..." Ona ne kadar seslenmek istesem de sesim kısılıyor.

Ama hepsi bu kadar değil.

Ayrıca adımın tekrar söylemesini istiyorum.

Gözlerim kucağında oturan ve dikkatle göğsüne bastırıldığı çocuğa takılıyor.

Puantiyeli elbisesi dizlerine kadar uzanıyor. Sarı saçları düzgün örgüler halinde toplanmış ve sırtından aşağı dökülüyor.

Annem saçlarını okşayıp duyamadığım bir şeyler söylerken kalbim daha yüksek sesle atıyor.

O ben miyim?

Bir anı mı görüyorum?

Titreyen parmaklarımla pencereyi açıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, beni sakat bırakmakla tehdit ediyor.

Güm.

T-güm.

Güm.

Dışarıdaki hava bana çarptığı anda, kusma isteğimle savaşıyorum. Hava çürümüş bir şeyle boğuyor.

Anneme bakarken iki elimle burnumu kapatıyorum. Sanki kokuyu algılamıyormuş gibi rahatsız olmuş görünmüyor.

Nasıl olmasın ki? Çürümüş hava lanet bir morg gibi çok güçlü. Bekle.

Morg mu?

"Sus küçük bebek ağlama..." Hayır.

Anne küçük çocuğun saçlarını okşamaya devam ediyor. "Her şey yoluna girecek."

Hayır. Kapa çeneni anne.

İki kulağımı da ellerimle

kapatıyorum. İşe yaramıyor.

Ses, yanlış giden bir senfoni gibi kafamın içinden geçmeye devam ediyor.

Tırnakların kara tahtaya sürtünmesi.

Canavarların yavaş mırıltıları. "Sus küçük bebek... sus küçük bebek..."
Sesi giderek yükseliyor ve şiddetleniyor. Duyduğum tek şey bu.
Beni ele geçiriyor ve derimin altına akıyor.
Kendi nefes alış verişimi bile
duyamıyorum. Kendi kalp atışlarımı bile
duyamıyorum.
"Sus..."
"Sus..."
"Kapa çeneni!" Bağıriyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.
"Kapa çeneni, anne!" Küçük kız başını kaldırdı.
Donup kaldım.
Yavaşça, çok yavaşça başını bana doğru çeviriyor. O mavi gözlerle
karşılaştığımda kalp atışlarım neredeyse duracak.
Benimkiyle aynı gözler.
Benimkilerle.
O kız benim.
O zamanlar ben de küçük bir canavara benziyordum. Ben de onlar gibi
bir canavardım.
Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Siyah, mürekkep gibi gözyaşları.
Ağzından bir şeyler kaçırdık en karnımdan aşağıya, göğüs kafesime
doğru bir ürperti yayılıyor.
Gözlerimi kısarak ne dediğini anlamaya
çalışıyorum. "Yardım edin. Bana." Ağzından
tekrar tekrar çıkıyor.
Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama ben bir şey yapamadan
karanlık bir figür onu annemin kollarından kapıyor.
Karanlık figür küçük Elsa' y 1 gölün sularına attığında annem çığlık
atıyor ve ben de çığlık atıyorum.
Karanlık, bulanık su onu bütünüyle yutar.
"Yardım edin bana!" Ses kafamın içinde
çığlık atıyor.
Boğuk bir çığlıkla uyanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

BİR AN için öyle YÜKSEK SESLE çığlık atıyorum ki, etrafımdakileri FARK
EDEMIYORUM. Bir an için kendimi o suyun içinde, mürekkep gibi
derinliğinde sürükleniyormuş gibi hissediyorum.

Süzülüyorum. Ciğerlerim hava ihtiyacıyla yanıyor ama el kalkmama
izin vermiyor.

Nefes alamıyorum.

Benim adım da unutulacak.

Diğer seslerin bilincime geri dönmesi biraz zaman alıyor.

Yatıştırıcı, sakinleştirici bir ses.

Tanıdık, tehditkâr olmayan bir ses.

Gözlerimi iki kez kırıyorum ve Dr. Khan'ın bulanık görüntüsü beliriyor. Boğazımdaki yumağı ve boğuk nefeslerimi yutkunarak geçiştiriyorum. "Gölde değilim," diyorum etrafıma bakınarak. "Hayır, değilsin." Bana bir bardak su uzatıyor.

Kaşınan boğazımı yatıştırırsın diye tek seferde yudumluyorum.

Ancak, hala gölü arıyorum.

Benden yardım isteyen küçük kız için.

Dr. Khan karışım da oturuyor ve bir araştırmacının laboratuvar farelerini izlediğini hayal ettiğim gibi dikkatle beni izliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Bilinçaltınızdan bir şey çıkardığınızı hissediyor musunuz?"

"Evet." Bulanık gözlerle bakışlarını karşılıyorum. "Sanırım ben normal değilim." "Nasıl normal değilsin?"

"Ben sadece anormalim, Dr Khan."

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Tekrar geri dönmek istiyorum." Göğsümü tırmalayan korku ve dehşeti ısırarak bastırıyorum. "Neden normal olmadığımı bilmem gerek."

Kim ve ben koridorda yürürken o bana en son Kore dizisinden bahsediyor.

Başımı sallıyorum ama söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum. O zamandan beri

Dr. Khan'la dünkü randevumdan bu yana kendi yarattığım bir bulanıklık içindeyim.

Dün gece aynı anıyı tekrar yaşadım. Uyandığımda kendimi hâlâ kâbusun içinde hapsolmuş buldum. Yaşayanların dünyasına geri dönmem birkaç sahte uyanma döngüsü aldı.

O karanlık figürün çocuk halimi boğuşunu tekrar tekrar izlemek zorunda kaldım.

Onun gurultularını ve yardım çığlıklarını dinlemek zorunda kaldım. Ben de onunla birlikte boğuldum.

Siyah su beni bütünüyle yuttu ve ne kadar denesem de çığlık atamadım ya da dışarı çıkamadım.

Kendi özel cehennemim gibiydi.

Sonunda gözlerimi açtığımda kendimi yatağımda ter içinde bulduğumda nedense çığlık atmadım.

Teyzemi ve amcamı uyandırmadım. Sadece ellerimi tekrar tekrar yıkadım. O anda aynaya baktığımda onu parçalara ayırmayı düşündüm.

Teyzem ve amcamla yüzleşip benden ne sakladıklarını sormamak için kendimi zor tuttum.

Bu benim hayatım. *Benim hayatım*. Beni nasıl bu konuda karanlıkta tutabilirler?

Kendimi durdurdum çünkü eğer onlara bir şey belli edersem ve Dr. Khan'la gizli terapi planımı öğrenirlerse, buna bir son verirler. Hasta gizliliğine yemin etti ama ben hâlâ on yedi yaşındayım. Vasilerim olarak, teyzem ve amcam terapimde kaydettiğim ilerlemeyi mahvedebilirlerdi ve mahvederlerdi de.

Belki de bitmek bilmeyen kâbuslar ya da söz konusu kâbuslarda gördüklerim yüzünden, ama bugün bitkin, uyuşuk ve... hissizim.

"Çok eğlenceli olacak."

Dikkatim tekrar Kim'e yöneldi. "Ne?"

"Ronan'ın evinde bir parti var."

İnledim. "Yine mi?"

"Evet, yine! Bu yıl kesinlikle bazı rekorlar kırıyoruz." "Rekor kıracak havada değilim."

"Ellie?" Kim durdu ve benim de durmamı sağladı. Beni dikkatle izlerken sınıfımızın yakınında duruyoruz, neredeyse ürkütücü. "İyi misin?"

"Ha?"

"Değilsin, değil mi?" Yavaşça soruyor, paniklemenin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

Kahretsin. Kim, teyzem ve amcamın havuz olayından beri beni yakından izlediklerini unutmuşum.

Teyzem ve amcam bilmediğimi sanıyorlar ama telefonda müdürle konuştuklarını duydum.

Tam olarak söyledikleri ş u y d u : *Elsa'nın başına okulda olağandışı bir şey gelirse lütfen bizimle iletişime geç i n .*

"Ben iyiyim, Kim, gerçekten."

Kolumun yan tarafını okşuyor. "Konuşacak birine ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bir kez başımı salladım.

Bir gün ona her şeyi anlatacağım ama kendim çözene kadar değil. Şu an her şey bulanık.

Bilinçaltımdaki görüntüler kâbuslardan bile daha karmaşık. Onları tekrar bir araya getirmeye başlamadan önce parçaları tek tek toplamam gerektiğini hissediyorum.

Bu yüzden Dr. Khan'la acı verici seanslar yapmaya hazırım. Çılgılık atarak ya da ağlayarak uyanmak umurumda değil.

Korkaklığım beni yıllarca karanlıkta bıraktı. Korkaklığım yüzünden Aiden'in haberi var ama benim yok.

Dolaylı olarak da olsa, benim korkaklığım onu tuzağa düşürdü.

Ben.

"Günaydın hanımlar." Knox sınıfa giderken bize katıldı.

"Günaydın." Kim ve ben karşılık veriyoruz.

"Çok şanssızsın Knox," diyor Kim ona. "Biz transfer olduğumuzda matematik sınavı var."

"Benim için fark etmez.

Matematiği seviyorum."

Sırıtiyorum. "Ben de."

Kaşlarını kaldırdı. "Bahse girerim sen benim gibi mükemmel bir puan alamazsın." "Tamamdır."

"Ona bu şekilde meydan okumamalısın." Kim gözlerini deviriyor.
"Şimdi inek moduna geçti."

Knox gülüyor, sesi kolay ve bulaşıcı. "Bir bahse ne dersin?" "Aklında ne var?" Ben soruyorum.

"Eğer sen kazanırsan, sana bir tane borçlu olurum, ya da tam tersi." Elini sıkıyorum.

"Anlaştık."

Tam o anda, Cole ve Aiden koridorda beliriyor, ters yönden bizim sınıfa doğru gidiyorlar.

Boğazım kuruyor ve ciğerlerim havasızlıktan yanıyor.

Doğru düzgün nefes alamıyorum.

Nefes al, seni aptal. Nefes al.

Üniforma uzun boylu bedenine ikinci bir deri gibi yapışıyor. Sanki RES üniforması giymek için doğmuş gibi. Ceketini giymeye zahmet etmemiş gibi omzuna atmış.

Onu izlerken zihnim geçen geceden görüntülerle dolup taşıyor.

Beni bağlaması, merhametine -ya da merhametsizliğine- bırakması.

O orgazmı benden söküp alırken karanlıktaki gölgeli yüzü.

Gözyaşlarımı yalarkenki dokunuşu.

Bu görüntüler beni rahat bırakmıyor.

Aiden sınıfın girişinde duruyor ve Cole'u da yavaşlamaya zorluyor.

Önce Knox'a, sonra da benimkini sıkın eline kısa bir bakış atıyor.

Aiden'in dikkati tekrar yavaşça yüzüme kayıyor.

Çok yavaş.

Metal gözlerindeki çılgın bakış karşısında nefesim

kesiliyor. Sanki şeytanlar onu ele geçirmiş gibi.

Sanki beni çıplak elleriyle öldürmek istiyormuş gibi uzaktan bana dik dik baktığı zamanları anımsatıyor.

İntikam almak istiyor, değil mi? Tabii ki beni öldürmeyi düşündü.

Bunu iki yıldır düşünüyor olmalı.

Ama neden?

Sadece neden iki yıl boyunca uzak durduğunu ve şimdi beni mahvetmeye karar verdiğini anlayamıyorum.

Tüm bunlar büyük bir planın

parçası mı? Psikolojik bir akıl

oyunu mu?

Aiden bana birkaç saniye ters ters bakıyor ama sanki yıllar, on yıllar geçmiş gibi geliyor.

Hava, kanımda akan boğucu bir gerilimle çatırdıyor.
Onunla istediğim kadar savaşılabirim ama o bana baktığında her şey
ve herkes yok olur.
Koridorun ortasında sadece o ve ben varız.
Bizi çevreleyen dünya, savaş alanımızın yalnızca bir aksesuarıdır.
O ters ters bakıyor, ben de ters ters bakıyorum. Bana meydan okuyor
ve ben de karşılığında onun damarına basıyorum.
Doğru, o gece beni korkuttu ama aynı zamanda var olmadığını
düşündüğüm bir parçamı da ortaya çıkardı.
Evet, beni korkuttu ama aynı zamanda daha önce hiç olmadığı kadar
memnun etti. Bu şekilde hoşlandığım için kendimi kusurlu hissettirdi.
Ama bunun beni yıkacağını düşünüyorsa, daha çok yolu var demektir.
Beni dize getirmek için bundan daha fazlası gerekir.
Ayrıca, yanma zamanı onun, benim değil.
"Ellie!" Ronan, Kim ve bana arkadan çarparak gerginliği bozdu.
Knox'un elini bırakıyorum ve içten içe kendimi
sarsıyorum. "Tekrar et."
Aiden'la göz temasını kesiyorum ve Ronan'ın şakacı bakışlarıyla
karşılaşıyorum. "Neyi tekrar edeyim?"
Tırnak işareti çekiyor. "Sinir bozucu, yapışkan bir eski sevgili gibi
davranmayı bırak. Tekrar söyle. Bunu kameraya çekip King'in torunlarına
göstermeliyim."
Kendime rağmen gülümsüyorum ve tepkisini ölçmek için Aiden'a bir
bakış atıyorum.
Eskiden durduğu yer bomboş. Nasıl bu kadar
hızlı kaybolabildi?
Umursadığımdan
değil.
Hayır. Hayır. Hiç
de bile.
Kim ve Knox kendi aralarında sohbet ederek sınıfa girerler.
Ronan'ın havayı yumruklaması ve bana bunun yüzyılın alıntısı olduğunu
söylemesiyle baş başa kaldım.
"Bir saniye sessiz ol Astor," diyerek Cole onun hareketli konuşmasını
keser. "Ciddiyim Kaptan. Heyecanımı öldürmeyi bırakın."
Cole onu görmezden geliyor ve bakışlarımı öyle buz gibi gözlerle
karşıyor ki, dışarıdaki havadan bile daha soğuklar. "Sana çok dikkatli
düşünmen gereken bir şey söyleyeceğim."
Yutkundum ve başımı salladım. Cole asla tehditkâr değildi. Her zaman
yanında kendimi daha rahat hissettiğim biriydi.

Bu tutum değişikliği en hafif tabirle rahatsız edici.

"Kral'ın sessizliği sözlerinden daha kötüdür." Duraklıyor. "Onun sessiz kalmasını istemezsin."

Ronan yarı ciddi bir tonda, "Ben de aynı fikirdeyim," diyor. "Eğer King sessizse, o zaman o boktan kafasının içinde sıkışıp kalmış demektir."

Omurgam sanki biri onu çekiştiriyormuş gibi dikleşiyor.

Bunu biliyordum ama Aiden'in en yakın arkadaşlarından duymak bunu hemen gerçeğe dönüştürdü.

Ronan ve Cole benimle birlikte sınıfa doğru yürüyorlar. Girişte duruyorum ve Aiden'ı arıyorum.

Pencere kenarında oturmuş, uzaklara bakıyor ve yakın çevresiyle bağlantısını kesmiş gibi görünüyor.

Kendi dünyasında kaybolmuş.

Aklında ne var?

Neden kimsenin oraya girmesine izin verilmiyor?

"Frozen değil mi?" Sinir bozucu bir ses düşüncelerimi parçalıyor.

"Kes şunu Silver," diye homurdanıyor Cole şirret üvey kız kardeşine.

Ona bir bakış bile atmıyor ve bana kibirli bir bakış fırlatıyor.

"Neredeyse boğuluyormuşsun diye duydum. Parlak zırhlı şövalyen kimdi?"

Onu kendi kötü niyetimle karşılıyorum. "Sen miydin?" "Ne miydin?"

Gözlerimi ona diktim. O sırada Jonathan'la konuşuyordu, bu yüzden beni itmiş olamazdı, ama otoparktan havuza kadar geçen zamanın anlamını yitirmiştim. Dakikalar olabilirdi. Daha fazla da olabilirdi. Beni havuza itmek için mükemmel bir zamanı olabilirdi.

Fısıldamak için eğiliyor, "Bu arada partideki tüm gösteri acınasıydı. King asla terk edilecek biri değildi."

"Siktir git, Silver."

"Sen aramızdan ayrıldığına göre artık sevişmekten fazlasını yapıyor olacağım." Doğruldu ve altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden attı. "Sağ ol ama almayayım."

Cole'u iterek geçiyor ve tahtına giden bir kraliçe gibi vals yaparak koltuğuna oturuyor. Kanım kaynıyor ve yumruklarım iki yanımda sıkılıyor.

Silver'ın Aiden'ı tamamen kendine saklaması düşüncesi beni rahatsız etmemeli. Ne de olsa onu uzaklaştıran bendim.

Yine de yeşil bir canavar başını dışarı çıkarıyor. Derimin altında bir dürtü gibi.

Özgür bırakılması gereken bir mahkum.

Silver'ı o mükemmel saçlarından tutup çekmek ve tekmeler atıp
çığlıklar atarken kafasını yere vurmak istiyorum - sonunda sessizleşmeden
önce.

Bu... korkutucu bir düşünce.

Zorlayıcı bir farkındalık gözlerimi yana kaydırıyor.

Aiden bir saniye önce pencereyi izliyordu. Şimdi ise gri bulutları bana
bakıyor, ısınan yüzümü ve sıkıttığım yumruğumu izliyordu.

Sonra, yavaşça, çok yavaşça, bir sırtma
dudaklarını eğiyor. Oh, lanet olsun.

E L S A

Daha iyi bilmeliydim.

Gerçekten, *gerçekten* daha iyi bilmeliydim.

Otoparka yaklaşıp onları gördüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Aiden ve Silver.

Kapıyı açtı ve Ferrari'sine bindi. Silver eskiden bana ait olan yolcu koltuğuna oturdu.

Oraya gidip yüzünü metale çarpma dürtüsü beni eziyor. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sonsuza dek silmek istiyorum - hayır, buna *ihtiyacım var*.

Şiddet yanlısı biri olmadığım halde Silver hakkında bu kadar şiddet içeren düşüncelere sahip olmam çok garip.

Aiden sürücü koltuğuna otururken her zamanki poker suratını takınıyor. Arabanın motorunun canlanması uzun sürmüyor.

Silver da benim motorun gürültüsünde hissettiğim heyecanı hissediyor mu? Onun elini tutup kucağına mı koyuyor?

Peşlerinden gitmek, arabanın kapısını açmak ve Silver'ı tekme tokat dışarı çekmek için ayaklarım kaşınıyor.

Bıçağı kanıyla ısıyorum ama kıpırdamıyorum.

Aiden bu sabah Silver'a verdiğim tepkiyi gördükten sonra bunu bilerek yapıyor.

Onun beni sinirlendirdiğini biliyor ve her zamanki gibi bunu kendi lehine kullanıyor.

Bu bir akıl oyunu. Benden tepki almanın bir yolu.

Ama istediğini alamayacak.

"Ah, o *kaltak*," diye inliyor Kim yanımdan. "Sen iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?" Gülümsemeye zorluyorum. "Onu terk eden bendim, u n u t t u n m u ?"

Bu sözleri söylerken bile minik iğnelerin kalbimi tekrar tekrar sızlatmasına engel olamıyorum.

Binlerce iğneyle ölüm. Bu ölmek için trajik bir yol olurdu.

Cole otoparka giriyor ve Aiden'ın arabası gıcırdayarak okuldan çıkarken yanımda duruyor.

Bir an sessiz kalıyor, duygusuz bir yüz ifadesiyle Ferrari'nin uzaklarda kayboluşunu izliyor.

"İyi misin?" diye sordu bana.
Neden herkes bunu soruyor? Ben iyiyim.
Aslında, daha iyi hissedemezdim.
Eğer Aiden Silver'la birlikteyse beni rahat bırakacaktır. Ben de tam olarak bunu istiyorum.
Konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden bir kez başımı sallıyorum.
Cole başıyla onaylıyor, "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."
Kafamı sallamak üzereydim ki Knox'un okuldan çıktığını fark ettim.
Telefonunda gezinirken kulaklıkları açık.
Aklıma intikamcı bir fikir geliyor.
Muhtemelen başımı belaya sokacak bir fikir.
Ama ne var biliyor musun?
Beladan uzak durmanın bana bir faydası yoktu, o yüzden belaya
b a l ı k l a m a dalabilirdim.
Cole'un orman rengi gözleriyle buluşarak gülümsüyorum. "Aslında, yapabilirsin. Parlak bir fikrim var."

"BU ÇOK BOKTAN BİR FIKIR," DIYOR RONAN. "Bunun ARKASINDA *hangi SALAK VAR?*"

"O ben oluyorum." Gülümsüyorum.
Ronan, Cole, Kim ve ben Ronan'ın malikanesinde her zamanki partilerinden birindeyiz. Yemin ederim her gün parti veriyor.
Bugün farklı. Ronan, alkol yarışmalarında boğulmak yerine, biz köylülerle kalmak için ihtişamına ara veriyor.
Uşakların içecekler ve atıştırmalıklarla girip çıktığı geniş mutfakta duruyoruz.
Diğer öğrencilerin dans ettiği, içki içtiği ve esrar çektiği koridorda rock müzik gümbür gümbür çalıyor.
Aiden ve Silver henüz gelmedi. Aslında, kötü kız klişesinin aksine, Silver partileri pek sevmez. Genellikle etrafını saran köleleriyle birlikte bir kraliçe gibi koltukta oturur. Pasif katılımıyla bile partinin dikkatini çekmeyi başarıyor ve hayranlarından birkaçı taparcasına ayaklarına kapanıyor.

Onu dışarıda görmemiş o l m a m , Aiden'la birlikte olduğu anlamına geliyor. Okul bittiğinden beri birlikteler.

Bunca zamandır ne yaptıklarını düşünmemeye çalışıyorum.

Sen aramızdan ayrıldığına göre artık düzüşmekten fazlasını yapacağım.

Silver'ın önceki sözleri bana saldırıyor.

Olmaz. Oraya gitmiyorum.

"Ellie, *je t'aime*." Ronan ensesine vuruyor. "Ama hâlâ kafama ihtiyacım var."

Cole iç çeker. "Bu kadar korkak olmayı bırak Astor."

Üçümüz de aval aval ona bakıyoruz. Cole'un böyle bir şey söylediğini ilk kez duyuyordum.

"Amcık mı?" Ronan alay eder, dramatik bir şekilde gücenmiş görünür.

"Size bir korkağın neler yapabileceğini göstereceğim Kaptan."

Cole ona inanmıyormuş gibi mırıldanır ve Ronan kaptanının kaburgalarına dirsek atar.

"Gidelim, Ellie." Ronan sırtarak kolunu omzuma doladı. "Senin beyaz şövalyen olacağım."

"Buna ihtiyacım yok."

Üzülmüş gibi yapıyor. "Evet, kendine bir kral bulmuşsun."

Dudaklarım büzülüyor ama bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Bundan emin misin?" Kim sorar, gözleri endişeyle doludur.

Parti yapmaya, içki içmeye ve tüm ergenlik sahnelerine hazırdır, ancak iş komplo kurmaya geldiğinde korkaktır.

Kimsenin duyamayacağı şekilde eğilerek fısıldıyor: "King'in manipüle edilecek biri olmadığını biliyorsun."

"Onu manipüle etmiyorum. Ona hak ettiğini geri veriyorum."

"Doğru." Cole bana bir beşlik çıkıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

"Tamam, sürtükler." Ronan duraklar. "Kimmy ve Ellie dışında... yani geriye sadece Nash ve Knight kalıyor. Bekle." Bir şeyin farkına varmış gibi etrafına bakınıyor. "Şeytan X hangi cehennemde?"

Doğru. Tüm gün boyunca onu görmedim.

Ronan'ın bunu yeni fark etmesine şaşırdım.

"Babasının işi için aile gezisine çıktı," diyor Kim alçak bir ses tonuyla, sonra hazırlıksız yakalanmış gibi bakışlarımla karşılaşıyor. "Ne? Sokağın karşısında oturuyor, hatırladın mı? Ayrıca ailelerimiz arkadaş ve o küçük pislik Kir onun hakkında çenesini kapatmıyor. Bu konuda seçme şansım yok gibi."

"Nasıl olur da benim bundan haberim olmaz?" Ronan göğsüne vuruyor. "Bu bok terk edilme sorunlarım için kötü. "

"Grup sohbetimizi kontrol ediyor musun?" Cole soruyor.

"Grup sohbeti mi?" Ronan kaşlarını çatıyor. "Ah, o. *Mais, bien sure.* Bunu kesinlikle biliyorum."

"Doğru." Cole bana bakıyor. "Artık gidebilirsin."

Ona ve Ronan'a "Yardım ettiğiniz için teşekkürler," diyorum.

"Hey, King'den bir tepki almak için her şeyi yaparım." Ronan kaşlarını sallıyor.

"Ve ona bir ders vermek için," diye ekliyor Cole.

"Şimdi, iç." Ronan parmaklarımın arasına bir tekila shot sıkıştırıyor.

"Ahh, gençliği mahvetmeye bayılıyorum."

Son bir derin nefesle, tek seferde içiyorum. Sonra bir tane daha.

Yakıcı tat mide bulantısı yapıyor. Bunun gücüyle başımı sallıyorum.

Ronan'ın telefonu yandan fotoğraf çekerken yanıp sönüyor.

Elimde olsa içki içmezdim ama r o l ü m ü inandırıcı kılmanın tek yolu buydu.

Adamlara el sallıyorum ve cesetlerin arasından geçerek oradan ayrılıyorum. Silver'ın k ö l e l e r i Veronica ve Summer ben yanlarından geçerken yüzüme gülüyorlar.

"Eski fahişe," diye hırlıyor Veronica.

Ona orta parmağımı çeviriyorum ve yoluma devam ediyorum. Bana ulaşamayacaklar. Ne onlar ne de onların kaltak kraliçesi.

Ama tüm bunları yapıyorsun çünkü o seni etkiliyor.

Gecenin temiz havası üzerime vururken o küçük sesi susturuyorum. Rüzgâr at kuyruğumu yüzümün önünde savuruyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Knox'un siyah Range'inin yolcu kapısını açıp içeri giriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye gülümsedim. "Beni bıraktığın için teşekkürler. Biraz içtim ve Kim henüz gitmek istemiyor."

"Memnuniyetle." Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor.

"Ne?"

Yüzümü işaret ediyor.

Yanaklarımı okşayıp cildime masaj yapıyorum. "Yüzümde bir şey mi var?"

Knox uzanıp ağızımdan bir saç teli alıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İşte böyle."

"Teşekkürler." Mide bulantısı beni tekrar ele geçirmekle tehdit ederken başım koltuğun arkasına çarpıyor. "Kusura bakma. İçmeye alışık değilim."

"Benden özür dilemene gerek yok." Direksiyonu rahatça kavrayarak sokaklarda ilerliyor. "Biliyorsun, araca ihtiyacın olmasa bile beni arayabilirsin. Artık King'le birlikte değilsin, değil mi?"

"Onunla hiç birlikte olmadım."

Konuşmamın sonundaki hafif gevelemeden dolayı içten içe inliyorum.

Dağınıklık konusunda iyi iş çıkardın, Elsa.

"Bu... akıllıca."

Dikkatim Knox'a geri dönüyor. Sözlerinde bir sırıtma var mıydı yoksa hayal mi görüyorum?

Muhtemelen alkoldendir.

Mide bulantısının tadı boğazımın arkasında kalıyor ve beni kusmakla tehdit ediyor.

Kesinlikle alkol.

Knox ve ben Cambridge hakkında konuşuruz. Benim gibi babasının da ondan büyük beklentileri var.

Knox babası hakkında konuştukça bana teyzem ve amcamı hatırlatıyor.

Evimin önünde durduğunda ona "Tekrar teşekkürler," diyorum. "Tanıştığımızdan beri sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmaya devam ediyorsun."

"Hizmet etmekten mutluluk duyarım leydim," diyor Shakespearevari bir ses tonuyla ve hatta elimin arkasını öpüyor.

Arabasının önünde durup reverans yapar gibi yaparken kıkırdıyorum.

"İyi geceler, efendim." Evimizin kodunu girmem iki denememi aldı.

Bu kesinlikle son içişim. Girişte donup kaldım.

Teyzem sanki beni bekliyormuş gibi orada duruyor.

Kahretsin. Üzerimdeki alkolün kokusunu almadan gitmeliyim.

Burada olacağını bilseydim, o lanet atışı asla yapmazdım.

"Teyze? Bu gece çalışman gerekmiyor muydu?"

"Seni sürekli yalnız bırakamam yoksa endişeden öleceğim." Sırt çantamı aldı. "Az önceki Knox muydu?"

"Ah, evet. Kim alamadığı için beni o aldı."

Düşünceler yüz hatlarını kaplıyor. "Bu King'in artık olmadığı anlamına mı geliyor?" "Knox ve ben öyle değiliz."

"Eğer bir seçim yapmanız gerekiyorsa, benim oyum ona."

Bir süre onu inceledim. "Neden Aiden'dan hiç hoşlanmadın teyze?"

Gülümsemeye zorlamadan önce elindeki sırt çantasıyla donup kalıyor ve biliyorum, bana söylemediği bir şey olduğunu biliyorum. "Seni alıp götürüyormuş gibi hissediyorum. O hayatına girdiğinden beri eskisi gibi değilsin."

Bunu tekrar söyleyebilir.

"Bir dakika bekle." Havayı kokluyor ve beni içine çekmek için yaklaştığında nefesim kesiliyor.

"Bu... içiyor muydun?" Neredeyse çığlık atacaktı.

"Sadece bir bardaktı, söz veriyorum."

Gözleri akmayan yaşlarla bulanıklaşıyor ve sanki biri kalbime bıçak saplamış gibi hissediyorum. Teyzemi üzmekten hoşlanmıyorum. Neyim var benim böyle?

"Bir daha olmayacak," diye teklif ediyorum kısık bir sesle. "Sarhoş bile değilim." "Ya kalp rahatsızlığın nüksederse? Ne kadar zorlandığınızı biliyorsun.

seni stabilize etmek için çalıştı."

"Özür dilerim." Tanrım. Kendimi gelmiş geçmiş en korkunç insan gibi hissediyorum.

Teyzem omuzlarımdan tutup beni içeri çekti ve kanepeye oturttu. "Birkaç gün önce bir havuzda boğulurken bulundun. Sonra hastanede bir kriz geçirdin ve şimdi de içki mi içiyorsun? Bu sen değilsin, Elsie. Bana neler olduğunu anlat."

Gerçeği bilmek istiyorum. Bana gerçeği söyle, teyze.

Ama bunu söyleyemem, bu yüzden bir kez daha özür dilerim ve bir daha olmayacağına dair ona söz veririm.

Akşam yemeğini birlikte yiyoruz ve sanki her an bir kriz geçirecekmişim gibi beni izlemesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Böyle zamanlarda keşke Jaxon Amca yanımda olsaydı diyorum.

Bulaşıklara yardım ettikten - ve teyzem alkolü uzaklaştırmak için bana çorba içirdikten - sonra odama gidiyorum.

Bir ödev üzerinde çalışmak için masama oturuyorum ama ağzımda bir kalemle koltuğumda kambur duruyorum.

Plan işe yaradı mı?

Cole ya da Ronan'ın Aiden'a Knox'la gitmek için partiyi ektiğime dair bir fotoğraf göndermesi gerekiyor.

Bu onun ruh halini bozar mı yoksa Silver'la ilgilenemeyecek kadar meşgul mü?

Belki de geçen sefer bana yaptığı gibi onu kapalı havuzunda beceriyordur. Belki de onu kartal gibi açmış, tıpkı beni yediği gibi yiyordur.

Ben.

Kalemi tutuşum acı veriyor.

Daha iki gün bile olmamışken Silver'la nasıl devam edebilir?

Bitirdik mi?

Bitirdiğimden beri.

Zaman dilimi önemli değil. Artık onu sorgulamaya hakkım yok.

İnliyorum ve hayal kırıklığıyla bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kimi siktiği umurumda değil.

Hiç de bile.

Ev ödevinden vazgeçip yatağıma uzanıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Bekleyen iki mesajla kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hadi şu çok sevdiğin oyunu oynayalım, tatlım.

Tekrar benim ol ya da...

Sayfayı yenileyip bir sonraki mesajını arıyorum ama hiçbir şey yok. Her zaman iki seçenek sunuyor. Madalyonun diğer yüzü nerede? Sonra aklıma geldi.

Okuldan sonra Silver'la çıkarken o mesajları gönderdi. Tekrar onun olmamı istiyor yoksa... ne? Silver'ı mı sikecekmiş?

Şimdi bana onu nasıl becerdiğine dair pornografik bir mesaj mı gönderecek?

Tiksindim, Instagram'ı açtım. Geçen gün onu takip etmeyi bırakmıştım ama yine de onu arıyorum.

Son paylaşımı gecenin bir yarısı bana saldırdığı geceden sonraydı.

Tüm cam taşları dağılmış bir satranç tahtasının siyah beyaz bir fotoğrafı. Resim yazısı yok ve fotoğrafı sabah beş sularında paylaşmış.

Yorumlarda geziniyorum. Birkaç saat önce SilverQueens'ten bir tane var.

2nite için sabırsızlanıyorum. Xo.

Profiline tıklıyorum ve kalbimde bir şey ölüyor.

Birlikte ayrıldıklarından beri bunun için olduğunu biliyordum ama kendime bunu yapmayacağını söyleyip duruyordum.

Silver'dan uzak duracağına söz verdikten sonra olmaz.

Silver'ın yarım saat önce paylaştığı resimde, sanrılarımı durdurmaya yetecek kadar kanıt var.

Silver'ın hala üniformasının eteğiyle havuzun kenarında otururken çekilmiş bir selfie'si var. İlk bakışta tek başına görünüyor ama resmin alt köşesinde kalçasını kavrayan bir el var.

El temiz olmasa bile havuz temiz.

İçinde kendimi özel hissettiğim aynı havuz.

Aiden'ın bana korkularımın ve travmalarımın ötesinde yaşayabileceğimi düşündürdüğü aynı havuz.

Ve şimdi, onu Gümüş ile lekeledi.

Telefonu fırlatıp atıyorum ve gözyaşlarım gözlerime hücum ederken yüzümü yastığa saklıyorum.

Sanırım artık gerçekten bitti.

A I D E N

I Soyunma odasının penceresinden dışarı bakarken bir piyon satranç taşını işaret ve orta parmağımın arasında döndürüyorum.

Hem futbol takımı hem de kız atletizm takımı
Soyunma odaları.

Elsa koçlarının yanında oyalanır. Takım arkadaşlarından hiçbirinin yara izini görmemesi için gizlice en son duş alan kişi oluyor.

Tüm hayatını saklanarak geçirdi. Peki ne için?

Onu bulmak asla bir seçenek değildi. Bu her zaman olacaktı.

Onu bulmak için sekiz yıl bekledim ve şimdi gitmesine izin verdiğimi düşünüyorsa beni gerçekten tanımıyor demektir.

Ben de beni anlamaya başladığını sanıyordum. Jonathan ve Queens her şeyi berbat edene kadar.

Koçuyla birlikte binanın içinde gözden kaybolduktan sonra bile bakışlarımla onu takip etmeye devam ediyorum.

İki yıl.

İki yıldır onu izliyor, zamanımı kolluyor ve o anın gelmesini bekliyordum.

Her şey havaya uçmadan önce çok yaklaştım. Ama düzeltereğim. Her zaman yaparım.

Savaş hala aynı. Sadece farklı taktiklere ihtiyacım var.

Hâlâ piyonun satranç taşını tutarken telefonumu elime alıyorum ve Astor'un birkaç gün önce grup sohbetine eklediği resimleri açıyorum.

Bir resimde Elsa hiç içmediği halde bir kadeh içki içiyor.

İkincisinde ise yeni çocuğun arabasına biniyor.

Nash o resimleri yollasaydı, farklı bir teorim olurdu. Konu Queens olunca Nash küçük bir kaltağa dönüşüyor. Onunla gitmemden hoşlanmayacağını biliyordum ama fikrini dikkate almadım.

Ancak, bu Astor. Grubumuzdaki en tarafsız kişidir. Partiler sırasında böyle bir şey planlamak için am, alkol ve otlar çok meşgul olurdu.

Hatta ertesi gün antrenman için buluştuğumuzda benden başını bağışlamamı istedi.

Fotoğrafları kaydırarak yeni çocuğun Elsa'nın yüzünü okşadığı bir kareye ulaşıyorum.

Piyonu parmaklarımın arasında boğarken sol gözüm seğiriyor.

Elini kızın üzerine koymuştu.

Benim olana elini sürdü. Onu uyarmıştım.

Dinlemedi.

Şimdi, ödeyecek.

Ama önce bakışlarım Elsa'nın yüzüne odaklanıyor. Kolay gülümsemesi.

Kızarmış yanakları. Parlayan dudakları.

Telefonu sıkıca k a v r ı y o r u m , parçalara ayrılmamasına şaşıyorum.

Ona bir seçenek verdim. İlk hamleyi yapma hakkını ona verdim, ama daha iyi bilmeliydim.

Elsa o şekilde çalışmıyor.

İradesi alınıp paramparça edildiğinde daha iyi davranıyor.

Atletizm takımının koçu elinde not defteriyle binadan çıkıyor. Ayağa kalktım ve telefonu cebime soktum.

"Nereye?" Knight dolabının önünden soruyor. Ona cevap vermiyorum.

Nash kafasına bir tişört geçirip önüme geçiyor, nemli saçları hâlâ göğsünden aşağı su damlatıyor. "Konuşmamız gerek."

"Bugün olmaz."

"Parti benim evimde!" Astor kaleciyle konuşmayı bırakarak sesleniyor.

"Bu bizim tatil haftamız. Sabaha kadar parti yapalım!"

Bakışlarını karşılıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Çekil yolumdan." Nash'in omuzları geriliyor ama kıpırdamıyor.

Ben birkaç santim daha uzunum, bu yüzden ona en iyi 'Geri çekil' bakışımla bakıyorum. Queens'le olanların intikamını almak istiyorsa, ona bunu vereceğim.

Sadece bugün değil.

Knight, Nash'in omzuna vurup onu geri çekiyor. Bazen daha zeki oluyor.

Onları atlatıp kapıdan çıkıyorum.

"Görüştürüz, Kral!" Astor arkamdan sesleniyor. "Suç işlememeye çalış." Hmm. Belki de yapacağım şey tam olarak budur.

E L S A

M Su üzerime vururken başımı duvara yaslıyorum.
Beni durulamasına, temizlemesine izin veriyorum ama
derimin altındaki kaşıntıya ulaşamıyorum.

Yavaş ama emin adımlarla beni parçalıyor.

Dün Dr. Khan ile ikinci seansımdı. Kendimi geçen seferkiyle aynı vizyonda buldum. Ancak genç halimin çılgınlıkları kulaklarımı patlatacak kadar yüksekti.

Dr. Khan'a neden aynı vizyona girdiğimi sorduğumda, bilinçaltımı bloke ediyor olabileceğimi söyledi.

Sebebi muhtemelen strestir.

Beyaz fayanslara bakarken ağır bir iç çekiyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Eğer bunu yapmazsam, on yıldır olduğu gibi kapana kısılmış olacağım.

Sorun şu ki, ne zaman gözlerimi kapatsam, tek düşünebildiğim Aiden ve Silver oluyor.

Ya da daha doğrusu, Aiden Silver.

Düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyor.

Bir şeye vurmak

istiyorum. Birine

bağlamak.

Çünkü derinlerde? Kanıyorum.

Aiden'in son birkaç gündür varlığını görmezden gelmesinin de yardımı olmuyor. Yanımdan geçerken, sanki ben yokmuşum gibi bana bir bakış bile atmıyor.

Tanıştığımız ilk günden beri, onun gözünde hep görünür oldum. Uzaktan bile olsa, Aiden'in dikkati her zaman benim üzerimdeydi. Metalik gözleri beni her yerde takip etti.

Görünmez olmak itiraf etmek istediğimden daha

fazla acı veriyor. Hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Bu en iyisi.

Hafta sonu olduğu için eve gidip biraz ödev yapacağım. Kim'lerde yatıya kalmam gerekiyordu ama aile yemeği veriyorlar, bu yüzden hafta sonu planlarım ben ve boş evim olarak değişti.

Yaşasın.

Tam suyu kapatmak üzereydim ki kapının dışından bir hışırtı geldi.
Koç Nessrine bugün dışarıda ve işim bittikten sonra kapatmamı istedi.
Belki kızlardan biri bir şey unutmuştur.

Her kimse gidene kadar zamanımı bekleyerek kabinde kalıyorum.
Kabinin kapısının kolu hareket etti.
Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "Kim o? Tara mı?
Koç mu?" Cevap yok.
Yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.
Kol artık hareket etmiyor. Kilitli. Buraya kimse giremez.
Başka hiçbir ses çıkmadığında bile uzun saniyeler boyunca yerimde
sabit kalıyorum.

Sessizliği kesen tek şey suyun şırıltısı. On saniye geçti.

Yirmi.

Bir nefes bırakıyorum. Sonuçta bir şey yok.

Bir şey kapı koluna sıkışır ve kapı duvara çarparak açılır.

Çılgılık atıyorum ama güçlü bir el ağzımı sararak sesimi bastırıyor.

Aiden'in koyu metalik bakışlarına bakarken gözlerim açılıyor.

Dipsiz.

Bu bir boşluk.

Uzuvlarım titriyor ve ılık suya rağmen tüylerim diken diken oluyor.

"Kaçabilirsin ama benden asla kaçamazsın tatlım."

"Mmm," diye mırıldanıyorum eline karşı.

İşte o zaman geri kalanını çekiyorum.

Çıplaktı.

Su onu bir saniyede ıslatır. Egzotik bir model gibi simsiyah saçları
alnına yapışıyor.

Su damlacıkları kaslı göğsünün çıkıntılarından ve karın
kasları arasında aşağı iniyor.

Güçlü kalçası benimkinin arasına giriyor ve o zaman benim de çıplak
olduğumu hatırlıyorum.

Ellerim havaya kalkıyor, beni bırakması için kollarını pençeliyorum.
Aiden beni kolaylıkla itiyor. Sırtım fayanslı duvara çarpıyor.

Şiddetli darbe karşısında nefesim kesildi.

Odamdaki o geceyi tekrar yaşıyorum.

Bu Aiden'in korkutucu tarafı. Sınır tanımayan tarafı. Arkasında sadece tahribat bırakan tarafı.

"Sessizliğimi onaylamakla mı karıştırdın, Frozen?" Tüyler ürpertici sesi karanlık bir vaat gibi tenimi gıdıklıyor.

Eğer bana Frozen diyorsa, o zaman korkmalıyım.

Bu bazen kendini dizginlemeye çalışan Aiden değil. Hayır. Bu

Aiden'in en çılgın hali.

Zorba. Şeytan.

Omurgam soğuk fayanslara karşı dikleşiyor ve dudaklarım elinin altında titriyor.

"Bana meydan okumak eğlenceli mi, hmm?" Kalçalarını öne doğru itiyor. Belirgin bir ereksiyon bacaklarımın arasından kıvrımlarıma doğru kayıyor.

Başımı sallayarak inliyorum.

Ama o durmuyor.

Aiden'in nasıl duracağını bilmediğini düşünmeye başlıyorum.

Sanki yeterince yaklaşamıyormuş ya da bana yeterince eziyet edemiyormuş gibi göğsü göğüslerimi eziyor.

"Benim olmak bir seçim değil," diyor o korkutucu derecede sakın ses tonuyla. "Bu lanet olası bir gerçektir."

Boştaki elini aramıza sokuyor ve iki parmağını zonklayan meme ucuma doluyor. O kadar sert sıkıyor ki neredeyse acıdan devrilecektim.

Bağırıyorum ama eli sesimi bastırıyor.

Sanki sözlerini bedenime kazıyormuş gibi parmaklarını daha sert bastırıyor. İlgilendiği tek şey vücudum değil.

Ayrıca ruhuma ulaşmaya ve bu kelimeleri siyah, kalıcı mürekkeple yazmaya çalışıyor.

Gözlerim doluyor ama onları içime atıyorum.

"Benimle her konuda kavga edebilirsin ama benim olduğun konusunda kavga edemezsin." Dilini kulağımın kabuğunda gezdiriyor ve ısırıyor. "Anlaşıldı mı?"

Bir inilti dışarıya doğru tırmanıyor, ama ona ters ters bakacak gücü topluyorum.

"Seçme şansın olduğunu sanıyorsun ama yok. Bu sefer değil." Fırtınalı gözleriyle bakışlarıma karşılık veriyor. "Durmayacağım. Şimdi değil. Asla. Kaderin çoktan mühürlendi, tatlım."

Bu sözler içimde derin bir ürperti yaratıyor. Savaşma ihtiyacı kanımı pompalıyor, ama onun çelik tutuşu beni yerimde zincirliyor.

İşaret parmağının ucu saldırıya uğramış meme ucumda aşağı yukarı geziniyor. İnlememi engellemek için kendimi tutmam gerekiyor.

Bana ne yapıyor?

Kafamın içinde bir ses bana kaçmamı, saklanmamı ve asla geri dönmememi haykırıyor.

Aiden tam bir deli. Ve görünüşe göre, onun kollarında böyle hissedersen daha da deli oluyorum.

Ona verdiğim tepki ödümü koparıyor. Ben o kız değilim.

Onun sonsuz duraklarında bir durak olmayacağım.

Onu itmeye çalışıyorum. Meme ucumu tekrar çimdikliyor. Dudaklarımdan iniltiyle karışık bir inilti çıkıyor.

Oh. Tanrım.

Eline karşı mırıldanıyorum ve savaşıyorum. Her şeyle savaşıyorum.

Gözyaşları.

Ezici hisler.

Karnımın alt kısmındaki sıkışma.

Ama en önemlisi, içimde Aiden'ın dokunuşuna teslim olmayı arzulayan parçamla savaşıyorum.

Savaşması en zor şey bu. Kendimle nasıl savaşabilirim ve kaybetmem? Aiden'ın kendini bu kadar derinlerime kazımasına nasıl izin verdim?

"Eğer çılgılık atarsan." Kulağımdaki suyu yalarken ürpertici bir sesle mırıldanıyor: "Bizi bulmaya geldiklerinde gördükleri şey hoşuna gitmeyecek."

Eline karşı yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Akıllı ol, tatlım. Geçen hafta yeterince aptallık yaptın."

Elini yavaşça çekti ama geri adım atmadı. Aksine beni duvara doğru daha da itiyor, böylece sırtım ve kığım fayanslara yapışıyor.

Nefes nefese kalıyorum, önce burnumdan sonra ağzımdan nefes alıyorum. Cezalandırıcı kara gözlerine bakıyorum.

Zalimliğe.

Kararlılıkla.

Yüzündeki sert çizgilerden aşağıya doğru akan suya.

İçimde bir üzüntü ve adaletsizlik dalgası alevleniyor. Kısa süre sonra tüm bu duygular kaynayan bir öfkeye dönüşüyor.

Bu ne cüret?

Bu ne cüret?

"Bitti'nin hangi kısmını anlamadın?" Yönetebildiğim en sakin ses tonuyla soruyorum.

Bağırırsam ağlamaya başlayacağım ve bu sık kafalıya bir daha asla gözyaşlarımı göstermeyeceğime söz verdim.

Gözlerini kısar. "Az önce akıllı olmakla ilgili ne dedim ben?"

"Bitti." O kadar zor nefes alıyorum ki neredeyse boğulacak gibi oluyorum. "Biz *bittik*, Aiden."

"Bunu asla kabul etmedim."

"*Bunu hiç kabul etmedin* mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Yani sana göre hâlâ birlikte miyiz?"

"Öyleyiz." Bir ritmi bile kaçırmıyor.

"Eğer hâlâ birlikteyse ve Silver'ı havuzuna götürdüysen, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kapalı bir yumrukla göğsüne vurdum, duvarlarımın çatladığını hissettim. "Beni *aldattın* demek. Beni aldattığında her şeyin biteceğini söylemiştim."

"Ama birlikte olmadığımızı söylemiştin." Çileden çıkarıcı poker suratı açık. "Beni tüm okulun önünde terk etmen hile sayılmaz."

"Siktir git, Aiden!" İki avucumu da göğsüne vuruyorum. "Siktir. Sen!"

İki bileğimi de güçlü elleriyle kavırıyor ve başımın üstündeki fayanslara vuruyor.

Yüzü sakinliğini korusa da omuzları gerginlikten geriliyor. "Queens ile bir şey olmadı."

"Bana yalan söyleme! Ben gördüm -"

Ağzı benimkine çarpıyor ve patlamamı kesiyor.

Alt dudağımı ağzına alıyor ve sonra dilini içeri sokarak benimkini sahipleniyor. Ağzımı harap ederken sert kasları yumuşak kıvrımlarıma şekil veriyor.

Bu onun hayvani, kontrolden çıkmış öpücüklerinden biri. O içimdeki hayatı emerken, ben sadece sersemlemiş bir şekilde orada durabiliyorum.

Bir parçam bırakmak istiyor.

Bir yanım onun bedenimden söküp aldığı zevki istiyor. Bir parçam yoğunluğu özlüyor. Kendimi bırakmanın özgürlüğünü.

Ama o kısım tam bir salak.

Bu kısım Aiden'ın bana karşı bir intikam planı olduğunu unuttu. Silver'ı bizim evimiz olması gerekirken kendi havuzuna götürdüğünü.

Bu kısmın ortadan kaldırılması gerekiyor.

Alt dudağını öyle sert ısıyorum ki dilimde metalik bir tat patlıyor.

Bunun onu durduracağını düşünmüştüm. Tıpkı partideki gibi. Yanlış düşünmüşüm.

Ne de olsa aynı numara iki kez işe yaramaz. En azından Aiden gibi biri üzerinde.

Eğer onu bir kez gafil avladıysam, bir daha asla olmamasını sağlayacaktır.

Kalçalarını benimkilere sürüyor ve beni vahşice öpmeye devam ediyor. Kanını dudaklarıma ve dilime bulaştırırken eliyle yüzümü kavrayıp beni sabitliyor.

Bana onu tattırıyor. Ona yaptığım şeyin tadına baktırıyor. Bu sefer, gitmeme izin vermiyor. Dilini benimkine karşı döndürürken bana tekrar tekrar hissettiriyor.

Su kanı temizliyor ama geride bıraktığı kalıcı tadı temizlemiyor.

Uzaklaştığında, kesik alt dudağına bakarken nefes almayı unutuyorum. Serseri, egzotik yüz hatlarına.

"Sana asla yalan söylemem."

Ne demek istediğinden emin olmadan bakıyorum.

"Size yalan söylemiyorum, bu yüzden Queens'le hiçbir şey olmadı dediğimde. Queens'le hiçbir şey olmadı demektir." Sanki hâlâ beni öpüyormuş gibi başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ama bu şekilde davranmaya devam edersen ne yaparım bilmiyorum."

Dudaklarım titriyor. "Sana söyledim. Eğer Silver'a dokunursan, yemin ederim ne yaparsan yap biteriz."

"Ne yaparsam yapayım, ha?" Parmakları boğazımı sararken, sert aletini karnımın alt kısmına doğru itiyor. "Benden kurtulabileceğini düşünüyor musun?"

"Silver'a ya da başka birine dokunursan, bana tecavüz etmeye hazır olsan iyi edersin." Ben deadpan.

Dudağının kenarı zalim bir sırtışla eğiliyor. "Sana karşı sınırlarımdan olmadığını bildiğin halde bu kelimeyi kullanmak istediğine emin misin tatlım?"

Bulanık gözlerle bakışlarını karşılıyorum. "Dönüşeceğim kabuğu hâlâ isteyip istemeyeceğini merak ediyorum."

Sol gözü seğiriyor.

"Kabuğun ne anlama geldiğini biliyor musun, Aiden?" Sesim güvenle yükseliyor. "Bu, senin oyuncağın olacağım anlamına geliyor. İstedğin her şeyi hiç düşünmeden yapacağım. Kendime ait hiçbir düşüncem olmayacak ve hiçliğe karışacağım."

"Kapa çeneni."

"İyi olacağım. Sana karşı çok iyi olacağım, Aiden. Hiçbir direnç bulamayacaksın," diye alay ediyorum. "Senin olacağım ve artık bana bunu hatırlatmana bile gerek kalmayacak."

"Kapa çeneni, Elsa." Ellerimi duvardan çekip tekrar duvara vuruyor.

"Neden?" Sertçe nefes alıyorum. "İstedğin bu değil mi? Başından beri yapmaya çalıştığın şey bu değil mi? Beni yok etmek? Yap o zaman. Tecavüz seni korkutmuyor, değil mi? Şimdi yap ve beni sonsuza dek mahvet."

Sol gözü deli gibi seğirerek dikkatle beni izliyor. Bir düğmeye bastım.

Aiden hayatına getirdiğim meydan okumayı seviyor. Sonsuz kısır döngüyü kırdığımı kendisi söyledi. Bu meydan okumayı elinden almakla tehdit edersem sinirleneceğini düşünmüştüm ama bu kadar sert tepki vereceğini tahmin etmemiştim.

Tepkisini sinir bozucu poker suratının arkasına saklaması normalden daha uzun sürüyor.

Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta duruyor. Koklayabildiğim tek şey onun sarhoş edici kokusu. Sert nefesi benimkine karışıyor, neredeyse üzerimize vuran suyun sesini bastırıyor.

"İyi deneme, tatlım." Başını eğiyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Neredeyse beni yakalıyordun."

Kahretsin. Siktir.

Yine de çenemi çıkardım. "Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun?" "Hayır. Ama açını anladım."

"Benim açımdan mı?"

"Benden nefret edebilmek için sana tecavüz etmemi istiyorsun." Nefesim kesildi. Gerçekten istediğim bu muydu?

Hayır. Beni akıl oyunlarından birine daha sürüklemiyor.

"Ama bil bakalım ne oldu, tatlım?" Kulağımın kabuğunu yalayarak omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Seni becerdiğimde sadece zevk çılgınlıkları atacaksın. Amına her sokuşumda adımı haykıracak ve daha fazlası için yalvaracaksın."

Göğsüm kabarıyor ve zonklayan, hassas meme uçlarım onun sert kaslarına sürtünüyor.

Bu sadece onun ve varlığının daha çok farkında olmamı sağlıyor. Onu iliklerime kadar hissetmemi sağlıyor.

O haklı değil.

Haklı *olamaz*.

Ondan nefret etmek istediğim için söylemedim. Sadece onu kızdırmak için söyledim.

Nasıl oldu da işler tersine döndü?

"Biliyorsun. Asla bir piyon olmayı seçmemeliydin." Parmakları boğazımdan ayrılıp karnıma doğru iniyor. Kıvrımlarıma giden yolda geziniyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve sonuçsuz bir şekilde onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Kalçalarını benimkilere doğru pompalayarak direncimi kırıyor.

Ereksiyonunu amımda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. Kalçalarımı sıkıyorum, ama onları tokatlayarak ayırıyor ve başparmağını acı verici bir yavaşlıkla klitorisime sürüyor.

Midem kendi içine sıkışıyor.

Ne kadar uzak durmaya çalışsam da damarlarımda çok sert ve çarpık bir zevk dolaşıyor.

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ama beni duvara yapıştırdığı için bir şey yapamıyorum.

"Aiden... dur," diye bağırdım.

"Neden?" Sikini aşırı hassas kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırıyor. Yukarı.

Aşağı.

Onun hareketleriyle uyum içinde nefes alıyorum. Kendimi ayarlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bana dokunduğunda hareketsiz kalamıyorum.

Hep daha fazlasını
arzuluyorum. Daha
fazlasına ihtiyacım var.

"Senden nefret ediyorum, işte bu yüzden," diye nefes nefese kaldım.

"Bence yalan söylüyorsun, tatlım. Bence benden nefret etmiyorsun ama bundan nefret edemeyecek kadar nefret ediyorsun." Ereksiyonunun ucunu girişime doğru itiyor.

Geriliyorum, içeri itmesini bekliyorum, ama o sikini aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ediyor.

Midem bulanıyor.

Ve hayır, bunun nedeni hayal kırıklığı değil.

"Duvarlarının beni davet ettiğini hissediyor musun? Benim için ne

kadar sırlıslıkla olduğunu hissediyor musun?"

Başımı çılgınca sallıyorum.

"Sahip olduğumuz şeyle savaşmayı bırak," diye kulağıma hırlıyor. "Bizimle savaşmayı bırak."

Aiden temposunu arttırıyor. Titreme tenimi kaplıyor ve bunun sebebi su değil. Aletin in işkenceli kayışından kaynaklanıyor. Beni merhametine bırakma şekli - ya da eksikliği.

Klitorisimi tokatladığı an çığlık atıyorum.

Bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl oldu da beni bu kadar hızlı boşalttı bilmiyorum.

Dalgalar üzerime geliyor ve ben daha yüksek sesle çığlık atıyorum. Sonra okulda olduğumuzu ve herkesin beni duyabileceğini hatırlıyorum. Bunun orgazmı öldürmesi gerekiyordu ama tam tersi oldu.

Farklı türde bir dalga bana çarpıyor. Çığlığını bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Tıpkı odamdaki o zamanki gibi, kendi kendime işkence ederek ölmek üzereyim. Bir mezar kazmak ve kendimi diri diri gömmek istiyorum.

Aiden sikini aşağı yukarı pompalamaya devam ediyor. Kasları sertleştiriyor. Yakışıklı yüz hatları buruşurken ve homurdanırken onu izlemekten kendimi alamıyorum. Dölünün kalçalarımın içini kapladığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Mahcubiyetten değil. Hayır.

Çünkü bu his beni tekrar uçurumdan aşağı atmak üzere.

Ellerimi bırakıyor ve iki yanıma düşmelerine izin veriyor. Onları göbeğime dolamamak için kendimi zor tutuyorum.

"İşte," diye fısıldıyor kulağımı ısırmadan önce. "Aferin kızıma."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Eğer bunu bir kez daha söylersen, seni daha halka açık bir yerde becereceğim. Sen sikimin üzerinde zıplayıp adımı haykırırken benden ne kadar nefret ettiğini tüm dünyaya göstereceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. Biliyorum, sadece Aiden'in tehditlerinin boş olmadığını biliyorum.

Çılgın psikopat bunu yapardı.

"Şimdi." Dişleriyle alt dudağımı ısırmadan önce ağzıma hızlı bir öpücük bırakıyor.

Nefes almayı bıraktım, kan akıtmasını bekliyordum. O kadar kindar değil, değil mi?

Onu geç. Öyle.

Kahretsin. Kanını almadan önce bunu gerçekten düşünmeliydim. Bir değil, iki kez.

"Benim olacak mısın?"

Ağlamak istiyorum.

Tanrım. Aynı anda hem ağlamak hem de kafasını yere çarpmak istiyorum. Birkaç saniye sessiz kalıp ona dik dik bakıyorum.

Başını yana eğiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Kesik sadece daha korkunç görünmesini sağlıyor. "Queens'e yaklaşmamı engellemenin tek yolu benim olman."

Siktir et onu.

Sikeyim o piçi ve akıl oyunlarını. Ve o kaltak kraliçenin de canı cehenneme.

"Ben ha-" Gözlerindeki parıltılı bakışı fark ettiğimde kestim.

"Devam et," diye meydan okuyor. "Söyle."

Dudaklarımı kapatıyorum.

Ellerimi bırakıyor ve yanağını çekiyor. "Gördün mü? Çok sevimli olabiliyorsun."

Elini ittim.

"Hmm. Ben de tam sana bilmek istediğin şeyi söylemeyi düşünüyordum."

Suyun içinden göz kırpyorum. "Ne bilmek istiyorum?"

"The hikayearkasında ne sen duydum gelen Jonathan ve Queens'in konuşması."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bana bunu söylemeye istekli mi?

Teyzem ve amcam dışında, geçmişime ışık tutabilecek tek kişi Aiden. Daha önce de söyledi, değil mi? Bildiğimi sandığımdan çok daha fazlasını bildiğini. Bu benim altın fırsatım.

Bekle.

Aiden lanet bir psikopat ve muhtemelen bir akıl oyunu oynuyor.

"Karşılığında ne yapmam gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Öğreniyorsun." Gülümsüyor ve bu sadistçe olmaktan çok gururlu bir gülümseme. "Bunu en başından beri yapmalıydın, biliyorsun."

"Sanki bana söyleyecekmişsin gibi."

"Yapardım. Doğru fiyat için." Alt dudağını okşuyor ve nedense bu bana samimi geliyor. Çok samimi, korkutucu.

Dokunuşundan geri çekiliyorum. Gözlerindeki şefkat beni ürkütüyor. Bu ne anlama geliyor? Başka bir akıl oyunu mu?

Sakın buna kanma, Elsa. Sakın buna cüret etme.

Bu fırsatı mantıklı bir şekilde
değerlendirmeliyim. Gözlerimi ona diktim.

"Fiyatı nedir?"

"O kadar hızlı değil." Beni belimden yakalıyor ve suyu kapatırken beni
kendine çekiyor. "Önce ödeme yapmalısın."

E L S A

W

Aiden bana bunu ödeteceğini söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştım.

Giysiler.

Kendimi kurulayıp kıyafetlerimi giyebilmek için onunla mücadele etmek zorunda kaldım.

Bankta oturuyor, dirseklerini kalçalarına dayamış ve parmaklarını çenesinde birleştirmiş. Sanki onun için erotik bir gösteri yapıyormuşum gibi kararmış bir ateşle beni izliyor.

Oh, ve bunu cırılçıplak yapıyor.

İstesem bile bakışlarından kaçamam. Tenime işliyor ve kanıma akıyor.

Onu izlememek için kendimi zor tutuyorum. Yanaklarım ısınıyor.

Kıyafetlerimi değiştirirken beni izlemesi farklı bir samimiyet seviyesi. Aiden için eteğimi ya da sütyenimi iliklemek gibi sıradan şeyler günün gösterisi gibi görünüyor.

Bakışlarım yara izime takılıyor ve yanmadan giyinmeyi bitirmek için bir sıra dolabın arkasına geçiyorum.

Diğer taraftan hafif bir kıkırdama duyuyorum, ardından kıyafetlerim hışırıyor.

Sonunda.

Etrafta bu şekilde çıplak dolaşması suç olmalı.

Beni otoparka sürükleyene kadar duşta söylediği sözlerin arkasındaki anlamı düşünmeye başlamadım.

Beni arabaya bindirmesine asla izin vermeyeceğim. İnsanlarla dolu bir yer olan okulda onun mağara adamı pençelerinden zor kurtuldum. Beni kimsenin bulamayacağı bir yere götürürse ne yapacağını kim bilebilir?

Ferrari'sinin önünde cırtlak bir sesle durdum ve kolumu onun.

O da durdu ve benimle arabası arasına baktı. "İstediyini sanıyordum hikayeyi bilmek için."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bana burada anlatabilirsin. Arabana binmek zorunda değilim."

"Zor iş, tatlım. Hikayeyi öğrenmek için arabama binmelisin."

Alt dudağımı ısıırıyorum ve ellerim yumruk oluyor. Cevaplar için çaresiz olduğumu biliyor ve bunu bana karşı mümkün olan en acımasız şekilde kullanıyor.

Eğer onunla gidersem, ne halt edeceğini bilmiyorum. Ama geçmişimi öğrenmek için tek şansımı bir kenara atmaya hazır mıyım?

Kendimi engellemeye devam edersem Dr. Khan ile terapi seanslarım bile işe yaramaz hale gelecek.

"Beni baştan çıkarmaya çalışmadığından neredeyse eminim." Aiden başını yana eğiyor, gözleri kararıyor. "Ama sen öylesin."

Bakışlarını takip ediyorum. Ellerimi kavuşturduğumda, göğüslerim bir düğmesi açık olan gömleğime bastırıyor. Sütyenim ve göğsümün çizgisi görünüyor.

"Sapık." Ondan uzaklaşıp gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Senin yüzünden aceleyle giyindim."

Sırıtışı genişler. "Hmm. Seni bu kadar rahatsız ediyor muyum, tatlım?"

Evet, sik kafalı.

Ama bunu ona söylemiyorum ve onun yerine ofluyorum.

"Arabaya bin." Ferrari'sini işaret ediyor. "Bütün gün bekleyemeyiz."

Aklıma bir fikir geliyor. Başımı kaldırıyorum. "Silver'ın kullandığı koltuğa oturmayaçağım. Kim bilir orada ne bıraktı?"

"Kıskanılığın belli oluyor."

"Ne? Hayır." Beni arabasına bindirmeye çalışmaktan vazgeçsin diye laf sokmak için söylemiştim. Koltuğuma oturmasına izin verdiği kişiyi önemsediğimi göstermek için değildi.

"Beni sahiplendiğini biliyorum." Yırtıcı bir hayvan gibi yaklaşıyor. "Benim seni sahiplendiğim kadar değil ama yakın. Tek fark, bunu göstermekten utanıyor olman."

"Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak." Ona ters ters baktım. "Arabaya binmeyeceğim, hepsi bu."

Bana bir saniye baktı. İki saniye.

Üç -

Omzunu kaldırıp sürücü tarafına doğru yürüyor.

Bekle. Gidiyor mu?

Tabii ki öyle.

Onun kadar işbirlikçi bir kötölükten ne bekleyebilirdim ki?

Yolcu tarafına koştum ve bir iniltiyle içeri daldım. Sırıtışını görmek için kafamı kaldırmama gerek yok. İliklerime kadar hissediyorum.

Sik kafalı.

Araba sokaklarda vızıldıyor ve ben kalçalarımı sıkıyorum. Duştan dolayı hâlâ hassasım ve uyarılmış durumdayım. Motorun titreşimleri bunu daha da kötüleştiriyor.

Ya da daha iyisi - nasıl gördüğünüze bağlı.

"Yani?" Tedirginliğimi bastırıyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Aptal arabanın içindeyim. Olay nedir?"

"Sana söylemiştim." Bana doğru bir bakış attı. "Önce ödeme yapmalısın." "Neyin parasını?"

"Bunu bir düşün." Eteğimin çorabımla birleştiği küçük boşluktan kalçamı tutuyor.

Onu itmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı kavırıyor.

Bir süre boşuna uğraştıktan sonra pes ediyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Tenin tenime değdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Parmaklarının iç bacaklarımda nasıl çıldırtıcı daireler çizdiğini hissetmemeye çalışıyorum.

Bu imkansız.

Tüm yolculuk boyunca, araba kullanırken ve benimle dalga geçerken soğukkanlı görünüyordu. Birisi çoklu görevlerde iyi.

Parmakları iç uyluğumun hassas etinde yollar çiziyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum.

Ona ne zaman durmasını söylesem, parmaklarını eteğimin altına sokup iç çamaşırımın kenarıyla alay ediyor.

Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ve o da bunu onaylayarak parmağının kıvrımlarımda dolaşmasına izin veriyor.

Onunla kazanmak yok. "Hmm, biri ıslanmış."

Dudaklarımı bir çizgi halinde sıkıyorum ve kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum. Beni daha sert kavırıyor.

Davetsizlik beni bir çığlık atmaya zorladı.

Gözleri yolda, ama yine de içimi kasıp kavuruyor. "Seni parmaklamamı ister misin, tatlım?"

Cevap vermeyeceğim.

"Sizi çıldırtan o noktaya vurabilir ve tüm yolun duyması için çığlık atmanızı sağlayabilirim."

"Dur, lanet olsun!" İnliyorum, yüzüm eforla ısınıyor.

Onun edepsiz sözleri beni her zaman öldürmüştür.

"Hmm. Bilmelisin ki bunu ne kadar çok söylersen..." Tek seferde iki parmağını içime soktu. "Daha sert iteceğim."

Bağırdım, neredeyse koltuğumda devriliyordum. Oh. Tanrım. Tanrım.

Pozisyonundan mı yoksa içime girme şeklinden mi bilmiyorum. Bir dalga o kadar yaklaşıyor ki, yoğunluğuyla mücadele etmek imkansız.

"Daracık amını özledim, tatlım." İçime giriyor, o aşırı hassas noktaya tekrar tekrar vuruyor.

Nasıl oluyor da vücudumu benden daha iyi tanıyor?

"Gördün mü, amın bana ait olduğunu biliyor." Beni yüksek bir uçurumun kenarına doğru götürürken gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Kukun benim verdiğimi başka kimsenin veremeyeceğini biliyor ama sen onunla savaşmaya devam ediyorsun."

Başparmağını klitorisime bastırıyor. Nefesim kesiliyor ve denge için emniyet kemerini kavırıyorum.

Yaklaştım. O kadar, o kadar yakınım ki, havada tadını alabiliyorum. "Oh... Aiden... oh, lütfen."

"Hmm. Gelmene izin vermemi ister misin, Elsa?"

Başımı sallarken anında kendimden nefret ediyorum. İtiraf etmek i s t e s e m d e i s t e m e s e m d e beni büyüğü altına almıştı.

"O zaman belki de beni kızdırmamalıydın, ha?"

Sözlerine anlam veremedi elini çekiyor, beni boş ve acılı bırakıyor.

Kocaman açılmış gözlerle ona bakıyorum.

Göt herif beni orgazmın eşiğinde mi bıraktı?

"Sana söylemiştim." Parmaklarını -az önce içimde olan parmaklarını- ağzına alıyor. "Önce ödeme."

E L S A

I O kadar sinirli ve kızgınım ki nereye gittiğimize dikkat etmiyorum.
Evet, bana her şeyi anlatmasını istiyorum. Evet, sık kafalı benim
Herkesin yapması gerekenden daha fazla.

Ama bu ona verdiğim sert tepki için bir mazeret mi?
Onu itmeme gerekiyordu, içeri çekmem değil, lanet olsun.
Sersemliğimden ancak araba hiçbir yerin ortasında yavaşlayıp
durduğunda çıkabiliyorum.

Hiçbir yerin ortasında demek istiyorum.

Uzuvlarım sertleşti.

Burası Kral'ın malikanesi ya da medeniyette bir yer değil.

Değil.

Görünürde hiçbir ev ya da insan olmayan ıssız bir yer. İnsan
müdahalesine dair tek işaret, buraya gelmek için kullanmış olmamız
gereken toprak yol.

Sayısız çam ağacı, bulutlu gökyüzüyle neredeyse çarpışarak uzakta
duruyor.

Görünürdeki tek bina, ahşap bir yapıya ve ön tarafında küçük bir
bahçeye sahip kır evi benzeri bir evdir.

Kürek kemiklerim sertleşiyor ve sanki yardım arıyormuşum gibi
çılginca etrafımı izliyorum.

Ve belki de yardıma ihtiyacım var.

Aiden bana bir şekilde zarar vermeyi planlamıyorsa neden beni buraya
getirsin ki?

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Sesten irkildim.

Benim neyim var böyle? Aiden bunu görseydi, bana karşı kullanırdı.

Ben arabadan inmeyince yanıma gelip kapıyı açıyor. Ön kolunu
Ferrari'nin kaputuna dayamış, bana bir mucizeymişim gibi bakıyor.

Bu açıdan bakınca o kadar uhrevi görünüyor ki,

bu haksızlık. "Bütün gün orada kalmayı mı

planlıyorsun?" diye soruyor. "Bu arabadan

ayrılmamın imkanı yok."

"Merak etme. Onları buraya gömmüyorum."

Ona aval aval bakarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.
Bir kahkaha patlatıyor, ses bir enstrüman gibi etrafımızda yankılanıyor.
Cehennem kadar karanlık bir enstrüman.
Ama nedense o kahkahaya kapılıyorum.
Arkasındaki rahatlığa.
Dürüstlük içinde.

Aiden nadiren güler ve güldüğünde de bu genellikle maskesinin bir parçasıdır. Ama şu anda? Gerçekten mutlu görünüyor. Bunun sebebinin ben olduğumu düşününce bir şeyler kabarıyor.

"Tanrım." Yanağımı çekiştiriyor. "O sevimli yüzünü görmelisin."

Alınmış gibi yaparak elini geri itiyorum. "Bu hiç komik değil."

"Öyle değil. Ama sen öylesin." Kulübeyi işaret ediyor. "Gel hadi."

Başımı sallıyorum. "Burada konuşabiliriz."

Bir uyarı almadım.

Bir saniye önce arabada oturuyordum ve bir saniye sonra Aiden emniyet kemerini çözüp beni dışarı çekiyordu. Bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini sırtıma yerleştiriyor ve beni zahmetsizce omzunun üzerinden atıyor.

Gücünden ve beni kendinden emin bir şekilde taşımasından o kadar etkileniyorum ki birkaç saniyeliğine nutkum tutuluyor. Tek yapabildiğim ayaklarımızın altındaki zeminin hareketini izlemek.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi.

Başım sırtına çarpıyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Baş aşağı durduğum için yüzüme kan hücum ediyor.

Sırtına kapalı yumruklarla vurdum. "İndir beni!"

Bu onu korkutmuyor. Hem de hiç.

O yüzden tekrar yapıyorum.

Elimdeki her şeyle ona vurdum, küfürler savurdum.

Tüm bu olanlardan sonra gerçek bir mağara adamı gibi davranamaz.
Sanki hep oraya aitmişim gibi beni mağarasına götüremez.

"Bırakın beni!"

Şaplak.

Donup kaldım, acı kıcıımı

ısıtıyordu. Az önce bana şaplak

mı attı?

Yanaklarım utançtan ısındı ve parmağımı koyamadığım başka bir şey üzerinde.

Kıpırdanmaya çalışıyorum. Bana tekrar vuruyor - bu sefer daha sert. Sarsılıyorum, acıdan çok daha farklı bir şeyle haykırıyorum. Bu da ne...?

"Kıpırdama yoksa bunu bütün gün yaparız." Eliyle az önce okşadığı teni tokatladı, yavaşça, çok yavaşça.

Tenimde karıncalanmalar oluşuyor ve dudaklarımdan anlaşılmaz bir ses çıkıyor. "Hmm. Yoksa bunu mu isterdin, tatlım?"

Dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum çünkü söyleyeceğim her şey durumumu daha da kötüleştirecek.

Sanki bir tehditmiş gibi elini kıcımdan çekmiyor.

Kıpırdamadan duruyorum, o garip hisleri tekrar yaşamaya hazır değilim.

Evin önüne geldiğinde, Aiden şifreyi girer - bu da buranın ona ya da babasına ait olduğu anlamına gelir.

Koridorda yürürken otomatik ışık yanıyor.

Beni gri kanepelerin ve mutfak barının bulunduğu orta büyüklükteki bir salonun ortasında ayağa kaldırıyor.

Tavandan sarkan tasarım lambalar, kulübeye dışarıdan fark etmediğim modern bir görünüm kazandırıyor. Köşede bir bilyardo masası ve sehpanın üzerinde bitmemiş bir oyunu olan bir satranç tahtası var.

King malikanesinden çok daha rahat görünüyor. Daha ev gibi.

Bakışlarım Aiden'a geri döndüğünde. Sanki bir şifreyi çözmeye çalışıyormuş gibi çekik kaşlarıyla beni izliyor.

"Burası senin evin mi?" Gerginliği dağıtmaya çalışarak hafif bir tonda soruyorum. "Burası Meet Up."

Oh.

İşte hakkında çok şey duyduğum buluşma bu.

Temelde dört atlı ve Elitlerin başlangıç oyuncularını için gizli bir sığınak.

RES'teki herkes bundan gizli bir topluluk gibi bahsediyor ama muhtemelen bunun nedeni sadece seçkin oyuncuların erişimine izin verilmesidir.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Kimse bizi rahatsız etmesin diye."

Yutkunuyorum, ruh halini okumak için ona bakıyorum. Ancak, o lanet poker suratı hiç kaymıyor.

Keşke biraz daha ulaşılabilir olsaydı. O bir taş gibi. Değişmez ve yerinden oynamaz.

Cevaptan korkuyorum ama yine de soruyu soruyorum. "Bizi neyden alıkoyacaksın?"

Kanepeye oturuyor, bacaklarını iki yana açıyor ve dirseğini kolçağa dayıyor. Yumruğuna yaslanıyor ve beni izlemeye devam ediyor.

Metal gözlerinin benimkilere bakışı bela vaat ediyor. Hem de çok fazla.

"Ne için ödeme yapman gerektiğini anladın mı?" diye soruyor tarafsız ve alçak bir tonda.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum, böylece kolumun erişebileceği mesafede olmuyorum.

Cole ve Ronan haklıydı. Aiden'ın sakın tarafı öfkeli tarafından çok daha korkutucu.

Sakin tarafı, saldırıp sizi canlı canlı yemeden önce kendinizi güvende hissetmenizi sağlamak için çok iyi mükemmelleştirdiği bir cephedir.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum en kendinden emin ses tonumla.

"Şöyle düşünüyorum, tatlım. Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun ama cehalet kartını oynuyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

Poker suratına geri dönmeden önce gözlerini kısıyor. "Yüzüme vurduğun şu yeni çocuğa ne dersin?"

Oh. Kahretsin.

Parmaklarını yukarı çeker ve başparmağından başlayarak sayar. "Onun için güzel elbiseler giydin. Makyaj yaptın. Parfüm sıktın. Onun arabasına bindin." Sadece serçe parmağını kaldırarak duraklıyor ve gözleri korkutucu bir renge bürünüyor. "Oh, ve sana dokunmasına izin verdin."

Bir adım daha geri çekiliyorum.

Güçlü olmak ve kendimi savunmak istediğim doğru ama ben aptal değilim.

Aiden'ın bu yönü beni korkutuyor. Şu anda şeytanları her ne planlıyorsa onun hedefinde olmak istemiyorum.

Savaşlarımı seçerken akıllı davranmalıyım.

Ve bu kazanacağım bir savaş değil.

"Benim olana dokunmasına izin verdin." Sesi her kelimede bir kademe yükseliyor.

Yüz hatları keskinleşiyor. Sanki bir düğmeye bastım ve Aiden'in şeytanlarına ışık tuttum.

Onları gölgelerden çıkardım. Bana dengesiz bir öfke ve sahiplenme saplantısıyla bakıyorlar.

Ve biliyorum. Sadece kaçmam gerektiğini biliyorum.

Buna ister sezgi deyin, ister kişisel azim, ama ben bunu iliklerimde hissediyorum. Ondan kaçmam gerek.

Bana söyleyeceği her neyse, etrafı ölümcül bir kasvetle sarılmayana kadar bekleyebilir.

Dönüp koşuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bir kol beni geri çekmeden önce üç adım bile atamadım. Kanepeye kafa üstü düşerken çığlık atıyorum. Boğucu bir ağırlık sırtıma çarpıyor ve beni arkadan tamamen kaplıyor.

Damarlarım titriyor ve yüzüm neredeyse sıcaktan patlayacak. "A-Aiden... ne yapıyorsun?"

Yanağımdaki bir tutam saçı beni korkutan bir nezaketle alıyor. "Aldatırsan ne yapacağımı sorduğunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Titrek nefesler alıyorum. Sanki boğuluyor gibiyim.

Kulağımın kabuğunu ısırtıyor, "Cevap ver bana."

"Beni terk etmeyeceğini." Dudaklarım

titriyor. "Fikrimi değiştirdim."

"Fikrini mi değiştirdin? Beni bırakacak mısın?"

Neden kalbim bu düşünceyle kendi içine büzüşüyor? "Seni asla terk etmeyeceğim, tatlım."

"Ama..." Kanepenin deri kokusunu içime çekiyorum. "Fikrini değiştirdiğini söylemiştin."

"Seni terk etmeyeceğim ama kalbini sökmekten kendimi alıkoyduğum her anın bedelini sana ödeteceğim."

"Aiden..."

"Sessizliğimi onaylamakla mı karıştırdın?" diye fısıldıyor sıcak kelimelerle. "Beni kışkırtıp öylece çekip gidebileceğini mi sandın?"

Her kelimesinde nefesim derinleşiyor. Boku yedim.

"Sana akıllı olman ve oyuna geri dönmen için bir şans verdim. Sana doğru hamleyi yapma şansı verdim ama sen bunu istemiyorsun tatlım, değil mi? Senin yerine benim hamle yapmamı istiyorsun."

"Aldatmıyordum. Bitirdiysek hile sayılmaz."

"Yanlış cevap. Sanırım bunu benim yöntemimle yapmalıyız." Eteğimi çekiştiriyor
Yukarı.

"Ben hile yapmadım!" Haykırdım. "Bana dokunmasına asla izin vermedim."

"Ama sen yaptın." Isırmadan önce kulağımın kabuğunu yalıyor.

"Bırak beni," diye bağıyorum.

"Akıllı ol, Elsa. İyi bir kız gibi ödeme yaparsan, istediğini alırsın."

Bir süre hareketsiz kaldım. Ödeme yapmak için yanlış bir şey yapmadım, ama
Bunu söylersem, onu şu anda kışkırtırsam, şeytanlarının ne yapacağı
hakkında hiçbir fikrim yok.

Tamam. Eğer seks istiyorsa, bunu bir hayır işi
olarak kabul edeceğim. Ya da en azından başımı
sallarken kendime böyle söylüyorum.

Üzerimden iniyor ve soğuk hava çıplak kalçalarımda tüylerin diken
diken olmasına neden oluyor.

Yutkunuyorum, kaçınılmaz olanı beklerken parmaklarım kanepede
kenetleniyor. Beş saniye geçti.

On.

Yirmi.

Karmakarışık sarı saçlarımın arasından arkama bakıyorum.

Aiden sandalyeye oturmuş, dirseğine yaslanmış ve dikkatle beni
izliyor. Tökezleyerek oturur pozisyona geliyorum ve eteğimi
düzeltiyorum. "Şimdi ne olacak?" "Şimdi." Başını eğiyor. "O ağzı
sikeceğim, tatlım."

ELSA

I *O ağız sikeceğim, tatlım.*

Aiden ayağa kalkarken dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Gümleğinin manşetlerini dirseklerine kadar kıvrıyor ve ok dövmelerinin bir kısmını ortaya çıkarıyor. Onlar ön kollarının güçlü damarlarıyla dalgalanıyordu.

Önünü işaret ediyor. "Diz çök."

Hayatta olmaz.

"Seni yapmamı ister misin?" Bir kaşını kaldırıyor. "Bu kadar mı?" Bir saniye geçer.

İki.

Üç.

"Son şansın, tatlım."

Eğer onun emrine boyun eğsem, beni tekrar merhametine bırakacak. Daha önce olduğu gibi üstüme basacak.

Artık yerde yatarken teklif ettiği şeyleri kabul etmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Ne alırsa geri vereceğim.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle," diye geveledim.

"Benimle ilgili bir şey," diye tekrarlıyor hâlâ poker suratını takınarak.

"Eğer ağızımı sikmek istiyorsan, bana kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceksin. Ben gerçek Aiden'ı istiyorum, bir yüzün arkasına saklananı değil."

"Bunun bir müzakere olduğu yanılgısına kapılmış görünüyorsunuz." Bana yaklaştı. "Sana bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum."

Kanepeye geri dönüp saklanmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Bu daha başlamadan yenilgiyi kabul etmekle eşdeğer. Aiden'a eşit olmak istiyorsam, onun güven seviyesine sahip olmalıyım.

Ya da buna olabildiğince yakın.

Çenemi kaldırıyorum. "Sana bir seçenek sunan benim, Aiden. Ya bana söyle ya da beni zorlayıp bir kabuğun ağızını sik."

Sol gözü seğiriyor.

Aiden tehdit edilmekten hoşlanmıyor ama ona ulaşmanın tek yolu bu.

Gerçek o.

Beni zorlamasını ve dönüşü olmayan bir yola itmesini bekliyorum. Ona zaten güvenmediğim için, bunu yaparsa, gerçekten parçalanmaya başlayacağım.

Onu.

Ve nedense bu düşünce göğsümü ağrıtıyor.

"Çocukluğumdan beri uykusuzluk çekiyorum," diyor zar zor duyabildiğim kısık bir sesle. "Gecelerimi satranç oynayarak, yüzerek ya da spor salonunda çalışarak geçiriyorum."

Bilgiyi işliyorum.

Şimdi düşünüyorum da, Aiden ve ben ne zaman geceyi birlikte geçirsek, uyandığımda onu ya beni izlerken ya da benim için banyo yaparken buluyorum.

Her zaman önce uyandığı için olduğunu düşündüm. Bu, o gecelerde hiç uyumadığı anlamına mı geliyor?

Bekle.

"Geceyi odamda geçirdiğin ilk seferde derin bir uykudaydın." "O bayıldığım zamanlardan biriydi."

"Çöktü mü?"

"Antrenman yaparken, yüzerken ve futbol çalışırken gözümü kırpmadan iki ya da üç gün geçirirsem, vücudum kapanıyor ve çöküyorum. Uyuyabilmemin tek yolu bu."

Onu dikkatle izliyorum. Hiç yorgun görünmüyor. Hatta çoğu uykusuzluk çeken insan gibi koyu halkaları bile yok. Eğer bana uykusuzluk çektiğini söylemeseydi, bunu asla tahmin edemezdim.

Neden uyuyamadığını merak ediyorum.

Sonra o gece bana gönderdiği bir mesajı hatırladım. Bir şey hakkında.

Başımı kaldırıyorum. "Gözlerini kapattığında bir hayalet gördüğünü söylemiştin. Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?"

Poker suratının arkasına tamamen saklanmadan önce bakışlarında bir şey parlıyor.

"Sana kimsenin bilmediği bir şey söylememi istedin, ben de söyledim." "Cole, Xander ve Ronan bilmiyor mu?"

"Şüpheleniyorlar ama emin değiller." Önündeki zemini işaret ediyor.

"Şimdi sıra sende."

Kımıldamadığımda, "Anlaşma anlaşmadır, tatlım." diyor.

Keşke ondan daha fazlasını koparabilseydim ama kendimi çoktan köşeye sıkıştırdım. Anlaşmanın bana düşen kısmına saygı göstermezsem, bir daha asla açılmayacak.

Son bir derin nefesle önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Beni zorladığını düşünmek istiyorum. Bir anlaşma yapmış olsam bile, bu bir tür ihlaldır. En azından bu düşünceler ondan nefret etmemi sağlayacak.

Ama bir sonraki hamlesini sabırsızlıkla bekliyorsam bu bir ihlal mi?

Belki, sadece belki, Aiden'dan nefret etmem imkansızdır.

Bu düşünce beni daha önce hiç olmadığı kadar korkutuyor.

"Aferin kızım."

Aiden'ın gözlerinin kenarları yumuşar.

Kalbim yerinden fırlıyor, öyle yüksek atıyor ki, güm, güm, güm sesini duyabiliyorum... Onun yumuşadığını görmek çok nadirdir. Genelde saldırmadan önce numara yapar.

Aiden'ın yumuşaması korkutucu türdendir, bu iç açıcı, neredeyse güven verici türden değildir.

Hayal mi görüyorum?

Kemerini çözüyor ve sertleşmiş sikini serbest bırakıyor. Göz temasını koruyarak kendini kavırıyor ve çok nazik olmayan bir şekilde yukarı aşağı vuruyor.

Kalçalarım sıkıştı.

Kendine dokunuşundaki sertlikte son derece erkeksi bir şey var.

Aletini ağzıma doğrulttu. "Aç."

"Eğer bunu yaparsam." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bana bilmek istediğim şeyi söyleyeceksin."

"Hmm." Sikinin ucunu ağzımda gezdiriyor, ön dölünü dudaklarıma bulaştırıyor.

O bunu yaptıkça nefesim kesiliyor. Dudaklarım ayrılıyor ve onun ilk tadını alıyorum.

Bunu yapmamalıydım. Şimdi daha fazlasını istiyorum.

Ağzımı açmam için dürtüklüyor ve ben de onu yavaşça içime alıyorum.

Aiden'a sadece Ronan'ın partisinde bir kez oral seks yaptım. O zaman da beri sadece o oral yapıyor.

Kontrol yüzünden.

Aiden seks sırasında bile kontrol için yaşayan bir tiptir - özellikle seks sırasında.

Belki ben de kontrolü seviyorumdur. Belki bu sefer, onu merhametime bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istiyorum.

Onu yavaş bir tempoda yalıyorum ve ellerimi taşaklarını avuçlamak için kaldırıyorum. Onu çalıştırmak için zaman ayırıyorum.

Aiden homurdanarak başını geriye atıyor. "Siktir, tatlım."

Saçımdaki bandı çekip çıkarıyor, sarı tellerin omuzlarıma düşmesine izin veriyor ve parmaklarını kafa derime doluyor.

Hızımı artırıyorum ve öğürmeden onu olabildiğince uzağa götürüyorum. Saçlarımdaki parmaklarının her darbesinde daha cesur oluyorum ve dudaklarından inliyorum.

Demek kontrol sahibi olmak böyle bir şeymiş. Bu kadar çok sevmesine şaşmamalı.

"Çok tatlısın." Bana sırtıyor. "Şu gururlu ifadene bak."

Adımlarım biraz yavaşlıyor ama onun bulutlu bakışlarına hapsoldüğüm için durmuyorum.

"Sadece sana izin verdiğim için bu hızdasın, tatlım." Saçlarımı yumruğunun etrafında toplayarak irkilmeme neden oluyor. "Ama bu bir ceza, unuttun mu? Bundan zevk alamazsın."

Kalçalarını öne doğru ittiğinde ve siki boğazımın arkasına çarptığında gözlerim açılıyor.

Öğürme refleksim yükseliyor ve nefes alamıyorum. İki elimi de kalçalarına vurarak onu itmeye çalışıyorum.

Yumruğunu saçlarımda kullanarak, neredeyse tamamen dışarı çekiyor. Tekrar sokmadan önce zar zor nefes alabiliyorum.

"Çok güzelsin." *İtme.* "Ve kırılabilir." *İtme.* "Ve benim."

Onun hızına yetişmeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Söz verdiği gibi ağzımı sikiyor. İçeri ve dışarı. Derin ve sert.

Kendini ağzımın içine gömüyor ve sonra çıkıyor. Tekrar tekrar yapmadan önce sıçırıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Ve tekrar.

Her itişinde vücudum yanıyor. Her çekilişinde, daha fazlası için yalvarıyormuşum gibi dudaklarımı açık tutuyorum.

Ona ve zevkine doyamıyorum.

Ya da belki de bana dik dik bakmasına doyamıyorum.

Sanki beni gerçekten kırmak istiyor ama aynı zamanda beni elinde tutmak istiyor.

Aiden'la tanıştığımndan beri ilk kez onun farklı bir yönünü görüyorum. Daha önce hiç görmediğim bir yönünü.

Fark edebilmek için ağzımı sikerken ayaklarının dibinde diz çökmek zorunda kaldım. Çatışma.

Şüphe.

Aiden her zaman çok iddialı olmuştur, ama şimdi? Ağzıma girip çıkarken, çitin üzerinde beliriyor.

Ne hakkında? Bilmiyorum.

Tek bildiğim, büyük olasılıkla çatışmanın arkasındaki nedenin ben olduğum.

Gri gözleri tekrar kararmadan önce bir saniyeliğine şefkate kayıyor.

Benden nefret ediyormuş gibi beni izliyor.

Bu iki yıl önceki kör nefret değil. Hayır. Bu kez nefretini kontrol edemiyor gibi görünüyor.

Beni derinden ve sert bir şekilde kesiyor. Sanki karnıma yumruk yesem bu kadar acımayacakmış gibi.

Ben sana ne yaptım?

Gözlerimden yaşlar akıyor. Havasızlıktan mı, ağzımı acımasızca açmasından mı, yoksa duygusal acının beni bir anda yarmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Aiden parmağını uzatıp gözlerimin altını siliyor. "Şşt."

Boşalmadan içimden tamamen çekiliyor. Eğer bir şey varsa, horozu daha sertleştirdi, damarlar serbest bırakma ihtiyacı ile zonkluyor.

Aiden beni omuzlarımdan kavırıyor ve güçlü kollarıyla kaldırıyor. Hâlâ kafam karışık, ok dövmelelerinin izlerine bakıyorum. Nedense onları görmek nefes alış verişimi sakinleştiriyor.

Beni kanepeye taşıyor ve oturtuyor, kucağına oturmam için manevra yapıyor, yüzüm ona dönük.

İki elimi omuzlarına koyduğumda gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyor.

İstesem bile onları durduramazdım.

Göz temasını kesmeden aramıza uzanıyor ve erkek şortumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Eteğimi yukarı çekiyor ve sert aletini girişime yerleştiriyor. İç kaslarım çiğ, sakatlayıcı bir beklentiyle sıkıştı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Tek seferde kendini içime gömüyor. Alt dudağımı ısıyorum ama inilti yüksek ve net bir şekilde geliyor.

Beni hiç bu şekilde becermemişti. Yüz yüze. Bu açıyla, içimde daha önce hiç ulaşmadığı bir yere ulaşıyor.

Kucağında zıplıyorum, her acımasız hamlesinde neredeyse devriliyordum.

Çıldırılmış bir aciliyetle içime giriyor. Nefesim kesildi, aklım başımdan gitti ve daha fazlasına susadım.

Ne kadar inkar edersem edeyim, Aiden'dan hep daha fazlasını isteyeceğim.
Belki de bu yüzden acı çekiyorum. Çünkü belki de benim onu önemsedığım gibi o beni asla önemsemeyecek.

Belki de her zaman bir oyun olacağım.
"Beni sıkıttığını hissediyor musun, tatlım?" Gözleri benimkilere dikilmişti.

İçimdeki sikiinden daha müdahaleci ve samimiler.
"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Homurdanıyor. "Benimsin demek, Elsa. Sadece bedenini değil, kalbini ve ruhunu da."

Yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor çünkü biliyorum, sadece biliyorum ki mahvoldum.

Yapı karnımda yoğunlaşıyor ve onunla birlikte bir ok doğrudan kalbime saplanıyor. O uçurumdan düşüyorum ve görünürde bir iniş yok.

Derimin altına bu kadar girmesine nasıl izin verdim? Eğer onu şimdi çıkarmaya çalışırsam, muhtemelen kan kaybından öleceğim.

"Ağlama." Eğiliyor ve gözyaşlarını yalamak için dilini uzatıyor.

Diğer zamanların aksine, gözleri sadizmle dolu değil. Aksine, kırıp parçalıyor.

Tıpkı benim lanet ruhum gibi.

Yanaklarımın her birini ve gözlerimin altını sonsuz bir özenle yalıyor, sanki bir damlasını bile kaçırmak istemiyor.

Metalik gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Seni koruyacağım."

Bu sözler beni uçuruma sürükledi. Boğazımı yırtan bir hıçkırıkla boşalıyorum.

Beni koruyacağını söyledi.

Ama beni ondan kim koruyacak?

A I D E N

H Kucağıma sokulurken gözleri dalgın dalgın kapanıyor.
Onu kendime çektiğimde karşı koydu.
Tabii ki karşı koydu.

Elsa, savaşmazsa kendini başarısızlığa uğratacağını düşünen bir tip.
Ama şimdiye kadar mücadelesinin nafile olduğunu bilmesi gerekirdi.
Sonunda enerjisi azaldı ve derin, bitkin bir uykuya daldı.
Hâlâ kanepedeyiz. Onu yarı yatar şekilde üzerime yatırdığımda deri gıcırıyor. Başı göğsümde duruyor ve bacağı onunkini sarıyor.

Elsa'ya yeterince
yaklaşamıyorum. Ya da ona
yeterince derin
dokunamıyorum.
Aklının büyük bir kısmı bana karşı hissizken olmaz.
Onu daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyorum.
Üniforması darmadağınık ve etek bahanesi çıplak amını zar zor gizliyor.
Dar duvarlarını parmaklamak ve onu tekrar tekrar boşaltmak istiyorum.
Kaşlarındaki yorgunluk beni durduruyor.
Dağınık sarı saç telleri göğsüme düşüyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, geriye doğru okşuyorum. Hindistan cevizi, seks ve *ben* kokuyor.

Benim gibi kokuyor ve her zaman öyle olması için her şeyi yaparım.
Elsa inliyor ve uykusunda bir şeyler mırıldanıyor.
Aletim bir anda sertleşti.
Bana istediği kadar yalan söyleyebilir, ama bilinçaltı gerçektir.
Gerçek, bacağı benimkine sarışında. Ya da sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi elini sırtımın alt kısmında tutmasında.

Belki de hayal görüyordumdur. Bu kızın
yanında öyle oluyorum.
Kendisi farkına varmadan çok önce üzerimde böyle bir etkisi vardı.
Sonsuz gibi görünen bir süredir, ulaşılamaz bir kaşıntı gibi derimin altında dikkatle saklanıyordu.

O kaşıntıyı kesip atmak zorunda kalacağım bir gün olacağını biliyordum ama bu şekilde olmasını hiç planlamamıştım.

Bu lanet kızın beni bu şekilde etkilemesini hiç planlamamıştım.

Jonathan ve James Amca - o hayattayken - bana ve Lev'e hamlelerimizi yapmadan önce planlamayı öğretti.

Ben stratejik düşünme üzerine yetiştirildim. Her hareketin ve her parçanın bir amacı vardır.

Jonathan, bir kralın sadece u n v a n ı y l a kral olmadığını, aynı zamanda herkesi önünde diz çöktürme gücüne sahip olduğunu söylerdi.

Hayatım boyunca bir şey yapmayı planladığımda, daha ilk adımı atmadan önce sonuç belli olur.

Ona kadar.

Elsa lanet Steel.

Sonucu bilinen başka bir satranç oyunu olması gerekiyordu, ancak daha önce oynadığım tüm oyunlardan daha öngörülemez olduğu ortaya çıktı.

Tahtama saldırdı, dizilişimi karıştırdı ve sahama zarar verdi.

Yapması gerektiği gibi lanet bir piyon olmayı reddettiğinde her şey değişti.

Başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum ve beni içeri davet edercesine ağızını açıyor.

Onu ilk gördüğümünden beri, masum görünen tavırlarıyla beni kendine çekiyordu.

Gerçek şu ki, onun yöntemleri masum olmaktan çok yıkıcı. Ve en kötüsü de, bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Tekrar yer değiştiriyor ve göğüsleri gömleğe bastırıyor. İlk üç düğmeyi açıyorum. Soluk soluk sol göğsünün hemen üzerindeki soluk yara izi görüldüğünde parmaklarım dördüncü düğmede donup kalıyor.

Parmaklarımı pürüzsüz, derin dokunun üzerinde gezdiriyorum. O yarada bir iz bırakmayalı uzun zaman olmuştu.

Hmm. Bunu yakında değiştirmem gerek.

Bu yara izinin, vasilerinin ona anlatacağından bile şüphelendiğim kendine ait bir hikâyesi var.

Bu yara izi sonun başlangıcıydı. Elsa henüz bunu bilmiyor.

Bu yara izini son sınıfın ilk gününde gördüğümünden beri her şeyi mahvediyorum.

Başparmağım deriye amaçladığımdan daha sert bastırıyor. Elsa bir şeyler mırıldanıyor ve ben de baskıyı kaldırıyorum.

Dikkatli parmaklarımla gömleğin düğmelerini yeniden ilikliyorum. Beni zaten bir ucube olduğumu düşündüğü gibi yarasına bakarken yakalamasına gerek yok.

Ayrıca, yara izi konusunda çok utangaç. O yarayı deşmeye gerek yok. Bugün olmaz.

Elimi boynuna doluyor ve boğazındaki nabız noktasını okşuyorum. Bu kadar normal bir kalp atışının ona ait olması çok ilginç.

Dondurulmuş.

Gerçekten öyle.

O kadar donuk ki, başlangıçta beni kızdırdı.

Hâlâ bazen beni kızdırıyor ama endişelenmem gereken başka şeyler var.

Jonathan ve onun lanet soyadı gibi.

Başka biri olsaydı nasıl olurdu? Elsa Steel değil de gerçekten Elsa Quinn olsaydı?

Sikeyim.

Neden imkansız bir şeyi düşüneyim ki?

Bu kız sadece özenle hazırladığım planlarımı bozmakla kalmıyor, aynı zamanda kafamı da karıştırıyor.

Kafaları karıştırması gereken benim, tam tersi değil.

Elsa tekrar yer değiştiriyor ve bu sefer gözleri yavaşça açılıyor. Tekrar bana odaklanmadan önce etrafına şaşkın şaşkın bakıyor.

Elektrik mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda donup kalıyor. O lanet mavi gözler.

Onları çıkarmak mı yoksa gün boyu onlara bakmak mı istediğimi bilmiyorum.

Elsa bazen böyle donup kalıyor. Sanki ikiyle ikiyi bir araya getiriyormuş gibi.

Politik olarak doğru zihninin kabul edemediği bir durumu anlamlandırmaya çalışıyor.

Genellikle başarısız olur ve bu da onu sinirlendirir. Şu anda olduğu gibi.

Bana ters ters bakıyor.

Kollarımda uyandığı ve her şeyi fazla düşünmediği bir gün olacak mı?

Başlarda umurumda değildi. Şimdi ise, o ulaşılmaz kaşıntı gibi beni kızdırmaya başladı.

Elsa oturmak için göğsümü itiyor.

Gitmesine izin verdim.

Savaşları seçmek, bir savaşı kazanmanın en kesin yoludur.

Hâlâ kızgın - Jonathan ve Queens sayesinde değil - bu yüzden onu fazla zorlayamıyorum.

Henüz.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Yerdeki elastik banda uzanıyor.

Saçını bağlamadan önce parmaklarından kaptım.

Elsa ayağa kalkarken oflayıp pufluyor ve saçlarını topuz yapıp kendisiyle bağlıyor.

"Bir süre." Dirseğimin üzerine oturup başımı yana eğerek izliyorum

Onu.

Çantasını sandalyenin üzerinde bulur ve telefonunu alır.

Onun en basit, en sıradan hareketleri beni bu dünyada hiçbir şeyin çekemediği kadar çekiyor.

dünya hiç yapmadı.

Geçmişten gelen uzak bir anı gibi.

Konsantre olurken alt dudağını ısırması. İyi bir küçük kız gibi bacaklarını birbirine yaklaştırarak oturması.

"Geç oldu." İnliyor. "Geri dönmem gerek."

"Hayır."

Başını kaldırıyor, göğsü kabarıyor. "Ne demek hayır?" Bu kızın ruhu.

Her zaman kavgaya hazır.

Sikimi sertleştiriyor.

"Hikaye için burada değil misin?"

Sanki bunu düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırıyor. "Peki, söyle de gideyim."

Başımı sallıyorum.

Kaşları çatılır. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yaptım. Söz vermiştin, Aiden." Kızginken yanaklarının kızarması çok sevimli.

Onun derisinin altında olmaya doyamıyorum. Hiç alamayacağımdan şüpheliyim.

"Gece kal, sana anlatacağım."

"Gelemem. Teyzem ve amcam evde olmamı bekliyor."

"Onlara bu gece Reed'le kalacağını söyle." Duraksadım. "O son anda iptal etmeden önce bunu planlıyordun, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerini kısıyor. "Kim'i sana söylemesi için manipüle ettin, değil mi?"

Bir omzumu kaldırdım. "Gece kal yoksa bir şey söylemem."

Teklifi kafasında düşünürken burnu seğiriyor. Bu hevesi görebiliyorum. Bilmeye ihtiyacı var ve bana ihtiyacı olması iyi hissettiriyor.

Bunun için onu tehdit etmem gerekse bile.

En azından artık bana her şeyin bittiğini söyleyip dalga geçmeyecek.

Asla bitmeyecek.

Onu yakınımda tutmak için bazı pazarlık kozlarımdan vazgeçmek zorunda kalabilirim, ancak onu kendi alanımda tuttuğum sürece buna değer.

Bana hala güvenemese bile.

Elsa akıllı ve kendini tanıdığım herkesten daha iyi koruyor. Güzel.

Bana güvenmemeli. En azından şimdilik.

Çünkü bildiklerimi ona söylediğimde, geri dönüşü olmayacak.

Bu onun yok oluşunun başlangıcı olacak.

Ve benimkini.

E L S A

Gece kalmayı kabul

ettim

Tamam, kabul etmek loğ u feli ne değil. Gece kalmam için zorlandım. Aiden gerçeğe ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor ve tıpkı bir psikopat gibi,

çaresizliğimi kendi çıkarları için kullandı.

Ama yine de, onun manipölasyonlarının farkındayım ve yine de onlara kandım, bu yüzden sanırım bu beni bir suç ortağı yapıyor.

Geniş yuvarlak küvette oturuyorum çünkü Aiden benim için bir köpük banyosu daha hazırladı.

İçinde bu düzeyde bir özen olmasına rağmen hala zorba, neredeyse baskıcı bir şekilde davranması beni hala şaşırtıyor.

Kafa karıştırıcı.

Kafa karıştırıcı.

Sırtımda ezici bir varlık gibi oturuyor. Arkama bakmadan onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Suyun serinliğinden farklı. Bir hale gibi, beni bütünüyle yutuyor.

Her geçen saniye tüylerim diken diken oluyor.

Ben ortada otururken Aiden bacaklarını iki yanıma uzatarak küvete yaslanıyor.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve vücudumun bir anlığına s o ğ u m a s ı n ı ı istiyorum.

Ona bir kez daha teslim olursam, kendimi tekrar ona kaptırmaya başlayabilirim.

Tabii daha önce yapmadıysam.

Neden bana uykusuzluğundan bahsetti ki? Her zamanki gibi konuyu saptırmalıydı. Ve bana bakma şekli neydi?

Seni koruyacağım.

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Hayır.

Oraya gitmeyeceğim.

Sadece söyleyeceklerini dinlemek için buradayım. İşi bittiğinde, ben yokum.

Bir sünger gergin sırtıma temas ediyor. Dikkatli ve nazik vuruşlarla cildimi yavaşça temizlerken dudaklarımı büzüyorum.

Hindistan cevizi kokusu havada uçuşuyor ve duyularımı dolduruyor.

Dur.

Neden kaba olamıyor? Neden bedenimi daha çok büyüğü altına almak zorunda?

"Yani?" Kastettiğimden daha sert çıktım.

Vücudumdan çıkardığı karıncalanmaları bastırmak istedim ama hiç işe yaramıyor.

"Ne olmuş yani?" Bakımına devam ediyor.

"Gerçeği bekliyorum."

"Fikrini değiştirmek istemediğine emin misin?" Sesi banyonun mahkum sessizliğinde sessiz.

"Hayır."

"Hmm. İsteyebilirsin, tatlım. Hâlâ hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Bırak bu konuda ben endişeleneyim."

Bir süre sessiz kaldı ve sanırım beni ekecek. Her zamanki gibi adaletsiz davranacak ve yüzüme gülecek.

Bu sefer sadece kendimi suçlayacağım. Şeytanla bir anlaşma yaptım ve onun ne kadar hilekar olabileceğini biliyordum.

"Sana bir hikaye anlatacağım,"

diyor. "Hikaye istemiyorum,

istiyorum-"

"İki arkadaş vardı." Sözümlü kesti, hâlâ sırtımı sıvazlıyordu. "İkisi de hırslıydı ve istediklerini elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmazlardı. İkisinin de akan işleri vardı ama birbirlerine meydan okumayı daha çok sevdikleri için ortaklık kurmamaya karar verdiler. Rekabet yıllar geçtikçe daha da sertleşti ve çirkinleşti. İkisi de kötü şöhretli işadamlarıydı ve birbirlerini asla rahat bırakmazlardı."

Hareketleri dalgınmış gibi yavaş. Parmakları sünger yerine, bir şeyler karalıyormuş gibi sırtımdan aşağı doğru iniyor. "Rekabetleri, ikisinin de fark etmediği bir şekilde sınırları aşmaya başladı. Ya da belki fark ettiler ama hiç umursamadılar. Aileleri de rekabetin içine çekilince işler çirkinleşti."

Konuşmayı kesiyor ve parmakları okşamayı bırakıyor. Arkamı dönüyorum, böylece sırtım onun bükülmüş bacağına yaslanıyor.

Aiden karanlık gözlerle beni izliyor. Sanki etrafı kara iblisleriyle çevrili ve hepsi de bana zarar vermek istiyor.

İçgüdülerim bana kaçmam için bağırırken nefesim kesiliyor. Ona bakmanın yorucu olduğu anlardan biri.

Yutkunuyorum ama hareket etmiyorum. "Ve?" Bir süre sessiz kaldı. "Ve ne?"

"Hikayenin geri kalanı nerede?" "Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere mi?" Bir anda patladım.

"Bugün çok şey yaşadın." Poker suratı açık. "Uyumalısın."

"Yorgun değilim." Göğsünü itiyorum.

"Hmm. Kızgın olduğunu sanıyordum. Belki de kendimi tutmamalıyım, ha?"

Sözlerindeki vaat karşısında yanaklarım kızarıyor. Taktiklerini fark edince hemen toparlanıyorum. "Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulamazsın. Bana her şeyi anlatacağına söz vermiştin ve şimdi bana uyumamı mı söylüyorsun?"

Bileğimi kavırıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde bana manevra yaptırıyor. Bacakları belimi kavırıyor ve bacaklarımı kalçalarının iki yanına doğru bükmekten başka çarem kalmıyor.

Bu pozisyonda bacaklarım açık ve alt taraflarımız köpüklü suyla kaplı olsa da, ereksiyonunu neredeyse en mahrem yerimin yakınında hissedebiliyorum.

Parmaklarını gevşek saçlarıma geçiriyor ve bakışları kızarmış göğüslerime gidiyor. Göğüs uçları onun yoğun incelemesi altında sertleşiyor.

Metal gözlerini tekrar benimkilere kaydırduğında sadece bir nefes bırakıyorum. "Sana her şeyi anlatacağımı söylemedim, sana bir hikâye anlatacağımı söyledim ve anlattım da."

Hayal kırıklığı damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor. Lanet olsun ona ve manipölasyonlarına. Beni oltaya getirmeyeceği bir gün olacak mı?

Ama Aiden'la işler böyle yürüyor. Eğer ondan bir şey öğrenmek istiyorsam, onun aptal oyunlarını oynamam gerekiyor. Onunki kadar sapkın bir zihinle düşünmeye çalışmalıyım.

Sakinleştirici bir nefes alarak gözlerimi tekrar açmadan önce kısaca kapatıyorum. O poker suratıyla yarama bakıyor.

Keşke aklını okuyabilseydim ve o yüzün arkasında ne olduğunu görebilseydim.

Bana bu şekilde odaklanması tuhaf bir savunmasızlık hissi uyandırıyor. Derimin altındaki kaşıntı yüzeye çıkıyor.

Neden yara izime takıntısı var bilmiyorum. Ya da benimle, aslında.

Jonathan ve Silver'ın konuşmalarından duyduklarım doğruysa, Aiden'ın benden nefret etmesi gerekirdi, bana bu kadar takıntılı olması değil.

Ama yine de takıntı, aşırı nefretin başka bir biçimi değil midir?

"Bana az önce anlattığın hikayenin Jonathan ve Silver'ın konuşmalarından duyduklarımın bir ilgisi var mı?"

Bakışları isteksizce yara izimden ayrılıp benimkiyle buluşuyor.

"Belki." "Aiden! Bana bir şey ver."

"Yapacağım." Dudakları sırtarak eğildi. "Eğer iyi bir kız olursan." "Dur tahmin edeyim, seni sikmek de buna dahil mi?"

Sırtışı genişler. "Sikişen ben olacağım ama evet, tatlım. Bu da paketle birlikte geliyor."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Hepsi bir oyun. Bir akıl oyunu. İtme ve çekmede kullandığı bir şey. Gerçeği öğrenmek ve bir şekilde bu işten sağ salim çıkmak istiyorsam, onun kurallarından kurtulmak için pazarlık yapmalıyım.

Her şeyi anlamıyor. Artık değil.

"Hayır."

Bir kaşını kaldırıyor ama elleri saçlarımda sıkışıyor. "Hayır mı?"

"Eğer şartlarına uyarsam, istediğin her şeyi elde edersin ve bana bir daha hiçbir şey söylemeyebilirsin." Bir avucumu ıslak göğsüne koyuyorum ve elimi sert karın kaslarında gezdiriyorum. "Benim bir şartım var."

"Bir koşul," diye tekrarlıyor, sanki inanmak için bu sözleri duyması gerekiyormuş gibi.

"Evet. Bana her haber verdiğinde, bana dokunacaksın. Buna oral seks de dahil bu arada."

Sol gözü seğiriyor. "Bunu kabul edeceğimi sana düşündüren nedir? İstedğim zaman bacaklarını benim için açmanı sağlayabilirim, tatlım."

Bu lanet piçin küstahlığı.

Yine de parmak uçlarımı karın kaslarının sert çıkıntılarında gezdirirken gülümsememi sabit tutuyorum. "Elbette yapabilirsin, ama kabuk olmak hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Eğer beni bundan daha fazla zorlarsan, o zaman o kabuğun senin için bacaklarını açmasını sağlarsın."

Elimi karnından çekti ve sol gözü seğirdi. Kesinlikle sinirlerine dokundum.

Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. Bu sefer kaçmıyorum.

Bu sefer, ben sadece bir asker değilim. Kazanmaya çalıştığı savaşta bir generalim.

Gerginlik çatırtılar içinde ve hava ve tüylerim diken diken kapak ve tüylerim diken diken oluyor. Nefes alabildiğim tek şey onun sarhoş edici kokusu. Hissedebildiğim tek şey

Bileğimin nabzını tutuyordu.

"Yani?" Ölümcül sessizliği bozuyorum. "Ne olacak?"

Dudakları zalim bir sırıtışa dönüşüyor. "İyi oynadın, tatlım. Gerçekten de iyi oynadın."

İçimi bir gurur dalgası kaplıyor ve aptal gibi sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Aiden King'i kendi oyununda yakaladım.

Ben daha sevinmeden ayağa kalkıyor ve beni bileğimden tutup yukarı çekiyor. Etrafımıza su sıçırıyor.

Gözlerindeki siyahlık gördüğüm son şey.

Bileğimi bırakıyor, beni kalçalarımın tutuyor ve daha önce olduğu gibi omzunun üzerinden atıyor.

Dünya tersine dönerken nefesim kesildi. "A-Aiden? Ne yapıyorsun?"

Kıçıma bir tokat atıyor, acısı havada yankılanıyor.

Ciyaklıyorum.

Kıçım ıslandığında çok acıyor. "Hikaye zamanından sonra seks zamanı demiştin."

"Daha önce seks yaptık zaten."

"Bu yeni düzenlemeden önceydi. Sayılmaz." Oh. Yüce Tanrım.

Bu lanet psikopat benim ölümüm olacak.

Havluları almak için rafta durdu. Bu şansı kullanarak kıpırdanıp kurtulmaya çalışıyorum ve sırtını itiyorum.

Beni tekrar tokatladı. Kalçalarım birbirine kenetlendi. "Ah. Acıyor."

"O zaman kıpırdamadan dur."

Beni siyah ahşap çerçeveli ve kral boy yataklı bir yatak odasının ortasında ayağa kaldırıyor.

Havluyu saçlarıma doladığında hâlâ etrafımı inceliyordum.

Aiden tüm çıplaklığıyla önümde duruyor, kaslı göğsünden aşağı su damlıyor ve -

Hayır.

Dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum. Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi dudakları sırıtıyor.

Sik kafalı.

Saçlarımı ustaca, nazik vuruşlarla kurutuyor. Sonra aynı şeyi vücuduma yapıyor; yavaşça ve nazikçe.

Havluyu sertleşmiş meme uçlarımın üzerine ve göğüslerimin etrafına sürtmek için tatlı bir zaman ayırıyor. Eğiliyor ve havluyu kığımın üzerinde ve bacaklarımın arasında gezdiriyor.

Karıncalemalar karnımın altından başlıyor ve o bana dokundukça tüm vücuduma yayılıyor.

Yüksek sesle inlememek ve onun kollarında erimemek için tüm irademi kullanıyorum.

Sadece beni kurutmuyor. Hayır. Aynı zamanda içimdeki canavarı da uyandırıyor. Eskiden uykuda olan ama Aiden bana ilk dokunduğundan beri uyumayı reddeden canavarı.

Bacaklarımla işini bitirdikten sonra tekrar yanıma geliyor ve havluyu zonklayan göğüs uçlarıma bir kez daha vuruyor. Başparmağı ve işaret parmağı diğer meme ucumu sıkıyor. Sert değil ama o kadar uyarılmış durumdayım ki en ufak bir dokunuş beni ateşe veriyormuş gibi hissettiriyor.

Bir sızlanmaya karşı alt dudağımı ısıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum. "A-Aiden." "Hmm, tatlım?" Bana bakmıyor bile, hala benimkine işkence etmekle meşgul.

Meme uçları.

Bitir şu işi, göt herif.

Sessizce meramımı anlatmak için onunla yatak arasına bakıyorum.

Poker suratı yerinde ama sol gözü seğiriyor.

Kaslarım birbirine kilitlendi. Oh, kahretsin. Kızgın olduğunda asla iyi değildir Kapalı.

"Seni becermemi ister misin?" Havluyu üstümde aşağı yukarı gezdiriyor. göğüslerimi okşuyor, beni kıvranmaya ve ona doğru çekilmeye zorluyordu.

"Nasıl yapmamı istersin?"

Her şekilde olur.

"Seni duvara yaslayabilirim. İyi bir kız gibi bacaklarını belime dolayacaksın, değil mi tatlım?"

Alt dudağımı ısıyorum. Edepsiz sözlerinin ve dokunuşunun çifte saldırısı beni delirtiyor.

"Sonra içine öyle sert gireceğim ki sırtını duvara sürteceksin. Ya da seni dört ayak üzerinde yere yatırıp, daracık amına ne kadar sert girip çıktığımdan dizlerin morarana kadar sikebilirim. Hmm. Seçenekler."

Eli karnımdan aşağı, kalçalarımın tepesine iniyor ve kıvrımlarımın üzerinde geziniyor. "Hmm. Sırılsıklam olmuşsun."

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor. Yanıyorum ve onun dokunuşu ateşe benzin dökmek gibi.

Daha fazla.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Parmağıyla kıvrımlarımı ayırıyor. Başım yumuşak bir iniltiyle omzuna düşüyor.

"Sana burada dokunmamı seviyorsun, değil mi tatlım?"

Söyleyecek sözüm yok, bu yüzden iniltimin sorusunu yanıtlamasına izin verdim. "Seni çılgılık atana kadar çalıştırmamı seviyorsun, değil mi?"

Parmaklarını aşağı yukarı gezdirip ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime dokunurken denge için omzunu kavriyorum.

"Seni boşaltmamı seviyorsun, değil mi?" Beni döndürüyor ve yatağa doğru itiyor. Bir nefesle yüzüstü düşüyorum, yanağım yumuşak şilteye çarpıyor.

Bir elini karnımın altından geçiriyor ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmam için beni yukarı çekiyor.

Titriyorum, terliyorum ve daha önce hiç olmadığım kadar uyarılmış hissediyorum.

Aiden tek seferde taşaklarını içime soktuğunda yalvarmaya hazırım.

Uzunluğu beni ağzına kadar doldururken haykırıyorum. Bu pozisyonda sanki yeniden gerilerek açılıyorum.

Aiden'in her zaman getirdiği acı ve yoğunlukla birlikte gelen hastalıklı bir zevk türü var.

Bu çılgınlık.

Kontrolden çıktı.

Ve bunu itiraf etmek istediğimden daha çok arzuluyorum.

Diğer eliyle beni kalçamdan sertçe kavrarken saçlarımdan bir yumruk tutuyor. Ben tavana bakana kadar saçlarımı çekiştiriyor.

Yavaş ve ılımlı başlayan hamleleri beni inletiyor. Parmaklarım çarşaflara gömülüyor ve kalçalarının her yuvarlanışında gözlerim başımın arkasına kayıyor. Kalçalarımı kavramakla meme ucumu okşamak, çimdiklemek ve bükmek arasında gidip geliyor.

"Oh... A-Aiden..."

Bina bir kasırğa gibi yoğunlaşıyor ve beni merkezine çekiyor.

"Ahhhh..." Derin bir iniltiyle boşalıyorum.

Orgazm beni şaşırtıyor. El üstünde tutulduğumu hissediyorum. Neredeyse... tapılmış.

Bana ne yapıyor böyle?

Aiden durmuyor. Hem vücudumu hem de kafamı karıştıran o ılımlı ritimle itmeye devam e d i y o r .

Midemin dibinde başka bir isyan başlıyor, duvarlarını kesiyor ve tırmalıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım?"

Başımı sallıyorum, daha fazlası için onu itiyorum.

"O zaman neden buna bir sınır koyuyorsun?" Hızını artırınca gözlerim açılıyor.

Oh,
kahretsin

Oh, lanet
olsun.

Daha önceki ritim ve orgazm sadece bir saptırma yöntemiymiş. Kızgın olduğunu bilmeliydim. Bunu bir ceza haline getireceğini bilmeliydim.

İticiliği acımasızlaşıyor ve kontrolden çıkıyor. İçime ne kadar sert girdiğini görünce neredeyse yatağın üzerine devrilecektim.

Daha önceki ritim beni tatmin ederken, bu ritim içimdeki karanlık bir tarafı kaşıyor.

O taraf Aiden'in sunduğu acıyı
arzuluyor. O taraf Aiden'in
ahlaksızlığından besleniyor. O taraf
beni *korkutuyor*.

Onu bu denli çılgınca arzulamak beni dehşete düşürüyor. "Aiden..."

Onu ikna etmeye çalışıyorum. "Yavaşla."

Vücudu benimkini arkadan sarıyor. "Sana ne zaman ve ne kadar dokunacağıma bir sınır koyamazsın, sonra da benden yavaşlamamı isteyemezsin. Sen gerçekten boku yedin, tatlım."

Meme ucumu çeker ve ben gidiciyimdir. Sanki bana dokunduğunda vücudumu kontrol edemiyorum.

Orgazmdan zar zor çıkıyorum, nefes nefese kalıyorum ve can havliyle çarşafı pençeliyorum.

Aiden durmuyor.

Acımasız temposu devam ediyor, devam ediyor ve *devam ediyor*.

Çok hassasım ve tükendim. Sinirlerim titriyor ve bunun bitmesi için yalvarıyorum.

Ama bunu ona söylersem, tam tersini yapacaktır. Şimdi tek seçeneğim var.

Kalan tüm gücümü kullanarak geri itiyorum, kıcımı kalçalarına ve taşaklarına doğru oynatıyorum.

Eğer yakın zamanda bitirmezse, bütün gece devam edecek.

İçimde hassas bir noktaya vuruyor. İnliyorum ama ona karşı kıpırdanmayı bırakmıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun, tatlım? Hmm?" Hırlıyor.

"İçime gel," diye inliyorum, onun hızına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"İçime boşalmanı istiyorum, Aiden."

"Siktir." Sıcaklık duvarlarımı kaplarken dudaklarından bir homurtu dökülüyor.

O içimden çıkarken ben önüme yığılıyorum. Sıcak sıvı kalçalarımın aşağı damlıyor ama şu anda daha az umursayamazdım.

Çok yorgunum ve sonsuza kadar uyuyabilirim.

Aiden beni çeviriyor ve ben de ona izin veriyorum, dudaklarımdan yumuşak bir mırıltı dökülüyor.

Ben önünde çırılçıplak uzanırken yatağın ayak ucunda diz çöküyor, gözlerim kapanmaya başlıyor.

Bacaklarımı ayırıyor, karanlık gözlerle beni yavaşça izlerken elleriyle iki bacağıma da kavıyor. Kokumuzu hafızasına kazımak istercesine havayı kokluyor.

"Gerçekten beni manipüle edebileceğini mi düşündün, tatlım?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ben geldim diye her şey bitti mi

sanıyorsun?" "Ben hassasım."

Şeytani sırıtsı beni selamlıyor. "Bunu sana dokunma zamanıma sınır koymadan önce düşünecektin."

"Bu çok fazla." Ama tüm vücudum daha fazlası için karıncalanıyorsa çok mu fazla?

Bir sonraki hamlesini sabırsızlıkla beklemem çok mu fazla?

"Neyin çok fazla olduğunu biliyor musun, tatlım? Çok fazla olan, seni arzulamak ve sana dokunamamaktır çünkü sen buna bir sınır koymuşsun."

"Şimdi." Başını yana eğiyor. "İyi bir kız gibi benim için bir kez daha geleceksin."

Sonra bana ziyafet çekiyor ve ben onun adını haykırıyorum.

ELSA

GEÇMİŞ

I Bahçenin ortasındaki patikadan aşağı inerken mırıldanıyorum.
Annem bugün bana bir hikaye okuyacağını söyledi. İsmini vermeyeceğim kişi ortadan kaybolduğundan beri bana hikaye okumayı bıraktı.

Kırmızı bir gül küçük parmaklarımın arasına özenle sıkıştırılmış. Gülü güzel tutmaya çalışırken kaşlarım çatılıyor.

Bu annem için, çünkü kırmızıyı seviyor.

Evimiz şehirde değil. Babam çalıştığı yere varmak için *çok* uzun süre araba kullanmak zorunda. Ona neden başka insanların olmadığı bir yerde yaşadığımızı sorduğumda, kendisinin ve annemin rahatsız edilmekten hoşlanmadıklarını söyledi.

Prensesi uzaklardaki şatosuna götüren ve onunla sonsuza dek mutlu yaşayan prens gibi.

Ya da belki de sonsuza dek mutlu değil.

Bu peri masallarında sonsuzluk ne zaman biter?

Arka bahçenin yakınlarında, havada kavga sesleri yükseliyor. Hayır. Kavga değil.

Kalbim hızlı ve gürültülü atarken olduğum yerde duruyorum. Gülü sıkıca kavradım.

Canavarlar yine burada.

Erik ağacının arkasına saklanıyorum ve gülü göğsüme bastırıyorum. Gözlerim öyle sert kapanıyor ki, acıyor.

O canavarlar beni alamaz.

Artık alamazlar.

Başka ses gelmiyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum. Evimizin en üst katında bir hareketlilik göze çarpıyor.

Annem odasının penceresinde durmuş, uzaklara bakıyor ve kırmızı ruj sürüyor.

Ağzım onun adını söylemek için açılıyor ama tekrar kapatıyorum. O canavarlar beni ondan önce bulacaklar.

Hep öyle yaparlar.

Ağacın arkasına saklanırken olabildiğince sessiz nefes alıyorum.

Uzakta, tüm bahçeyi çevreleyen teller var.

Babamın siyah giyen ve bizimle konuşmayan arkadaşları, hayvanlar ya da insanlar içeri girmesin diye bunları koydular.

Ama teller bile canavarları durduramaz.

"Sana geri çekilmeni söylemiştim."

Köşeden gelen sesle omurgam sertleşiyor. Babacığım mı?

Salyangoz hareketleriyle bir elimi taşın üzerine koyup bakıyorum.

Babam bahçedeki masada oturuyor, sırtı bana dönük.

Siyah takım elbisesini giyiyor. Kestane rengi saçları ensesinde kısa ama tepesinde uzun.

Sadece sırtının görüntüsü bile onu sanki artık ona ulaşamayacakmışım gibi uzak gösteriyor.

Belki o canavarlar babamın da peşindedir.

Reginald Amca babamın karşısında ve bana dönük oturuyor. Cılız bakışları ve küçükken beni korkutan şişkin mavi gözleri var.

Ama artık değil.

Reg Amca buradayken canavarlar kaçır. O

bir süper kahraman gibi.

Annem ve babam onun gibi konuşmamdan ve 'the' yerine 'them' dememden hoşlanmıyorlar. Eğitimli insanların böyle konuşmadığını söylüyorlar ama ben 'onlar' demeyi seviyorum. Sadece annemle babamın önünde söylememem gerekiyor.

Şimdi Reg Amca, geceleri odamda kalmadığımda babam gibi kızgın görünüyor.

"Bu senin son şansın, Steel." Reg Amca yere tükürüyor - iğrenç. "Eğer bana istediğimi vermezsen, verecek birini bulurum."

Babam tam boyunda duruyor ve kalbim küçülüyor. Babam bu kadar sakın konuştuğunda korkutucu oluyor. "Senin gibi bir hamamböceğinin beni geçebileceğini mi sanıyorsun?"

Reg Amca da ayağa kalkar. "Beni dene patron, bir hamamböceğinin neler yapabileceğini göreceksin."

"Mülkünden defol," diye bağırdı babam.

"Şimdi." Ses tonundan irkiliyorum, tırnaklarım güle batıyor.

Reg Amca gülümsüyor ve bana doğru geliyor. Gülü göğsüme yakın tutarak ağacın arkasına saklanıyorum.

Reg Amca'yı çok korkutacağım.

"Burada neyimiz varmış?" Reg Amca ağacın önünden konuşuyor.

"Saçlarını görebiliyorum prenses."

Uh-Oh.

Dışarı çıktım, surat astım. "Hiç adil değil Reg Amca. Seni korkutmak üzereydim!" Elini kalbinin üzerine koydu. "Çok korkuyorum prenses."

"Sorun yok, artık korkmayı bırakabilirsin."

"Teşekkür ederim leydim." Doğruldu ve gülü işaret etti. "Onu nereye götürüyorsun?"

Ona eksik dişimi göstererek sırtıyorum. "Anneme! Bugün bana bir hikaye okuyacağını söyledi."

Çömelmek için kendini alçaltıyor. "Annen iyiydi, değil mi?" "Evet!

Kırmızı ruj sürüyor."

Reg Amca'nın yüz ifadesi

düşer. Ama neden?

Annem kırmızı ruj sürdüğünde ve kırmızı elbiseler giydiğinde çok havalı oluyor. Bana masal okuyacak ve beni uyutacak demektir. Canavar sesleri bodrumdan gelmeye başladığında benim için orada olacak.

Annem ruj sürmediğinde ve o beyaz elbiseyi giydiğinde kötüdür. İşte o zaman beni kucağına oturtur ve o unutulmaz şarkıyı söyler. İşte o zaman canavarlar beni götürmeye gelir.

Reg Amca gülümü işaret ediyor. "Bu onun için mi?" "Evet!" Sırtıyorum. "Annem kırmızıya bayılır."

Boyuna göre ayağa kalkıp başımı okşarken dudaklarından ağır bir iç çekiş çıkıyor. "Dikkatli ol prenses. Kırmızı aynı zamanda kan demektir."

Reg Amca bir gölgeye dönüşüyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Hayır, hayır.

Başımı

sallıyorum.

Bu gerçek değil.

Gerçek değil.

Kırmızı gülü anneme götürmeliyim. O benim için okur. O canavar sesleri geldiğinde beni yatırır.

Gülün keskin dikenini parmağımı deldi.

Ow.

İlk kan damlası yere düşer. Ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Ne olduğunu anlamadan etrafımı kırmızı bir havuz sarıyor, yüzeyi ayna gibi. Aşağıya baktığımda nefesim sığlaşıyor.

İçi boş siyah gözler bana bakıyor.

Çılgılık atıyorum.

BURADA,

İrkilerek uyandım, ılık attım ve çılgınca ellerimi inceledim.

Kan yoktu.

Kan yok.

Bana bakan karanlık, boş gözler yok. Canavar yok.

"Hey... hey..."

Bir el kolumu kavırıyor. Tırmalıyorum ve onlara vuruyorum. Canavarlar beni tekrar gturmeyecek.

Onlardan kaçtım. Artık beni bulamazlar. "Elsa!"

İsmimi duyunca nefesim kesiliyor. Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum ve tanıdık bir odada, bir yatakta olduğumu fark ediyorum.

Aiden beni göğsüne bastırmaya alışıyor. Sol göğüs kasında bir çizik izi var.

Gözlerim açıldı.

Buna ben mi sebep oldum?

Aiden iki elimi de avuçlarının içine aldı. Az önce onu tokatlamak için kullandığım ellerimi.

Kaşlarının arasında derin bir atıklık beliriyor, sanki yeni bir kriz geçirmem ihtimaline karşı kendini hazırlıyormuş gibi dikkatle beni izliyor.

Oh. Tanrım.

Kabus. Kabustan sonra bir olay yaşadım. Gözlerimi kapattım ve yanağımdan bir damla yaş süzld.

"Hey." Aiden parmaklarımı ağzına götürüyor ve teker teker öpüyor.

Gz kapaklarımı yavaşça açıyorum.

Onu incittiğim parmakları nasıl pebilir?

Hayır. Sadece pmekle kalmıyor. Sanki onlara tapıyormuş gibi dudaklarını parmak uçlarında gezdiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Hıçkırıklarla mırıldanıyorum.

Rahat bir gülümseme sunuyor ve parmaklarıma doğru konuşuyor. "Seni geri alıyorum."

"Beni nereden geri getireceksin?"

"Az önce seni benden almaya çalışan her kimse ondan."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve başımı göğsüne yaslıyorum. Yanağı onun sert kaslarına yaslanıyor ve dikkatle onu dinliyorum

Kalp atışı.

Onun rahatlatıcı, normal kalp atışları.

Parmağımın ucunu göğsündeki çizik izinin üzerinde gezdiriyorum.

"Özür dilerim... Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim... Ben... Ben..."

"Şşş," Aiden'in kolları sırtıma dolanıyor ve ben göğsüne doğru usulca ağlarken ikimizi de çarşafa sarıyor.

Dikenin batışını hâlâ hissedebiliyorum ve kanı görebiliyorum. Çok fazla lanet kan.

Ellerimde, derimin altında ve her yerimde.

Bu bir anı mıydı yoksa bir kabus mu? Eğer gerçekse, nasıl olur da bu kadar çok kan olur ve kimsenin bundan haberi olmaz?

Peki Reg Amca kim? Gerçek bir insan mı yoksa benim hayal gücümün bir oyunu mu?

Dikkatli ol, prenses. Kırmızı aynı

zamanda kan demektir. Sözleriyle içimi

bir ürperti kaplıyor. "Başka bir kâbus

mu?" Aiden sakince soruyor. Tenine karşı

başımı sallıyorum ama hiçbir şey

söylemiyorum.

Sırtımda küçük daireler çiziyor. Ter içindeyim ve üstüm başım dağınık, ama bu Aiden'in göğsü göğüslerimi ezene ve tek koklayabildiğim şey o olana kadar beni kendine yakın tutmasını engellemiyor.

Ve benim kokum onun üzerinde.

Ve havada seks kokusu.

Uyumama zar zor izin verdi ve ancak benden iki orgazm daha çıkardıktan sonra. Hala acıyor ve hassas hissediyorum.

Ama şimdi? Şu anda başka bir şey hissediyorum.

Aiden'in kucaklamasının tanıdıklığını ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Onun kollarında olmanın ne kadar doğru olduğunu.

Hayır. Bu yanlış.

Onun oyunlarına tekrar kanamam.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama ikimiz de yüz yüze yatağa düşerken o sadece sırtımı daha sıkı tutuyor.

Elini göbeğime doluyor ve iki avucumu da göğsüne koyuyorum. Parmak uçlarımda kalp atışları hızlanıyor ve anında sakinleştiğimi hissediyorum.

Kendi özel yapım ninnim gibi.

"Sadece uyu," diye mırıldanıyor o boğuk

sesiyle. Başımı sallıyorum.

"Neden olmasın?"

"Ya geri gelirlerse?" Burnumu çekiyorum.

"Ben burada olacağım." Bir elini başıma doluyor ve her zaman ait olduğum yermiş gibi göğsüne koyuyor.

Sanki başka türlü yapamazmış gibi.

Bir süre bu şekilde kaldık ve şu anda herhangi bir şeyle savaşamayacak kadar yorgunum.

"Seni koruyacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum, gözlerim kapanmaya başlıyor.

"Buna kâbuslarındaki canavarlar da dâhil, Elsa." Uyku beni alıp götürürken anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum.

Aiden beni kabuslarımdaki canavarlardan koruyacak. Ama onların canavar olduğunu nereden biliyordu?

Bunu ona hiç söylemedim.

Değil mi?

E L S A

W

Sabah uyandığımda soğuk ve boştu.

Aiden'in kucağında uyudum ama artık onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Banyodan da ses gelmiyor.

Yatakta doğruluyorum ve aniden bastıran hayal kırıklığı dalgasıyla savaşımaya çalışıyorum.

Nereye gitti?

Dünkü kabusumla onu korkuttum mu?

Kendime Aiden'in korkulacak bir tip olmadığını söylüyorum ama yine de aklıma şüpheler doluyor.

Sırt çantam bir sandalyenin üzerinde duruyor ve üniformam düzgünce yanına sıkıştırılmış. Eğer bunu yapmak için zaman ayırdıysa, bu beni ekmediği anlamına gelmeli,

Değil mi?

Çarşafı vücuduma dolayarak ayağa kalkıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Ferrari'sinden hiç iz yok.

Göğsüm kırılmak üzereymiş gibi sıkışıyor. Aiden beni ıssız bir yerde bıraktı.

Bu, ilk seks yaptığımız zamanki gibi hissettiriyor; tek kelime etmeden kalkıp gitmişti.

O zamanlar ona bekaretimi vermiştim. Dün, ona gerçek, ham benliğimi verdim.

İki seferden sonra ayrıldı.

Bir öfke dalgası beni vuruyor - kendime, ona değil. İstedğim bu değil mi? Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım?

Öfkeyle hızlıca bir duş alıp üniformamı giyiyorum. Buradan gidiyorum ve bir daha asla dönmeyeceğim.

Yatağa dönüp bakarken gözlerimin arkasında basınç oluşuyor.

Beni hem memnun hem de güvende hissettirdiği yatak - ilki hakkında bir pislik olsa bile.

Gözlerindeki ilgiyi taklit edemezdi. Onu tırmaladıktan sonra bana sarılıp kabuslarımı yatıştırıyormuş gibi yapamazdı.

Bunu yapmak için özel bir insan olmak gerekir.

Ama o gitti.

Gözyaşlarımı yutuyorum ve odadan çıkıyorum. Bana ulaşamayacak. Eğer bu anlaşılmayı sadece sekse dayalı bir şey olarak görmek istiyorsa, öyle olsun.

Bunu yapabilirim.

Ben de onun kadar bağımsız olabilirim. Kullan sonra at.

Şimdi tek yapmam gereken kendimi pis bir fahişe gibi hissetmemeye ikna etmek. Aşağıdan sesler geliyor.

Çok farklı sesler.

Merdivenlerin başında duruyorum, yanaklarım ısınıyor. Salondan inlemeler ve homurtular geliyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor ve neredeyse yere düşüyordum.

Silver değil, değil mi? Aiden Silver'ı beni kıskırtmak için getirmiş olamaz.

Kalbimi bu şekilde parçalayamaz. Dün gece kurduğumuz bağdan sonra olmaz.

"Siktir, prenses. Tadın günah gibi."

Sert bir nefes alıyorum.

Aiden'in sesi değil ama tanıdık bir ses.

İnlemeler artar ve ardından hava, etin ete sert tokatlarıyla dolar.

Yanaklarım alev alev yanarken olduğum yerde kalakalıyorum. İçeride kaybolmalı mıyım yoksa ses çıkarmamak için burada mı kalmalıyım bilemiyorum.

"Siktir, siktir!" Kadın inlerken adam homurdanıyor. "Oh, Tanrım. Daha sert!"

"Daha sert, ha?" *Tokat. Tokat. Tokat.* "Buna ne dersin?" "Aaaah! Levi!"

Levi?

Levi King?

İkisi de zirveye ulaşmış gibi görünürken sesler kesiliyor.

Hâlâ içeri mi dönsem yoksa buradan kaçsam mı bilemiyorum.

Eğer onları şimdi rahatsız edersem, onları başından beri duyduğumu düşünürler ve bu çok garip olur.

Ve sapıkça.

"Oh, kes şunu." Astrid - ya da Astrid olduğunu varsaydığım kişi - azarlıyor.

Sesi biraz boğuk ama umarım nefesli olduğu içindir, farklı bir kız olduğu için değil.

Lütfen başka bir kız olmasın.

"Daha yeni geldin," diye tıslıyor.
"Sana asla doyamıyorum prenses. Ayrıca başka yollarım da var,"
d i y e h o m u r d a n ı y o r ve hemen ardından bir kıkırdama geliyor.
Yine mi yapıyorlar?
Belki de yatağıma dönüp uyuyormuş gibi yapmalıyım. "Bir oda bul."
Kendine özgü sıkılmış sesiyle sırtım titriyor.
Aiden.
O... geri döndü.
Göğsümde bir şey kalkıyor. Sevinç mi, rahatlama mı yoksa öfke mi
bilmiyorum. Ya da hepsi.
Kendime duyduğum öfke kazandı. Duygularımın uzaktan kontrolünü
ona nasıl bu kadar kolay verebilirdim?
Astrid'in soluk soluğa kalmasının ardından bir koşuşturma ve kıyafet
hıştırtısı duyulur. "Burada ne halt ediyorsun, Aiden?" Levi
homurdanıyor.
"Burası annemin evi."
Bir dakika. Buluşma Alicia'nın yeri miydi?
Levi ona, "Bakmayı kes yoksa gözlerini oyarım," diyor. "Kime
bakıyorsun?" Aiden'ın yüzündeki sırıtışı neredeyse hayal
edebiliyorum. Kuzeniyle alay ediyor ve bundan biraz fazla zevk
alıyor gibi görünüyor.
Piç kurusu çok sadist olabiliyor.
"Kıçını koru Lev. Sabahın köründe pek de iyi bir görüntü sayılmaz."
"Seni küçük pislik, ben -"
"Ben iyiyim," Astrid'in sesi telaşlı geliyor ve artık normal konuştuğuna
göre Astrid olduğuna eminim.
"Ne zamandan beri hafta sonları geliyorsun?" Levi soruyor.
"Şu andan itibaren. Kendine başka bir yer bul. Bir dairen yok mu?"
"Siktir git," der Levi ona. "Ne zaman istersem o zaman burada
olacağım." Bir duraklama. "O da ne?"
"Kahvaltı hazırlıyorum," diyor Aiden. "Ve yiyeceklerimi yemeyi bırak.
Geldiğinde buzdolabını doldur."
"Bekle. Kahvaltı mı hazırlıyorsun?" Levi kuşkulu bir ses tonuyla
sorar. "Evet." Astrid güler. "Ne oluyor?"
Aiden cevap vermiyor, bir süre sonra konuşuyor. "Gidin. İkiniz de
gidin."

"Hayır." Levi'nin sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Kahvaltı için kalıyoruz."

"Rüyanda görürsün."

"Bekle," diyor Astrid şüpheli bir ses tonuyla. "Elsa burada mı?" "Hayır." Aiden hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Neden bu konuda yalan söylüyor?

"Öyle, değil mi?" Levi gülüyor. "Prenses, sen üst katı ara, ben de alt katı arayayım."

"Anlaştık."

Aiden

homurdanıyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor.

Odaya koşup kapıyı kapattım. Ceketimi hızla çıkarıp tekrar giymiş gibi yapıyorum.

Kapı açılmadan önce kapı çalınır. Astrid'in kafası içeri bakıyor. Işıltılı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Onu buldum!" İçeri daldı.

Kot tulumunun düğmeleri yanlış iliklenmiş ve kahverengi saçları en iyi ihtimalle dağınık.

Aşağıda Levi ile aralarında geçenleri hatırlamamaya çalışıyorum.

"Günaydın, Elsa."

"Günaydın."

Sanki bana çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturarak eğiliyor. "Büyük haberlerim var. Aiden kahvaltı hazırlıyor."

Ona garip bir gülümseme sunuyorum. "Tamam."

"*Tamam mı?* Tamam derken ne demek istiyorsun? Bu Daily Mail'de falan çıkmalı. Cehenneme kadar yolu var. Jonathan bunu pazarlama için kullanmalı." Duraklıyor, gözlerini bana diyor. "Bekle. Tepki vermemenin nedeni sana daha önce kahvaltı hazırlamış olması olamaz, değil mi?"

Başımı salladım.

Ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"O kadar garip mi?" diye soruyorum.

"Garip mi? Mucizevi'yi dene. Aiden asla kahvaltı hazırlamaz. Levi onu yardım etmeye zorladığında bile."

"Herhangi bir şey yapmaya zorlanabilecek bir tip değil."

Anlayış yüz hatlarını kaplıyor. "Doğru."

"Az önce buraya mı geldin?" Onun ve Levi'nin birbirlerinin beynini siktiklerini duymamış gibi masum görünmeye çalışıyorum.

Tanrım. Çok kötüyüm.

"Evet. Hafta sonunu her şeyi başlatan yerde geçirmek istedik." "Her şeyi başlatan mı?"

İşiliyor. "Levi ve ben Meet Up'ta başladık. Çılgınca, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Birlikte çok iyisiniz."

"Değil mi? Katılıyorum. Bunu onun fangirlllerine söyleyecek senin gibi daha fazla insana ihtiyacım var." Yüzünü nostaljik bir ifade kaplamadan önce gülüyor. "Her zaman aramız iyi değildi, biliyorsun, ama bence kişiliklerimizdeki çatışmalar bizi daha da bir araya getirdi. Bir tür yin ve yang gibi. Birbirimiz olmak için değil, diğer yarımızın içine bir parçamızı yerleştirmek için oradayız."

Geçen yıl aralarının bozuk olduğunu duymuştum ama hiç sormadım. Yine de anlaşılabilir bir durum.

Levi eğlenceli görünebilir ama onun da kendi şeytanları var. Tıpkı Aiden gibi, o da onları dikkatlice yüzeyin altında saklıyor.

Ve benden sadece bir yaş büyük olan bu minyon kız, onun şeytanlarını görmekle kalmayıp onlarla arkadaş olmayı da başardı.

Cehennemde. Onlara aşık oldu.

Astrid her şeyi kabul eden bir kıza benziyor. Levi'yi olduğu gibi kabul etti ve hatta onu olduğu gibi sevdi.

Belki de bu yüzden Levi onu dünyayı avucunun içinde tutuyormuş gibi izliyor.

Fangirl'ler için endişelenmesine gerek yok. Levi hiç kimseye ona baktığı gibi bakmadı.

Bir kralın kraliçesine bakışı.

Dün gece Aiden'ın bana bakacağını sandığım bakış.

"Kral soyadına sahip olanların ne kadar asabi olabileceğini bilirim." Astrid elimi kendi elinin içine aldı. "Ama büyük bir kalpleri olabilir."

Buna sadece Levi dahil.

Aiden'ın kalbi yok.

Saf bir aptal olup onu bulmaya çalışabilirim ama orası kablolarla dolu. Kendimi zaten yeterince yaraladım, bunu tekrar yapamam.

"Aiden pazarlığa açık." Göz kırıyor. "Ama sen onunla vakit geçirmeye başladığından beri çok de ğ i ş t i ."

"Nasıl farklı?"

"Daha çok gülümsüyor ve biraz daha insan gibi görünüyor. Kahvaltıyı hazırladığından bahsetmiyorum bile! Sen bir mucize yaratıcısın."

Buna ikimiz de gülüyoruz.

"Astrid, sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne zaman istersen."

"Levi'ye nasıl ulaşabildin?" Kuzenler aynı değil ama benzer özellikleri paylaşıyorlar.

"Ona ulaşmak mı?"

"Sana nasıl açıldı ve gerçek yüzünü gösterdi?" Başım öne eğik. "Ne yaparsam yapayım Aiden'ın yüzeyini bile çizemiyorum."

Bir süre düşünceli görünüyor. "Özel bir şey yapmadım." "Hiçbir şey mi?"

"Ona sadece gerçek benliğimi gösterdim ve karşılığında o da bana kendi benliğini gösterdi. Daha önce bahsettiğim yin ve yang'ı hatırlıyor musunuz? Aynen öyle. Ne kadar verirsen o kadar alırsın. Kendini kapatıp ondan ruhunu açmasını bekleyemezsin."

"Ama ben kapalı değilim."

"Belki bilinçli olarak değil ama bilinçaltında?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Psikoloji saçmalıklarında o kadar iyi değilim, ama tek söylediğim, eğer gerçek benliğinizi gösterirseniz, Aiden da kendini göstermeye mecbur kalacaktır."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman o herif seni hak etmiyor." Gülüyor. "Ama cidden. Onunla yüzeye çıkamayacağını düşünmekle hata ediyorsun. Bence sen zaten onun içindesin, sadece henüz farkında değilsin."

Hiç sanmıyorum.

"Donmuş!" Levi kafasını içeriye uzatıyor, Aiden'ın samimi olduğu zamanki haline çok benzeyen bir sırıtışla - ki bu çok nadir görülen bir şey.

"Onun adı Elsa," diye azarlıyor Astrid.

"Frozen bir sevgi sözcüğüdür, prenses."

"Sadece senin için."

"Günaydın, Levi." Ona el sallıyorum.

"O sık kafalıya kahvaltı yaptırmak için sihirli numaran nedir?" "Kendisi olmak." Astrid göz kırpmıyor ve ben de gülümsememe engel olamıyorum.

Bedava.

Daha sık görüşmeliyiz. Tanıdığım en gerçek kızlardan biri.

Lordlar Kamarası'nın ünlü bir üyesi olan Lord Clifford'un kızı olmasına rağmen, sıradan insanlara göre daha ayakları yere basan biridir.

"Bu arada," diye bağıyor Levi alt kata ulaşabilecek kadar yüksek bir sesle. "Bok gibi yemek yapıyor."

"Sadece tuzlusun çünkü onu yiyemiyorsun." Aiden'ın sesi aşağıdan geliyor.

Astrid ve ben kahkahalara boğulmadan önce homurdanıyoruz.

"Ben yardıma gidiyorum." Astrid tekrar kolumu okşadı. "Hazır olduğunda aşağı gel."

Kapı eşiğinde durur, parmak uçlarında durur ve Levi'nin ağzına bir öpücük kondurur, sonra Levi onu yakalayamadan kaçır.

Bu manzara karşısında göğsüm ısınıyor.

Birbirlerine gerçekten çok yaklaşıyorlar. Geçen yılki ilişkilerinin ne kadar sarsıntılı olduğunu merak ediyorum.

"Geliyor musun?" Levi

soruyor. "Uh... evet, tabi."

Ceketimi çıkarıyorum ve gömleğimle kalıyorum. İçerisi ceket giyilemeyecek kadar sıcak.

Ben ceketi sırt çantasının yanına koyarken Levi odaya giriyor.

"Onunla nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

İyi bir yalan olurdu. Kötü de yalan olurdu.

"Karışık bir durum," diye gerçeği

söylüyorum.

"Şey, o karmaşık bir tip." Levi gülüyor. "Uyarımı dinlemedin, bu yüzden ne ekersen onu biçersin."

Onunla yüzleşiyorum. "Uyarın mı?"

"Ronan'ın partisinde sana Aiden'dan kendi iyiliğin için uzak durman gerektiğini söyledim, onun iyiliği için değil."

Doğru. Bunu bana o söyledi.

Bu, Levi'nin Aiden'ı olduğu kişiye dönüştüren şey hakkında bir şeyler bildiği anlamına mı geliyor?

Şimdi, çok belli etmeden sormak zorundayım.

"Başka seçeneğim yoktu ki." Omuz silkiyorum. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Kimse Aiden'ı gerçekten tanımıyor. Sadece deneyebiliriz." Biraz gülümsüyor. "Ama onu tanımak için bir şans vermene de sevindim."

"Bir şans mı?"

"O geleneksel değil."

Bir kez başımı salladım. Elbette Levi, Aiden'ın gerçek doğasını tanıyor. Aynı evde birlikte büyümişler.

"Bu değişim çocukluğunda bir yerlerde oldu, değil mi?"

Başını sallıyor. "Doğası gereği sessiz bir çocuktu ama o olay her şeyi değiştirdi."

"Alicia'nın ölümünü kastediyorsun."

"Evet, bu pastanın üzerindeki krema gibiydi, ama değil -"

"Kahvaltı."

Aiden'ın sesiyle hem Levi hem de ben irkildik. Levi'nin söylediklerine o kadar odaklanmışım ki onun içeri girdiğini fark etmedim.

"Bir ses çıkarmaya ne dersin, seni lanet olası sürüngen?" Levi alay ediyor. "Sen gitmeye ne dersin?" Aiden karşılık verir.

"Rüyada görürsün." Bana göz kırıyor. "Hadi gel.

Yemek yiyelim." Onu takip etmeye başladım.

Güçlü bir el beni kolumdan kavıyor ve geriye doğru itiyor. "Lev'le ne konuşuyordun sen?"

Gözleri her saniye kararıyor.

O zaman o sahiplenici çizgiyi fark ettim. Başının üstünde mi bilmiyorum ama her şeyden çok Levi için endişeleniyor gibi görünüyor.

"Her zamanki gibi. Arsenal ve futbol." Alay etmeye çalışıyorum.

"Ailede kimin daha konuşkan olduğunu görebiliyorum."

"Elsa," diye kulağıma hırılıyor. "Beni zorlama. Seni başka bir erkekle düşününce ıldırıldığını biliyorsun."

"Levi dahil mi?"

"Her biri." O tedavi edilemez.

Onu daha fazla kızdırmak istemediğim için, "Levi ailede en çok konuşan kişi olabilir ama benim tahtamdaki kral o değil" diyorum.

Dudaklarında büyüleyici bir gülümseme beliriyor ve kendimi ona gereğinden uzun süre bakarken buluyorum.

Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "İyi kurtardın."

Koridorda yürürken "Bu sabah nereye gittin?" diye sordum. "Glutensiz bakkal almaya." Homurdanıyor. "Hadi şu kahvaltayı bitirelim. böylece gidecekler."

"Neden beni onların yanında istemiyorsun?"

"Seni kimsenin yanında istemiyorum, tatlım." Bana kısa bir bakış attı.
"Özellikle de ailemin."

Ama neden?

Ailesinin nesi varmış?

Levi, Aiden'ın değişimine neden olan şeyin sadece Alicia'nın ölümü olmayabileceğini söylemenin eşiğindeydi.

Eğer annesi değilse, o zaman onu bugünkü haline getiren neydi?

E L S A

On gün geçti.

Günler geçtikçe, Aiden bana sadece 'hikayesinden' sıradan şeyler anlatıyor ve asla bilmek istediğim şeye atlamıyor.

Her gün, bana büyük finali söylemesini bekliyorum.

Daha iyi bilmeliydim.

Sekse sınır koyduğum için hâlâ kızgın.

Sadece sinirlenmekle kalmıyor, aynı zamanda eline geçen her fırsatta bana dokunmak için manipülasyon yapıyor.

Geçen gün, "O iki arkadaş bahse girmişler." dedi. Tek bir cümle. Bu kadar.

Sonra beni soyunma odasında duvara karşı becerdi.

Tartışmaya çalıştığım da, şartımın 'Bana bir haber verirsen, beni becerebilirsin' olduğunu söyledi. Haberin ne kadar uzun olması gerektiğini hiç belirtmedim.

Sik kafalı.

Durum üzerinde herhangi bir kontrolüm olduğunu düşündüğümde bile, bunu pencereden dışarı atıyor. Sahip olduğum tüm umutları yerle bir ediyor ve kanlı parçalara ayırıyor.

Ama onun akıl oyunları ve taktiklerine rağmen, bu konuda hala söz hakkım var. Eğer ona kalsaydı, eskiden olduğumuz gibi olurduk; ben karanlıkta kalırdım ve o her şeyi bilirdi.

Artık öyle olmayacak. Seksle uzlaşmak zorunda kalsam bile.

Buluşma gecesinden beri Aiden sanki bana bir ders veriyormuş gibi beni sertçe beceriyor.

Her seferinde geliyorum.

Bazen bana o geceki gibi işkence ediyor ve artık nefes alamayacak hale gelene kadar bedenimi yoruyor.

Canımın çekmesi bir ceza mı?

Onunla fiziksel olarak mücadele etmek faydasız. Ancak, orada oturup bana varsayımsal arkadaşlar hakkında kırıntılar vermesini beklemeyeceğim. Bana isimlerini bile söylemedi ve gizemle bir ilgileri olduğundan şüphelenmeme rağmen, hala tüm bunların ne hakkında olduğundan emin değilim.

Bu yüzden bu sefer işleri kendi ellerime alıyorum. Ne de olsa sadece o oynarsa bu bir oyun olmaz.

Kral malikanesinin büyük kapısının önündeyim.

Şemsiyemi sımsıkı tutarak, yağmur kaldırımları sessizce ıslatırken orada duruyorum.

Elitlerin antrenmanı var ve atlılar en az bir saat daha burada olmayacak.

Kim'in Kir'e bakması gerekiyor, o yüzden bu akşam maçı izlemeye gelemeyecek.

Aiden bana antrenmanında olmamı ve sonra birlikte gideceğimizi söyledi ama ben reddettim ve onunla burada buluşacağımı söyledim. Bu onun gözlerini kışmasına neden oldu.

Hâlâ maçlarına gitmeyi ya da antrenmanlarını izlemeyi reddetmemden hoşlanmıyor ama canı cehenneme.

O bana istediğimi vermeyi reddediyor, ben neden ona istediğini vereyim?

Her neyse, Aiden'a onunla ne zaman buluşacağımı hiç söylemedim. Sadece bir saat önce geldim.

Aiden'ın hikayesini araştırmalıyım. Diğer insanlar hakkında bilgi edinmek için kendi yolundan giden biri değil. Arkadaşları hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, onlardan biri onunla ilgili olmalı.

Arkadaşların rakiplere dönüştüğünü ve oyunlarının çizgiyi aştığını belirtti. Bahislerinin gerçekleşmemesi gerektiğinden bahsetti.

Aiden sınır ve çizgi gibi kelimeleri kullanan bir tip değildir. Kendini sınırlarla zincirlemez. Aslında, onları bir meydan okuma olarak görüyor ve onları yok etmeyi kendine görev ediniyor.

Bu kelimeleri kullanmış olması, hikayenin daha gençken yaşandığı anlamına geliyor.

Sınırları olmayan bir canavara dönüşmeden önce, Aiden sınırları olan bir çocuktur.

Bu sadece bir teori ama bence arkadaşlardan biri Jonathan. Her şeyden önce, o istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyen bir iş adamı. King Enterprises'ı iyi bir insan olarak kurmadı. Aksine, önüne çıkan herkesi ezerek tahta oturdu.

Aiden gibi.

Arkadaşlarından biriyle boktan bir rekabeti olması mantıklı.

Aiden'ın hikayesini ve benim teorimi kontrol etmenin en iyi yolu King'in malikanesinde bir şey bulmak.

Daha önce hiç gözetlemedim ama bunun nedeni Aiden'ın hep orada olmasıydı. Gecenin bir yarısı uyandığımda bile karanlık, unutulmaz gözleriyle beni izliyor olacak.

Başlangıçta, bunun sadece Aiden olduğu için olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra tekrar, onun bana baktığı gibi kimseye baktığını görmedim.

Bazen özenle doludur. Diğer zamanlarda, saf korkunç nefret.

Artık uykusuzluk çektiğini bildiğime göre, gecelerini bu kocaman yerde tek başına nasıl geçirdiğini hayal bile edemiyorum.

Bunu yapabilirsin, Elsa.

Zili çalışıyorum ve ekrana bakıyorum. Kâhyanın yüzü beliriyor ve bana kibarca gülümsüyor. "Bayan Quinn, sizi altıya kadar beklemiyorduk."

Lanet olsun. Elbette, Aiden'in uşağı beni bekliyor olacaktı. Bunu neden düşünemedim ki?

En geniş gülümsememi sunuyorum. "Aiden antrenmana yetişti, o yüzden onu burada beklememi söyledi. Tabii mümkünse."

Bir an sessiz kalıyor ve Aiden onu aramadığına göre bana hayır demesini bekliyorum. Ancak ön kapı vızıldayarak açıldı.

"Hoş geldiniz, Bayan

Quinn." Phew.

Sırt çantamın kayışını tutup içeri girerken ona son bir kez gülümsüyorum. Sessiz bahçede yürüdükçe ürkütücü bir his tenimde geziniyor. Yağmur ağaçları, çimenleri ve heybetli binayı ıslatıyor. Yağmur damlaları melek heykelinin yanaklarına düşüyor ve sanki ağlıyormuş gibi görünüyor.

Bu hiç de ürkütücü değil.

Buraya daha önce defalarca geldim ama bu, Jonathan'ın Silver'a Aiden'in intikam için bana yaklaştığını o kadar güzel anlattığını duymadan önceydi.

Bu Aiden'in beni kullandığını öğrenmeden önceydi. O

kısım hala canımı sıkıyor.

Eğer benden nefret ediyorsa, bana sadece intikam için yaklaştıysa, o zaman neden yapmazsa ölecekmiş gibi beni beceriyor? Neden kâbuslarımdan sonra beni incinmiş görmekten hoşlanmıyormuş gibi yatıştırıyor?

Eğer bunların hepsi rolse, o zaman Oscar'ı hak ediyor.

Margo ön kapının girişinde beni bekliyor. Gülümserken ellerini karnının üzerinde birleştiriyor.

"Hey, Margo."

"Hey, Elsa." Bana yürüme alanı açmak için kenara çekildi. "İçeri gel. Hava soğuk, size içecek bir şeyler hazırlayayım."

Kazağını, atkımı ve şemsiyemi aldı. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama beni kovuyor.

Margo bu soğuk malikanede beni hep sıcak hissettirir. Sanki burada hayat veren tek kişi o.

Aiden ve babası kesinlikle bilmiyor. Levi'nin de burada yaşarken böyle bir şey yaptığından şüpheliyim.

Margo'yu mutfağa kadar takip ediyorum ve bana sıcak çikolata hazırlarken sağlığım ve düzgün beslenip beslenmediğim hakkında bir dizi soruya başlıyor.

Elimden geldiğince cevap vermeye çalışıyorum.

Kısa bir süre içinde, önümde dumanı tüten içecek ve havada uçuşan sıcak çikolata kokusuyla mutfak tezgahının başına oturuyorum.

Margo tezgahın arkasında durmuş patateslerle uğraşıyor. "Bu cips için mi?" diye sordum.

"Bu çocuklar fişlerini almazlarsa isyan çıkaracaklar." Başını sallıyor. "Özellikle Ronan."

Buna gülümsüyorum. Cipsleri konusunda kesinlikle fanatik ve sahiplenici. Arabasını alabilirsin ama cipslerini isteyemezsin.

"Sana sahip oldukları için şanslılar," diyorum ona.

Gözlerinin kenarındaki hafif kırışıklıklar hafifliyor. "Onlara sahip olduğum için şanslıyım, özellikle de Aiden'ıma."

Koltuğumda doğruluyorum. Bu benim açılışım. "Çocukken çok şey yaşadı." Duraklıyorum, sonra ekliyorum. "Levi bana anlattı."

Patatesleri kesmeyi yavaşlatırken hüzün yüz hatlarını kaplıyor. "Pek konuşmazdı."

"Neden olmasın?"

"Yalnız bir çocuktü. Günlerini Alicia ile kütüphanede geçirirdi." Alay ediyor. "Odasından çıktığında."

Sıcak fincanı soğuk parmaklarımın arasında tutarak yaklaşıyorum.

"Annesine yakın mıydı?"

"Maalesef, evet." "Neden maalesef?"

"Çünkü onun çılgınlığı ona da bulaştı." Dudakları bükülüyor. "Onunla birlikte kütüphaneye kapanıp çılgın insanlar hakkında çılgın kitaplar okuduğundan beri hiç eskisi gibi olmadı."

"Çılgın kitaplar mı?"

Elini havaya kaldırıyor. "Felsefe ve psikoloji saçmalıkları."

Kaşlarımı çattım. Bunlar çılgın kitaplar değil, ama onu düzeltmiyorum. Konuşmaya devam etmesini istiyorsam onunla tartışmaya giremem.

"Alicia zaten hiçbir zaman normal biri olmadı." Margo fısıldamak için eğilmeden önce etrafını izliyor, "Arkadaşlarından birinden bir kazadan sonra depresyona girdiğini duydum. Arkadaşlarıyla dışarıdaymış ve o hariç hepsi ölmüş. O zamandan beri aynı."

Hayatta kalanların suçluluk duygusu.

Bunu duymuştum. Kabuslarımın bir göstergesi varsa, o zaman ben bile bundan muzdarip olabilirim.

"Bu evlenmeden önce miydi?" diye sordum. "Evet."

Yine de. Alicia evlendi ve Aiden doğdu, yani o kadar da kötü olamaz, değil mi?

"Hayatında pek çok trajik olay vardı, bu yüzden anlamaya çalıştım, gerçekten çalıştım." Margo patatesleri daha sert doğruyor. "Ama çoğu zaman bir zombi olacaksa Aiden'ı dünyaya getirmemeliydi."

"Trajik olaylar mı?" Ben soruyorum.

"Evet, babası bir lorddu ama kötü davranıyordu. Annesi bu yüzden intihar etti ve sanırım, emin değilim, Alicia evlenene kadar onu dövmeye devam etti."

Kalbim sadece resimde gördüğüm kadın için kabarıyor. Ufak tefek, sessiz görünümlü kadın.

Yani Alicia akli dengesi yerinde olmayan biriydi. Jonathan'ın onunla neden evlendiğini merak ediyorum. Eminim onun geçmişini biliyordu. Bu tür aileler evlenecekleri kişilerin geçmişlerini araştırırlar.

Jonathan King bana Alicia ile evlenecek bir adam gibi gelmiyor.

Onun tipi her şeyi mükemmel olan ev kadınlarını sever, değil mi?

"Anlaşmalı bir evlilik miydi?" Margo'ya sordum.

"Hayır. Bay King onu kendisi seçti." Oh.

Belki de onu seviyordu. Ama Jonathan'ın birini sevebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Kendi oğlunu bile seviyor gibi görünmüyor.

Bunun daha fazla araştırılması gerekiyor.

Umarım sonunda pişman olmam.

"Kütüphaneyi görebilir miyim?" Parmaklarımı sıcak çikolataya doluyorum. "Ev ödevim var."

"Koridorun sonunda solda." Patatesleri işaret ediyor. "Size gösteremediğim için üzgünüm."

"Sorun yok." Sırt çantamı topladım ve içkiyi aldım. "Bunun için teşekkürler." "Yiyecek bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Yapacağım."

İlk başta Jonathan'ın ofisinin olduğunu düşündüğüm üst kata çıkmaya çalışıyorum ama sonra koridorda yürürken yanıp sönen küçük kameraları fark ediyorum.

Kahretsin.

Nasıl oldu da onları daha önce fark etmedim? Ve kim evinde kamera bulundurur ki?

Yenilmiş bir şekilde kütüphaneye gidiyorum. Alan o kadar geniş ki, neredeyse tüm zemin katı yutuyor. Tiyatro salonundan bile daha büyük - ve bu da bir şey söylüyor.

Sıra sıra kitaplar göz alabildiğince uzanıyor. Eski kitaplar.

Büyük kitaplar. Sert kapaklılar. Kâğıt ciltler.

Hatta burada birkaç tane ilk baskı bile var.

Acaba burada Sun Tzu var mıdır?

Odanın ortasında minderli oturakları olan üç koyu ahşap masa düzgünce dizilmiş. Eski kâğıt kokuyor ve bu kokuyu içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Sırt çantamı ve içeceğimi bir masanın üzerine bırakıp ahşap sıralara doğru yürüyorum. Parmaklarımı Rusça ve Fransızca yazılmış bazı kitapların üzerinde gezdiriyorum.

Birisi çok dilli.

Başımı eğerek, burada gizlenen kameralar olma ihtimaline karşı köşeyi kontrol ediyorum.

Göz kırptığını fark etmedim ama bu beni rahatlatmadı.

Kral'ın malikanesinin ürkütücü bir havası var. Tüm zaman boyunca tetikteyim.

Sadece Aiden yanımdayken kendimi bırakıyorum ama belki bu da bir hatadır.

Birkaç psikoloji kitabı dikkatimi çekti. Margo, Alicia'nın bunları Aiden'a okuduğundan bahsetmişti.

Geçen gün Cole, bir felsefe kitabı olan Nausea'nın Aiden'a ait olduğundan da bahsetti.

Zihindeki ışıkla ilgili bir ciltsiz kitap çıkarmıştım. Bunu ilk kez duyuyorum. J.E. Hampton tarafından yazılmış. Adını hiç duymadım.

Kitabın üzerinde toz var, yani yıllardır dokunulmamış.

Kitabı açtım.

İthafta şöyle yazıyor,

Bilinmeyene. Beni öldürmeliydin.

'Beni öldürmeliydin' kısmının altı kırmızı kalemle çizilmiştir.

İlk sayfaları açtım ve okudum. Kronik depresyondan sonra yolunu bulmaya çalışan birinden bahsediyor. Birkaç sayfa okudum ve ithaf sayfasındaki gibi bazı kelimelerin altının kırmızı ile çizildiğini fark ettim.

Kayıp

.

Yardı

m

edin.

Yaşa.

Canlı.

Ölü.

Kitabın sonuna kadar devam ediyor.

Başka bir tane alıyorum. İthafta hiçbir şeyin altı çizilmemiş ama kitabın içinde benzer kelimelerin altı çizilmiş.

Kayd

et.

Öldür

ün.

Sevgi

ler.

Başka bir kitap çekiyorum, sonra bir tane daha, bir tane daha. Bütün kitaplarda neredeyse aynı. Sonra farklı bir şey buluyorum.

Başka bir kitaptaki ithafta şöyle yazıyor,

J'ye, hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.

Üstü kırmızı ile çizilmiş ve altında zarif bir yazı var.

"Hayatımı kurtarmamalıydın.

Nefesim kesiliyor. Bu Alicia mı?

On kadar kitap alıp masanın üzerine oturuyorum ve onları inceliyorum. Şöyle yazan bir ithaf buldum,

Savaşçılara. Hayatta kalın.

Altında da aynı zarif el yazısı var.

"Ölmek isteyen bir insana söyleyebileceğiniz en kötü şey hayatta kalmasıdır. Yutkunuyorum.

Yani intihara

meyilliydi. Aiden bunu

biliyor muydu?

Küçük bir çocuğun annesinin intihar eğilimlerine tanık olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor. Onun önünde travmatik bir şey mi yaptı?

Bu düşünce beni bir mide bulantısı dalgasına sürüklüyor.

Sayfaları biraz daha karıştırdım.
Başka bir ithaf buldum.
Oğluma, hayatıma bir amaç verdin.
Altında bir çizgi var ve sonra gülümseyen bir yüz. Altındaki yazıyı okuyana kadar kalbim ısınıyor.
"Ama keşke hiç doğmasaydın.
Göz kırıyorum, tekrar okuyorum.
Bunu kendi oğlu için mi söyledi? Bu da ne böyle?
Kitap eski ve tozlu ve Alicia'nın ölümünden beri dokunulmamış gibi görünüyor. Etrafıma son bir kez bakıp kitabı sırt çantama yerleştiriyorum.
Aiden piçin teki olabilir ve bazen ondan nefret ediyorum ama onu asla bu şekilde yaralamak istemem. Alicia'nın onun hakkında yazdıklarını görmemeli.
Köklü ruhsal sorunları olduğunu biliyorum ama bu ona oğlunun hiç doğmamış olmasını dileme hakkını vermez. O kadar psikoloji kitabı okumuş, nasıl olur da kendi annesinden duyduğu bu tür sözlerin onu ömür boyu yaralayabileceğini bilmez?
Saatimi kontrol ettim. Kahretsin. Atlıların dönme vakti neredeyse geldi. Alicia'nın geride bıraktığı parçaları karıştırarak bir saatimi kolayca harcadım ama gitmem gerek.
Aiden'in beni kütüphanesinde yakalamasını istemiyorum.
Kitapları ait oldukları yere koyuyorum, sırt çantamı alıyorum ve Margo'nun yanına dönüyorum.
Tabureye oturup soğuk sıcak çikolatamı yudumladığım anda Ronan kapıdan içeri giriyor.
"Buradayım, sürtükler!" Kendine özgü coşkulu ses tonuyla bağırıyor. Gözlerimle karşılaştığında sırtışı genişliyor. "Selam Ellie."
Xander ve ciddi görünümlü Cole onu içeri kadar takip ederken gülümsüyorum. Hepsinin üzerinde Elit ceketleri vardı, bu da antrenmandan çıktıkları anlamına geliyordu.
Xander yanımda ve etrafımda Kim'i arıyor, sanırım. "Kim'in Kir'e bakması gerekiyor, o yüzden gelemeyecek," diyorum ona.
"Sormadım ki." Bir tabureye çöktü ve Margo'nun cipslerinden birini çaldı. Evet, doğru. Elbette, Xander.
Onunla Kim arasında ne haltlar döndüğünü cidden bilmiyorum.
Ya da bir şey olup olmadığını.
"Aiden nerede?" Takip etmediğinde soruyorum.

"Oh, o..." Ronan başının arkasını ovuşturuyor.

"O burada olacak." Xander bir çip daha kaparken gamzelerini zorlayarak gülümsüyor.

Aralarına bakıyorum ve başımın arkasında iğneye benzer bir his diken diken oluyor.

Bir şeyler doğru görünmüyor.

"Nereye gitti?" diye sordum.

"Hadi, Ellie." Ronan kolunu omzuma doladı. "Hadi kendimizi cipsle tıka basa dolduralım."

Cole tam bir poker suratıyla, "Silver'la birlikte dışarıda," diyor.

"Siktir, Kaptan!" Ronan neredeyse bağırıyor.

Xander Cole'un kaburgalarını dürtüyor. "Kral'ın gazabına hazır olsan iyi edersin, sik kafalı."

Üçünün arasına bakıyorum. "Gerçekten Silver'la dışarıda mı?"

"Görüyorsun ya, Ellie." Ronan garip bir gülümseme takınır - ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildir. "Kendi kendini davet etti. King onu burada istediği için değil. Hiç de değil."

"O da onu durdurmadı." Cole ürkütücü derecede sakın görünüyor, bu biraz korkutucu. "Kendin görmelisin."

Xander onu tekmeliyor. "Ölmek mi istiyorsun, Yüzbaşı?" Onları dinlemiyorum.

Kaslarım gergin ve burun deliklerim açık bir şekilde koridorda hışımla ilerliyorum. Onu buraya o getirdi.

Gümüş *burada*.

Ona benim olandan uzak durmasını söyledim, değil mi? Bedelini ödemesinin zamanı geldi.

A I D E N

Q

ueenler eve gitmezdi.

Nash küçük bir sürtük gibi davranıyor ve onunla ilgilenmeyi reddediyor.

Tam olarak 'Kendi pisliğini kendin temizle, Kral' dedi.

İşte burada Queens'le arabasının önünde duruyoruz.

Yağmur ikimizi de ıslatıyor.

Öyle olsun, çünkü içeri girmesine imkan yok.

Elsa zaten bana karşı güvensizdi, bir de Kraliçeler eklenince durum iyice karıştı.

Havuz olayından beri yavaş yavaş güvenini yeniden kazanmaya çalışıyorum ama Queens için içine girerse her şey mahvolur.

Elsa kendine yalan söylediğinde bunu kaldırabilirim. Politik olarak doğru olmaya çalıştığında bununla başa çıkabilirim, ama benden tamamen uzaklaşırsa bunların hiçbirine sahip olamam.

"Düzelteceğini söylemiştin." Queens ayaklarını yere vuruyor. "Söz vermiştin, Kral." "Sana sikiş sözü verdim."

"Ama sen dedin ki -"

"Ben hiçbir şey söylemedim. Her şeyi kendin üstlendin." Gözlerimi ona diktim. "Oyun sürdüğü sürece eğlenceliydi ama artık oynamıyorum."

"Oynamayacak mısın?" Huffs. "Yani işine geldiğinde her şeyi yapıyorsun ama işine gelmediğinde bırakıyorsun öyle mi?"

"Aynen öyle. Aklınızı başınıza al ın , Queens. Yaptığınız tek şey geçici bir çözüm."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Dişlerini gıcırdatıyor. "O küçük sürtük yüzünden fikrini değiştireceğini biliyordum . "

Onu itiyorum ve arabasının kenarına yaslanıyor.

"Dikkat e d i n . Eğer ona bir kez daha böyle seslenirsen, seni rahat bırakmam Queens."

Gözleri parıldasa da, "Bana bunu yapabilirsin, Kral," diye h ır l ı y o r . "Neden biliyor musun? Çünkü Jonathan Amca benim tarafımda."

Sol gözüm seğiriyor. Kafasını arabanın kaputuna vurma dürtüsüne direniyorum.

Elsa onun yüzünden değişti. Eğer meraklı bir işgüzar olmasaydı, Elsa parmaklarımın arasından o şekilde kayıp gitmezdi.

O yaptı.

Queens, Nash'e değer verdiğim için minnettar olmalı.

Onu.

Ancak sabrımın da bir sınırı var.

Queens ondan daha büyük bir oyun oynuyor. Evet, onun fikriyle eğlendim. Evet, devam ettiği sürece meydan okumayı sevdim ama artık sevmiyorum.

Haddini bilmesinin zamanı geldi.

"Peki ya Nash?" Tarafsız bir sesle soruyorum.

Yüzü buruşuyor. Sırıtiyorum.

Lanet olası zayıflıkları olan insanlar savaşa girmemeli.

"Kimin tarafında olduğunu düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Küçük oyunlarınızı öğrenirse, sence kime saldırır? Spoiler uyarısı. Ben olmayacağım."

"Sakın buna cüret etme, Kral."

"O zaman ortadan kaybol, Queens." Omuzlarımı dikleştirerek ona doğru yaklaştım. "Bu sana son uyarım. Eğer benim olanı tehdit edersen, Nash'in alabileceği hiçbir şey kalmayana kadar seni yok ederim."

Yağmura rağmen gözlerinde parlayan yaşları görebiliyorum.

Ağlamadığına göre, bu mesajımın yerine ulaştığı anlamına gelmeli.

Tam geri çekilmek üzereydim ki küçük bir el beni itti. Yaklaştığını duymadım - ve bunun nedeni yağmur değildi.

Elsa'nın mavi gözleri camla kaplanmış.

Queens'te kararıyor ve koyulaşılıyor. Geçen seferki gibi sessiz.

Çok sessiz.

Çocukluğumdan beri küçük seslere karşı duyarlıydım. Ağaçların yapraklarından gelen küçük sesler yüzünden bütün gece uyuyamazdım.

Yaklaştığını duymamış olmam imkansız olmalı. İkinci kez.

Hâlâ Elsa'yı ve yumruğunu Queens'in suratına indirdiğinde sertleşen vücut dilini inceliyorum.

Elsa göğsüne yumruk attığında, ikincisi ağzı açık bir şekilde yanağını sıkıyor. Queens çığlık atıyor ve iki kolunu da karnının etrafına sarıyor.

Elsa onu gömleğinin yakasından kavırıyor. "Sana benim olan şeyden uzak durmanı söylemiştim!"

Ve sonra onu tekrar yumruklamaya gidiyor.

Queens onunla savaşmaya çalışır ama Elsa'nın gücü karşısında çaresiz bir ocuk gibidir.

Elsa'nın kaba, bilinçaltı gücü.

Onu yakından izlerken vücudum geriliyor. O duruş. Aynı lanet duruş.

Başımı siyah bir hale çevreliyor ve onun ötesinde hiçbir şey göremiyorum. Hayır. Bu bir yalan.

Küçük bir ocuk görüyorum.

Derisindeki yaraları.

Etrafındaki karanlık. Gözlerindeki korku.

Aynı korku şimdi Elsa'nın saldırısı karşısında eēilen Queens'in yüzünde de var.

Onu kolundan tutup öyle sert bir şekilde geri çekiyorum ki, doēruca gēsme çarpıyor.

Elleri hâlâ Queens'in yönünü gösterirken beni savuşturmaya alışıyor. Queens ıslak zeminde çömelmiş, öksürüyor ve yaēmur altında titriyor.

Elsa bunu görmüyor. Görüşünü kaplayan siyah öfke dışında hiçbir şey görmüyor.

Tıpkı onlar gibi.

Tıpkı onlar gibi.

Hayır, deēil.

Bu Elsa. Benim Elsa'm.

Ve hiç kimse onu benden alamayacak. Kendisi bile. Elimi boynuna doladım ve sıktım.

Kolları sallanmayı bıraktı. Birkaç kez göz kırptı. Sonunda bana baktıēında - *gerçekten baktıēında* - bakışları sanki ne yaptıēının yeni farkına varıyormuş gibi dehşetle doluyor.

"Bir daha oraya gitme," diye fısıldıyorum.

Eēer yaparsa, onu takip etmekten başka çarem kalmaz. Bunu yaptıēımda dnřtēm şeyden nefret edecek.

Gözleri kaybolmuş olsa da bir kez başını sallıyor, onu kendime çekiyorum ve başını gēsme saklarken kollarımı sırtına doluyorum.

Birkaç saniye boyunca yaēmur üzerimize yaēarken öylece duruyoruz. "Gitmesini saēla," diye mırıldanıyor Elsa gēsmde.

"Gitmesini saēla." "Git," diye emrediyorum Queens'e.

Ayağa kalkıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sonra bakışları arkama kayıyor ve ağzı açık kalıyor.

Parlak mavi gözleri korkuyla genişliyor. Saf, zıvanadan çıkmış bir korku.

Hâlâ arkamdan bakarken, titreyen elleriyle arabasının kapısını açıyor ve içeri süzülüyor. Ve sonra, garaj yolundan hızla çıktı.

Elsa'yı hâlâ göğsüme yakın tutarken arkama bakıyorum.

Nash iki eli cebinde girişte duruyor. Dudaklarında ender rastlanan zalim bir gülümseme belirliyor.

E L S A

M Dişlerin birbirine çarpıyor.
Titriyorum ve boğuluyorum.
Kalbim göğsüme öyle bir çarpıyor ki şaşırıyorum.

dışarı çıkmaz.

Gömleğim yağmurdan sırılsıklam olmuş tenime yapışıyor.

Kendimi nasıl Aiden'in odasında bulduğumu, köşede oturduğumu ve dizlerimi göğsüme çektiğimi bile bilmiyorum.

Hatırladığım son şey, Aiden'in boğazımı sıktığı ve beni içinde bulunduğum sersemlikten kurtardığı.

Kırmızıyı hatırlıyorum.

Kafamın içinde kabustaki havuz gibi noktalar halinde kan akıyordu.

Bildiğim bir sonraki şey, Silver'a vurduğumdu.

Onu o kırmızı havuzun içine itmek istedim. Gitmesini istedim.

Eğer Aiden beni durdurmasaydı, ne yapardım?

Gözlerim yaşlarla doluyor ve duvara karşı ileri geri sallanırken kollarımı bacaklarımın etrafında sıkıyorum.

Bende bir sorun var.

Ben ne zaman böyle biri oldum? Ne zaman insanlara zarar verme fantezisi kurmaya başladım?

"Elsa."

Hayattan daha büyük bir varlık önümde çömeldi. Tıpkı o kabustaki Reg Amca gibi.

Artık kırmızı bir havuz mu olacak?

Sonsuz kâbuslarımın içine mi

hapsoldum? Vahşi gözlerle yukarı bakıyorum.

Aiden'in gömleği de sırılsıklam ve artık şeffaf, sert kaslarını ortaya çıkarıyor. Ceketini bir yerlerde kaybetmiş olmalı çünkü gömleğinin manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış. Ok dövmeleleri doğrudan kalbini işaret ediyor.

Elinde bir havlu tutuyor ve dikkatle beni izliyor.

Nefes alışım biraz yavaşlıyor ama bu kafamdaki rahatsız edici görüntüleri temizlemeye yetmiyor.

Beni durdurmak için orada olmasaydı Silver'a neler yapabileceğimi düşünmemi engellemeye yetmiyor.

"Neyim var benim?" Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Bana saldırmadı bile ve ben onu öldürmek üzereydim."

Beni ürkütmek istemiyormuş gibi havluyu yavaşça başıma yerleştiriyor. Titiz elleriyle ıslak saç tellerini kuruluyor. "Sana saldırdı." "Hayır, saldırmadı. Sadece orada savunmasız bir şekilde durdu."

"Seni kışkırttı."

"Beni kışkırttı mı?"

Saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Bir süredir birikiyor. Queens sadece seni tehdit etmekle kalmıyor, aynı zamanda seni kışkırtıyor."

"Ona bu yüzden mi vurduğumu düşünüyorsun?"

"Evet. Siz sebepsiz yere insanlara saldırmazsınız. Sadece sizi kışkırtan veya size tehdit oluşturan kişilerin peşinden gidersiniz."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kolumu kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni kucağına oturtmak için manevra yaparken sallanmayı bırakıyorum. "Bu bir teori."

Bulanık görüşümün içinden ona bakıyorum. "Bana psikanaliz falan mı yapıyordun?"

"Belki." Saçlarımı kurutmaya devam ediyor. "Artık Queens için endişelenmene gerek yok. Artık yerini biliyor ve seni bir daha kışkırtmayacaktır."

"Neden?"

"Onu ben yaptım."

"Onu nasıl yaptın?"

"Daha az şiddetli yöntemlerle mi?" Sırıttırıyor ve ben irkiliyorum.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde kaldırıyor. "Benim yanımdayken kim olduğundan utanmana gerek yok Elsa. Lanet bir deli olabilirsin ve ben yine de gitmene izin vermeyeceğim."

Vay canına. Bunu ondan duymak şaşırtıcı derecede tatlı.

Sanki beni bir bütün olarak kabul ediyor. Aiden benim sadece bir parçamla ilgilenmiyor, bütünümlü istiyor.

Ve onun kabulü karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Sanki hayatım boyunca beni olduğum gibi kabul edecek birini bekledim ve sonunda onu buldum.

Beni *görüyor*.

Ve gördüklerinden korkmuyor.

Kahretsin, ben ondan daha çok korkuyorum.

Ağlamaklı gözlerim onun bulutlu gözlerinde herhangi bir manipölasyon belirtisi arıyor ama bulduğum tek şey kabulleniş.

Koşulsuz kabul.

Benim bu yanıımı kabul etmemeli. Ben de kabul etmiyorum. "Bu konuda şaka yapmamalısın," diye fısıldıyorum.

"Bu bir şaka değildi. Benim olduğun sürece kim ya da ne olduğun umurumda değil."

Alt dudağım titriyor ve az önceki histeri dalgası beni tekrar vurmakla tehdit ediyor. "Ya... ya birine zarar verirsem?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Kan havuzlarıyla ilgili kâbuslar görüp duruyorum. Normal bir insan böyle kabuslar görmez. Daha önce birine zarar vermiş olmalıyım... değil mi?"

"Yaralanan sen olabilirsin." Geri çekiliyorum.

Saçımı kurutmaya ara verdi.

"Biliyorsun, değil mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

O sinir bozucu poker suratı tekrar ortaya çıkmadan önce yüz hatlarında hafif bir kayma oluyor. "Neyi biliyorum?"

"Söyle bana, Aiden, lütfen." Onun ereksiyonuna karşı sürtünüyorum, kış yanaklarımı her tarafına sürtüyorum. "Her şeyi yaparım."

"Dur." Kolumu sertçe kavırıyor ve inlememe neden oluyor. "Bu haldeyken seni sikmeyeceğim."

"Ne gibi olduğumda?" Hayal kırıklığı ve bilinmeyen korkusu göğsümü pençeliyor ve ben de patlıyorum. "Dağınık mı? Lanet bir manyak mı? Hastanede teyzemi yaraladım, Aiden! Bileğinde bıraktığım yara o kadar derin ki, kendimi bir canavar gibi hissetmeden gözlerinin içine bakamıyorum. Geçen sefer seni tırmaladım ve az önce neredeyse Silver'ın kafasını kaldırıma vuruyordum. Durdurmanın hiçbir yolu yokken tırmanmaya devam ediyorum ve sen bana ne olduğunu söylemeyi reddediyorsun!"

Patlamamın ardından sert nefesler alıyorum. Onu itmeye çalışıyorum ama omzumdan kavırıyor ve beni kucağına sabitliyor.

"Gerçeği bilersen daha iyi hissedeceğini mi düşünüyorsun?" Her kelimeyi gıcırdatarak söylüyor.

"Tabii ki!"

"İnan bana tatlım, çok daha kötü olacak."

"Bırak da buna ben karar vereyim. Bu benim hayatım, Aiden. Benim hayatım! İnsanların benim adıma karar vermesinden bıktım. Bırak kendi başıma batırayım! Ben alacağım."

tüm sorumluluğun."

Havluyu atıyor, sıkı bir kolla belime sarılıyor ve ayağa kalkıyor.

Neler olduğunu düşünmeden yatağın üzerine fırlatıldım. Aiden bana saldırdı ve gömleğimi yırtıp açtı. Düğmeler her yere uçuşurken nefesim kesiliyor. Çılgın yüz ifadesine bakarken sesim boğazımda düğümleniyor.

Kopmak üzere.

Ve onu uçuruma sürükleyen bendim.

"Bilmek istiyorsun, ha?" Sütyenin ortasını kavırıyor ve çekerek açıyor.

Bağırıyorum ama bu sadece şaşkınlıktan değil. Hayır. İtiraf etmek istesem de istemesem de onun kaba gücü beni her zaman düğümlenmiştir.

Üzerime çıkıyor, dizleriyle karnıma basıyor ve sert eliyle bir göğsümü kavırıyor. Parmakları etime saplanıyor ve uzuvlarım titriyor.

Sanki mümkünmüş gibi, gözleri daha da kararıyor. Sanki yanımda değilmiş gibi.

Onu şeytanlarına

kaptırıyorum. "A-Aiden?"

Boştaki eli boğazımı sıkıyor, kelimelerimi ve nefesimi öldürüyor. Tekrar konuşmaya çalıştığımda, elini daha da sıkıyor. Ciğerlerime zar zor birkaç nefes ulaşıyor.

"Bu yara iziyle başlayalım." Sesi sakindi. Korkutucu türden bir sakinlik.

"Bu lanet yara izinin ardındaki hikâyeyi biliyor musun?"

Kıvranıyorum, ellerini pençeliyorum.

Daha sert sıkıyor, kalan küçük hava kaynağımı da kesiyor. "Kal. Sikeyim. Hâlâ."

Eğer savaşmaya devam edersem, bu bir fiziksel güç savaşı olacak ve ben kazanamayacağım.

Daha akıllı, daha güçlü değil.

Kollarımın iki yanına düşmesine izin verdim.

Aynen böyle, Aiden boynumdaki tutuşunu yavaşça gevşetiyor ama tamamen bırakmıyor.

Keskin nefesler alıyorum ve onu yakından izliyorum.

Aiden, metal gözleri göğsüme kaymadan önce saplantılı bir ilgiyle boğazıma ve nabız noktama masaj yapıyor.

Hayır. Göğsüm değil.

Benim yaram.

Eğilip eti ısıyor ve sonra ağzına alıyor. Şok tüm vücudumda yankılanıyor.

Kes şunu.

Dilini derinin üzerinde gezdiriyor, nazikçe ısırmadan önce yalıyor.

Dur.

Saldırısı ben inleyene kadar devam ediyor.

Yumuşak olmasına rağmen, dokunuşu acıtıyor.

Beni keskin bir cisim gibi kesiyor.

Kan kaybından ölüyorum.

Acıtıyor.

Aklımda bir yerlerde, acıyor.

Yarama karşı konuşurken dişleri ve kirli sakalları yaramı sıyrıyor. "Bu yara izi senin zayıflığının bir işareti. Tıpkı benim yara izim gibi. Ve tahmin et ne oldu, tatlım? Zayıf olmaya izniniz yok."

Ona bakarken sertçe nefes alıyorum. Sonunda başını kaldırıyor ve koyu renk gözleri ve seğiren sol gözüyle bakışlarımı karşılıyor.

Çok kızgın.

Hayır. Öfkeli.

Ama bana yönelik görünmüyor. En

azından, umarım değildir.

Çünkü şu anda Aiden'a daha önce hiç hissetmediğim kadar yakın hissediyorum. Onun yarası ve benim yaram.

Onun ve benim kalp atışlarımız.

"Yara izlerimiz bağlantılı mı?" Daha yüksek bir sesin anı mahvedeceğinden korkarak kısık bir sesle soruyorum.

Sessizlik.

Elimi onunkine doluyorum ve yavaşça boğazımdan sıyrıyorum. Bana izin vermesine şaşırdım. Ayağa kalktığımda beni durdurmuyor bile, onu da oturmaya zorluyorum.

Islak gömleğinin düğmelerini çözerken parmaklarım titriyor. Gözlerinin beni izlediğini hissedebiliyorum, neredeyse başımın tepesinde bir delik açacak ama beni durdurmuyor.

Gömleğini omuzlarından sıyrıp yere düşürüyorum. Dönmesini sağlamaya çalışıyorum ama başını sallıyor.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Göğüslerimi onun sert göğsüne yaslıyorum ve kollarımı sırtına doluyorum. Parmak uçlarım kesik izleri boyunca kayıyor.

Sertleşiyor.

Bu sadece küçük bir tepki, ama Aiden'a göre, bu onun yapmadığı her şey.
- ve söylemezdim.

Bu onun sadece dışarıdan değil içeriden de yaralı olduğunun kanıtı.

Tıpkı benim gibi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, yağmurla karışık kokusunu içime çekerek. "Yapmadığın bir şey için neden özür diliyorsun?"

"O acıyı yaşadığın için üzgünüm."

"Yaptığımı düşündüren ne?" Sesi sessiz, çok sessiz, onu zar zor duyuyorum.

Gözlerim yaşla doluyor. "Yara izim olduğunda canım çok yanmıştı, eminim bunlar da senin canını çok yakmıştır."

Sessiz kalır.

Bir an için kollarını bana sarmadığında bile ona sarılmaya devam ediyorum.

Yatağın ortasında bir heykel gibi oturuyor ve ona sarılmama izin veriyor. Aldırmıyorum.

Kabuslarımda hep yanımdaydı, en azından bu kadarını yapabilirdim.

Yap.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona sessizce destek olmak istiyorum.

"O arkadaşların canı sıkılmıştı," diyor tarafsız bir sesle. "Zihin sıkıldığınızda size bir sürü boktan şey yaptırır. Ama onlar normal sıkılmış insanlar değillerdi. Onlar sadist sıkılmış insanlardı."

Konuşmayı kesti ve ben de onu incelemek için geri çekildim. Koyu renk gözlerinde bir parıltı var. Bu genellikle şeytanının ortaya çıkıp oynamasına izin verdiği anlamına gelir.

Korkmuyorum desem yalan olur ama bu sefer kaçmayacağım. Tam burada kalacağım. Şeytanları bana en kötüsünü gösterebilir.

"Oyunları yüzünden iki çocuklarını da kaybettiler."

Dudaklarım aralandı. "Kaybetmek mi?"

"Öldüler." Gülümsüyor. "Sonunda bu onları durdurmayı başardı."

Aslında hayır. Onları başka bir şey durdurdu. Ya da biri."

"Biri onları durdurdu

mu?" Başını sallıyor.

"Kim?"

"Hatırlayamıyorum." B e n i iki kalçamdan kavradı ve altına aldı.
Ciyaklıyorum.

Eteğimi yukarı çekiyor ve elini iç çamaşırimın altına gömüyor.
Orta parmağını içime soktuğunda boğazımdan bir inilti kopuyor.

"Belki seni becerdikten sonra hatırlarım."

"Aiden!" Göğsüne vurdum.

Parmağını o hassas noktaya çok yaklaştırıyor.

Sırtım yataktan kalkıyor, onu içeri davet
ediyorum.

"Seni becermeyi özledim," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Ben içine
girerken senin bana karşı kıvrınmanı özledim."

"Bu daha dündü," diye soluyorum, parmağının yaptığı kötü şeylerin
hissini kovalıyorum.

Ereksiyonu klitorisime sürtünüyor ve ben bilinçsizce bacaklarımı
açıyorum. "İki dakika önce de olabilirdi ve ben seni hâlâ istiyordum
tatlım."

Parmağını kaldırıyor ama ben itiraz edemedemden sikinin ucunu giriş
deliğimin üzerinde gezdiriyor.

Kalçalarımı döndürerek onu
itiyorum. "Hmm. Birileri
sabırsızlanıyor."

Ona tekrar sürtünüyorum. Neden hala içimde değil?

"Seni uçuruma sürüklemeyen önce nasıl kızdırdığımı seviyorsun, değil
mi tatlım?"

Bir arzu dalgası içime doğru ilerlerken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Cevap ver. Bana."

Başımı salladım.

Dudakları benimkilerden bir santim uzakta duruyor. "O zaman bu sınırı
kaldırmaya ve seni istediğim zaman becermeme izin vermeye ne dersin?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır, ha?" Taşaklarını içime soktu.

Gözlerim başımın arkasına kayarak
haykırıyorum. "Hikâyelerim seni sadece
incitecek olsa bile mi?"

"Evet." Kelimeleri bulmakta zorlanırken bile gözlerinin içine
bakıyorum. "Bilinmeyenden daha korkutucu bir şey yoktur."

"İnan bana tatlım, var."

Sonra ağzıma el atıyor ve hiç durmayacağını düşünene kadar beni
beceriyor.

E L S A

Aiden gece kalmamı istedi, ama ben teyzem ve amcama evde olacağıma dair söz vermiştim.
Nadir bir aile yemeği yiyeceğiz ve bunu kaçırmak istemem.

Dünya.

Ayrıca, bu gece Aiden'la arama mesafe koymalıyım. Çok yaklaştı ve bana o kadar derinden dokundu ki, pençelerinin altından çıkamayacağımdan korkuyorum.

Maçın ikinci yarısını çocuklarla, daha doğrusu Xander ve Ronan'la birlikte izledik. Aiden ve ben onlara katıldığımızda Cole orada değildi.

Maç bittikten sonra Aiden'dan beni eve bırakmasını istedim.

Bu da bizi şu ana getiriyor.

Aiden emniyet kemerini takarken ben Ferrari'nin yolcu koltuğuna kayıyorum.

Birileri sinirlenmiş.

"Teyze ve amcayla yemek yemenin ne kadar nadir olduğunu biliyorsun." Motoru çalıştırır. "Bir şey söyledim mi?"

Yapmak zorunda değil. Etrafını saran hoşnutsuz enerjinin farkındayım.

Nedense bana hayatımın en unutulmaz gecelerinden birini yaşattıktan sonra kızmasını istemiyorum.

Araba sokaklara fırlıyor. Hava karanlık ama yağmur durdu.

Sırt çantamı arka koltuğa yerleştirmek için dönüyorum. Altından bir şey ses çıkarıyor.

Kaşlarımı çatarak nesneyi çekiyorum ve buluyorum... bir paket prezervatif mi? Gerçekte ne...?

Paketi Aiden'ın yüzüne doğru ittim. "Nedir bu?" Zar zor baktı. "Prezervatif."

"Ne olduklarını biliyorum Bay Obvious. Burada ne halt ettiklerini soruyorum." Nefesim kesildi. "Onlar Silver için mi, sen..."

"Dur." Tekrar yola odaklanmadan önce bana ters ters bakıyor. "Sana Queens'i becermediğimi söyledim ve sana yalan söylemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"O zaman ne için bunlar? Benim için olmadıkları kesin."

"Astor onları her zaman etrafımda bırakır, genellikle de çantamda." Gözlerini deviriyor. "Çevirirsen sevimsiz bir not bulursun."

Dediğini yapıyorum ve Ronan'ın imzası olan dağınık el yazısıyla bir karalama buluyorum.

Dokunmadan önce sar dostum. Partilerimde çocukların etrafta koşuşturmasını istemiyorum. Tamam mı?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Tam Ronan'a göre. "Şimdi mutlu musun?" Aiden soruyor.

İç yanağımı ısıırıyorum. "Özür dilerim."

"Bana nasıl güveneceğini öğrenmen gerek." Bana bakıyor. "Sana güvenen tek kişi ben olursam bu iş yürümez."

İç yanağımı daha çok emiyorum. Bana güveniyor.

Ama yine de ona bana güvenmemesi için bir sebep vermedim. Onun aksine.

Sonuçsuz bir tartışmaya girmek yerine konuyu değiştirmeyi tercih ediyorum. Paketi sallıyorum. "Neden benimle hiç prezervatif kullanmıyorsun?"

Gözlerini kısıyor - muhtemelen konunun değişmesinden dolayı - ve reddetmesini bekliyorum, ama tekrar yola odaklanıyor ve "Onlar bir bariyer. Aramızda engeller olmasından nefret ediyorum."

Bu tür şeyleri bilerek mi söylüyor yoksa gerçekten mi söylüyor bilmiyorum. Her iki şekilde de işe yarıyor.

Yüzüm ısınıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Aşı olduğum için minnettar olmalısın. İlk seferinde doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı bile sormamıştın..." Sözümü kesiyorum, gözlerim açılıyor. "Doğum kontrol hapı kullandığımı nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım."

"Sen... yapmadın mı? Ya hiçbir şey yapmadıysam?" "Ne olmuş yani?"

Oh, Tanrım. Poker suratını cama vurmak istiyorum. "Ne olmuş yani? Ne olmuş yani? Hamile kalabilirdim!" Başını yana eğdi. "Hamile değilsin."

"Ya öyle olsaydım, ha?"

"Varsayımsal durumları dikkate almıyorum."

"Peki, şimdi onları düşün. Sana güvenmemi istiyorsun, değil mi? O zaman bana karşı dürüst ol. Hiçbir şeyim olmasaydı ve hamile kalsaydım ne yapardın?"

İç geçiriyor, dikkatini yoldan ayırmıyor. "Hem onun hem de senin icabına bakardım. Ben sorumsuz değilim."

"Benim fikrimi hiç düşündün mü? Ya bu kadar genç yaşta çocuk istemiyorsam?"

"Seni hamile bırakmayı planlamamıştım ama olacaksa olur, Elsa."

"Evet, doğru. Bunu kesinlikle planlamamıştın ve kanıtı da prezervatif. Bunu daha önceki tüm cinsel partnerlerinle de yaptın mı?"

Kırmızı ışıktaki duruyoruz ve Aiden'in buz gibi bakışları beni delip geçiyor. "Prezervatif kullanmadığım tek kişi sensin. Seni ilk becerdiğimde aklım başımda mıydı sanıyorsun? Ya da bundan sonraki her seferinde? Bakire olduğunu ve bekaretini bana sunduğunu öğrendiğim an kendimi kaybettim. Sence daracık amcığın sikimi o kadar sıkarken prezervatifi düşünecek vaktim var mıydı?"

"Hayır mı?"

"Sikeyim hayır." Elimi avucunun içine alıyor ve kot pantolonunun kabarıklığına yerleştiriyor. "Sadece o geceyi düşününce bile sertleşiyorum, tatlım."

"Sapık." Elimi çekiyorum ama yanaklarım alev alıyor. "Bakire kanı sapkınlığın mı var?"

"Sadece senin, tatlım." Sol gözü seğiriyor. "Başka birinin sana dokunduğu ve içinde olduğu düşüncesine çok kızmıştım, bu yüzden onu bana verdiğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin et."

İlk tepkim ona bunun önemli bir şey olmadığını söylemek oluyor. Ama bu bir yalan olurdu, değil mi?

Ona bu parçamı verdim ve beni yakından tanıyan ilk kişi olduğu için pişman değilim.

"Bekaretini kaybettiğin zaman nasıldı?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Yeşil ışık yandı ve arabayı vitese taktı. "Sıkıcı." "Daha fazla ayrıntı verebilir misin?" diye sordum.

"On beş yaşındaydım ve Knight ile Astor'un beni sevişmeye teşvik etmelerinden ve karşı cinse ilgi duymam ihtimaline karşı bana eşcinsel porno siteleri göndermelerinden bıkmıştım. Babamın sekreteri geldi. Alicia'nın ölümünden sonra babamın yakınlaşmasına izin verdiği tek kadındı ve ben bundan hoşlanmıyordum. Bir gece, söz konusu sekreter mutfakta benimle flört ediyordu. Onu tezgaha doğru ittim ve arkadan becerdim. Erkeklerin uyardığının aksine, erken boşalmadım. Serbest kalmadan önce on beş dakika boyunca içine girmem gerekti. Şimdi düşünüyorum da, çıkardığı ikinci sınıf porno sesleri beni kapatmış olmalı."

"Vay canına." Ağzım açık kaldı. "Bunun için söyleyecek sözüm yok." Bir omzunu kaldırdı. "Detayları sormuştun."

Evet, ama bu kadar çok detayı kastetmemiştim.

"Yani babanın becerdiği kadını sen mi becerdin?"

"Hayır. Jonathan'ın onu hiç becermediği ortaya çıktı. İşle uğraşmıyor."

"Ona ne oldu?" Lütfen bana artık Jonathan için çalışmadığını söyle. Bekâretini kaybettiği kadınla hâlâ görüşüyor olması hoşuma gitmiyor.

"Jonathan o benim sikimi emerken bizi bastı ve onu kovdu.

İşte o zaman onu hiç becermediğini

anladım." "Onunla görüşmeye devam

ettin mi?" "Neden görüşeyim ki?"

"Bilirsin, seks için."

"İyi bir sikiş değildi."

"Hey! Bu çok kaba. Adını bile hatırlıyor musun?"

"Hayatımın bir parçası olmayan insanların isimlerini hatırlamıyorum.

Bayan Sekreter iyi kafa yapıyordu ama iyi bir sikişçi değildi."

"Bu ondan sonra iyi seviştiğin anlamına mı geliyor?" Kıskanç görünmemeye çalışıyorum ama başarılı olduğumdan emin değilim.

"Elbette."

Evime yaklaşıyoruz ve ben onu ve onun 'iyi sikişlerini' terk etmeye çok hazırım.

Başka bir kadını da benim kadar çıldırttığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Aferin sana," diye homurdanarak prezervatif paketini bulduğum yere fırlatıyorum. "Belki benim de biraz deneyim kazanmam gerekirdi."

Frene bastı, neredeyse koltuğumdan devriliyordum.

"Sakın bunu bir daha tekrarlama." Emniyet kemerini çözdü ve bana baktı. "Yaşayacağın tek deneyim benim. Anlaşıldı mı?"

"Neden ben de senin gibi unutulmaz sikişler yapamıyorum?"

"Hiçbiri akılda kalıcı değildi. İlgimi çabucak kaybettim." Parmağını uzatıp alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Ta ki sana kadar."

Aiden'in boğuk ve alçak sesle söylediği sözlerle kalbimin yerinden fırladığına yemin edebilirim. "Ya sen de bana olan ilgini kaybedersen?"

"Asla." Başparmağını alt dudağıma bastırıyor. "Sana dokunduğumdan beri sana bağımlıyım. İstesem bile senden uzak duramam tatlım. O yüzden benden bunu isteme. Aklından bile geçirme."

Ayrılmış dudaklarımla ona bakarken nefesim derinleşiyor.

Çünkü ben de ondan uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Artık kalamam.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bir iniltiyle açılıyorum. Dilinin benimkine her vuruşunda, duvarlarım etrafımda parçalanıyor ve onları durdurmanın hiçbir yolu yok.

Tek yapabildiğim hayatımı işgal edip alt üst etmesini izlemek. Ve sorun şu ki? Bunu yapmasını istiyorum.

Hayır. Ona ihtiyacım var.

Kollarımı boynuna doluyorum ve parmaklarımı başının arkasındaki küçük saçlarda gezdiriyorum.

Çok geçmeden geri çekiliyor, gözleri ıslı ıslı parlıyor.

"Git." Kaşlarımı çattım. Ne dedi?

Neden duruyor?

"Eğer şimdi gitmezsen, seni tam burada, gardiyanlarının bizi görebileceği bir yerde becereceğim."

Oh.

Evimin önünde olduğumuzu unutmuşum.

"Üçe kadar sayacağım." Başını eğiyor. "Bir... üç."

Sırt çantamı kaptığım gibi telaşlı parmaklarımla kapıyı açıyorum.

Evimin önündeki kaldırıma atlarken içten bir kıkırdama beni takip ediyor.

Aiden arabasının camını indirdi. Donup

kaldım.

Gülümsüyor.

Aiden'in dudaklarında geniş, kalp durduran bir gülümseme var. Oraya geri dönüp onu yakından izlememek için kendimi zor tutuyorum.

Öp onu.

Ezberle.

"İyi geceler, tatlım. Seni şimdiden

özledim." Ve sonra arabası yolun

aşağısında kayboldu.

Orada öylece durmuş, aptal gibi arkasından

bakakalmıştım. Aiden King yüzünden çok fena

sıçtım.

"**Y**ou resmen kışına tekme bastı!" Kim havayı yumruklayarak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Vay be. Keşke orada olsaydım da orospu kraliçenin kışının tekmelendiğini görseydim!"

İnledim. Ona dün olanları anlattığımdan beri bunu yaşamama izin vermedi - seks kısmı ya da bu sabah ne kadar acı çektiğimle ilgili kısım olmadan.

"Bu gurur duyduğum bir şey değil." Matematik kitabını göğsüme yakın tutuyorum. "Yani, ondan özür dilemek istemiyorum ama ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Ona sikiş borçlusun." Kim önüme atlayarak beni olduğum yerde durdurdu. "Tüm o zorbalıklar için senden özür diledi mi? Ya da kölelerine hayatını cehenneme çevirdiği için? Hayır, hayırın da canı cehenneme. Ayrıca, bunu hak etmişti. Tanrım. Keşke onu çılgına çevirdiğinde yüzündeki ifadeyi görebilseydim."

"Kim!"

"O bir sürtük, tamam mı? Kaltaklar için üzülme."

Haklıydı. Silver hayatımızı hep cehenneme çevirdi.

Ama Kim'in o anda aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yok. Silver'a vurmak kanunsuz bir şey değildi.

Gerçekten onu öldürmek istedim.

Bu düşünce omurgamdan aşağı bir korku dalgası gönderiyor.

Neden sürekli bu ölümcül düşünceler aklıma geliyor? Ben bir sineği bile incitebilecek bir tip değilim.

Teyze'yi yaraladığım, Aiden'ı tırmaladığım ve Silver'ı yumrukladığım görüntüler hafızama jilet gibi keskin bıçaklar gibi saplandı.

Belki de bir sinekten daha fazlasını incitebilirim.

Belki de henüz bunun farkında değildim.

"Gel hadi. Ders başlamak üzere." Kim beni kolumdan tutup sürüklüyor. Onunla birlikte yürüyorum ama aklım başka yerde.

Bu ölümcül düşünceleri ne zaman ve nereden edindim?

Bunun çocukluğumdan geldiğine neredeyse eminim, ama hala nasıl ve neden olduğunu anlayamıyorum.

Keşke hatırlayabilseydim.

Ama yine de, on yıl boyunca bu anıları engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım, öyle isteyerek hatırlayamam.

Kim'in eli sertleşiyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Tam Xander jimnastik takımından bir bombayla gülerek içeri girerken sınıfımızın önünde duruyor.

Tekrar Kim'e odaklandığımda kaşlarım çatıldı. "Sen iyi misin?"

Gülüyor ama tiz ve gerçek dışı. Kim hayatını kurtarmak için gülüyormuş gibi yapamaz. "Neden olmayayım ki?"

"Sen ve Xander düşmansınız, değil mi?"

Başını sallayarak göğsünü çaprazlıyor. "Tam düşman." Ben öyle düşünmüyorum.

Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda garip bir parıltıyla ona bakıyor. Onu yumruklamak mı, öpmek mi yoksa her ikisini de mi istiyor bilmiyorum.

"O bir oyuncu, Kim." *Ve yıllarca sana zorbalık yaptı.*

Ama son kısmı ona söyleyemem. Kendi zorbamla uğraşırken olmaz.

"Onun da, becerdiği herkesin de canı cehenneme." Burnunu kırıstırıyor. "Sadece onun benim ve Kir'ün hayatından çıkmasını istiyorum."

"Bir yıl sonra Harvard'a falan gidecek, değil mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Gülümsemeden önce yüz hatlarını bir hüzün kaplıyor. "Özgür olacağım."

Hareket dikkatimi çektiğinde kolumu onunkiyle birleştiriyorum.

Silver yüzünü sıkıca saran ve saçlarını gizleyen eşarbyla koridorda yürüyor. Onu delici su mavisi gözlerinden tanıyorum.

Dikkatini simli kılıfı olan telefonuna vermiş. Ayrıca üzerinde daha fazla parıltı olan kendine özgü zarif yüzüğü de var.

Bu bariz işaretler olmasaydı o olduğunu bilemezdim.

Bakışları benimkilerle çarpışıyor. Başını eğip aceleyle sınıfa girmeden önce hızı bir an için yavaşlıyor.

"Az önce bunu gördün mü?" Kim fısıltıyla bağılıyor. "Gümüş Kraliçeler az önce başını eğdi! Dostum, onu bu hale getiren dayığı gerçekten görmeliydim."

Midem bulanıyor. Kim ne kadar hevesliyse, ben de o kadar derin ve mide bulandırıcı hissediyorum.

Bu ben değilim.

Başkalarını incitmekten zevk almıyorum.

Evet, Silver bir sürtük olabilir ama dn hiçbir Şey yapmadı. Orada öylece durdu ve ben de aniden ona saldırdım.

Sınıfa girdiğimizde, bakışlarım hemen Silver'ı arıyor.

Son masaya oturur ve hâlâ eşarbtı takılı olduğu halde telefonunda gezinir.

Benimkinden başka iki çift göz daha ona dikilmişti.

İlki Adam, rugby takımının kaptanı. Adam ona bakarken kalın kaşları sorunlu gözlerinin üzerine çekiliyor. Şişkin kolları üniformanın ceketinde gerginlikle geriliyor.

Sanki onun acısını hissedebiliyor.

İkincisi Cole. Bana yönelik olmasa da irkilmeme neden olan sert bir bakışla ona bakıyor.

Ronan bir maymun gibi masasının üzerinde zıplayarak dikkatini dağıtır.

Kim bir komployu açıklayacakmış gibi eğiliyor ve Silver'a doğru başını sallıyor. "O kim ve bizim orospu kraliçemize ne yaptın?"

Onu dürtüyorum. Kıkırdıyor ve koltuğuna yığılıyor.

Ronan Cole'u bırakır ve masasına atlar. "Kimmy! Dün gece seni özledim. Sensiz hiç eğlenceli değil."

"zr dilerim. Küçük kardeşime bakıyordum."

Ronan onun saından nane rengi bir tutam koparıyor ve onunla oynuyor. "Bir dahaki sefere onu da getir."

"Yok artık," diye tersliyor Xander.

Duyuma mesafesinde olduğunu bile fark etmemiştim. Az önce spor salonundaki kızla sohbet etmiyor muydu?

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdanır Kim ve gülümseyerek Ronan'a bakar.

Dn geceki ma hakkında bitmek bilmeyen bir monologa devam ediyor.

Kim'in yanına oturmak üzereydim ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Güçlü bir el karnımı okşuyor ve sert bir göğüs sırtıma yapışıyor.

Onun temiz, sarhoş edici kokusu duyularımı doldururken kalbim çarpıyor.

Onunla ilgili bu şaşırtıcı farkındalık düzeyine sahip olmadığım bir gün olacak mı merak ediyorum.

"Günaydın, tatlım. Rüyanda beni mi gördün?"

Yarı yüzüm ona dönük olacak şekilde ona bakıyorum. Onu uzaklaştırmak için sonuçsuz bir girişimde bulunarak bir elimi göğsüne koyuyorum.

Aiden tüm sınıfın önünde bana bu kadar yakın olmasını sikine takmıyor. Hem de nasıl. Bazen bunu bilerek yaptığını düşünüyorum.

Ben o değilim. Umurumda.

Onun kadar özgür olsaydım nasıl hissederdim?

Bugün üniformasıyla çok şık. Sanki şık olmak istiyormuş gibi saçlarını bile arkaya yatırmış. Ne için, bilmiyorum.

Genellikle Aiden, eğer bir manipölasyon planı varsa, şık görünmek için çaba sarf ederdi. Evime ilk kez girip teyzem ve amcama kendini erkek arkadaşım olarak tanıttığı zamanki gibi.

"Sana rüyalarımı hatırlamadığımı söylemiştim." *Ben sadece kabuslarımı hatırlıyorum.*

"Hmm." Yanağımı çimdikliyor. "Bir gün benim seni hayal ettiğim gibi sen de beni hayal edeceksin."

Dudaklarım ayrılıyor.

Lanet olsun ona ve bana durup dururken söylediği bu şeylere.

Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça, o beni daha çok kendine çekiyor.

Sanki artık başka seçeneğim yokmuş gibi.

Kimi kandırıyorum ki? Konu Aiden King olunca başka seçeneğim yoktu.

Aiden, dudakları kulağımın kabuğunun bir santim uzağında gezinirken aramızdaki mesafeyi yok ediyor. Baştan çıkarıcı bir ses tonuyla fısıldıyor: "Kızarıyorsun, tatlım."

"Hayır, değilim."

Gülüyor ve tıpkı dün olduğu gibi, ne kadar muhteşem olduğuna inanamayarak bakıyorum. Kahkahasının alçak ve ürpertici sesi kalbimin tellerine çarpıyor.

Ağrıyor

.

Yanıyor

. Lanet

olsun.

Tüylerim diken diken oldu - ve bacaklarımın arasında başka bir şey var.

Elini yüzümden çekip beni belimden kavırıyor. Sanki ellerini üzerimden çekemiyor.

Sana dokunmadan duramam, o yüzden benden bunu isteme.

Dünkü sözleri beni daha da derinden etkiledi.

"Ne hakkında rüya görüyordun?" Gerginliği dağıtmak için soruyorum.

"Rüyamda..." Boştaki eli alt dudağımın üzerinde geziniyor. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Sanki üzerindeki bir şeyi siliyor gibi. "Bu dudaklar sikimin etrafını sarmış."

Başka biri duymuş olabilir diye çılgın gözlerle etrafımı ararken yüzüm ısınıyor. "Aiden!"

"Ne?" Masum numarası yapıyor. "Rüyamda ne gördüğümü sordun."

"Ayrıntılara girmene gerek yoktu."

"Bunların ayrıntı olduğunu mu düşünüyorsun?" Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "İşte gerçek detaylar: Önümde diz çöktün ve geçen geceki gibi ağzını açtın. Mavi gözlerinle bana bakıyor ve ağzını sikmem için yalvarıyordun. Bir centilmen olarak ben de öyle yaptım. Sen daha fazlası için yalvarırken o küçük ağzına girip çıktım." Kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Bu sefer iyi bir kız gibi yuttun."

Kalçalarım birbirine kenetleniyor ve tenimin her yerinde karıncalanmalar başlıyor. Tanrım.

Onun kirli konuşmaları asla eskimeyecek. Beni etkilemekten ve çizdiği resimlerin gerçek olmasını dilemekten asla vazgeçmeyecek.

"Bu arada hoşuna gitti." Sanki beni yakaladığını biliyormuş gibi sırıtarak geri çekiliyor.

Kaşlarımı çattım. "Sen bir sik kafalısın."

"Sikime kafa atmana izin vereceğim, tatlım." Göz kırpıyor. Ugh. Onunla asla kazanamam.

"Orada bebek yapmayı bitirdiniz mi?" Ronan sesleniyor. "Çünkü matematik öğretmeni geliyor."

Kızarıyorum ve Kim'in yanına oturmak için Aiden'dan uzaklaşıyorum. Aiden da kendi koltuğuna doğru ilerliyor ve yolda Ronan'ı tersliyor.

"Hey, Kral. Yaralandım." Ronan terk edilme sorunlarıyla ilgili her zamanki dramatik monologuna başlar.

Gerçekten şaka mı gerçek mi diye merak etmeye başladım.

Ronan konuşmaya devam ederken, Aiden onu tanımıyor bile. Burnunun ucuyla Cole'a bakıyor. Elites'in kaptanı ona psikoloji kitabının üzerinden bir bakış atıyor ve gülümsüyor.

Son zamanlarda ikisi arasında garip bir gerginlik var. Dışarıdan bakıldığında Xander, Aiden'ın en iyi arkadaşı gibi görünebilir, ancak çevrelerine girdiğimden beri Aiden'ın Cole'a daha yakın olduğu görülüyor.

Aiden'ın en iyi asistlerinin futbol maçları sırasında Cole'dan geldiğini duydum. Ayrıca kendi tarzlarında sessiz ve gizemliler.

Ayrıca, Levi dışında Aiden'ın satranç oynadığına tanık olduğum tek kişi Cole.

Bu sadece Aiden'ın Cole'u değerli bir rakip olarak tanıdığı anlamına gelebilir ve Aiden pek çok insanı değerli rakipler olarak tanımıyor.

Arkadaşlıkları mantıklıydı. İkisi de son derece zeki ve tahmin edilemez şekillerde hareket ediyorlar.

Aralarındaki gerilime şahit olmak doğru gelmiyor.

"Günaydın," Knox masama vuruyor.

Ona gülümsedim. "Günaydın."

Bay Huntington, matematik öğretmeni, sonra içeri geliyor.

Bana dik dik bakıldığını hissediyorum. Aiden başını yana eğiyor, sol gözü seğiriyor.

"Ne?" Ağzımı

açıyorum. İleriye

odaklanıyor.

"Bayan Queens."

Silver kısık bir sesle, "Evet," diye yanıtlıyor.

Bunun beni muzaffer hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmiyor.

Aksine, ağzıma mide bulantısı tadı getiriyor.

"Lütfen eşarbınızı çıkarın," diye devam ediyor Bay Huntington. "Sınıfta fazladan giysiye izin yok."

"Yapmamayı tercih ederim, Bay Huntington."

"Eşarbını çıkar yoksa gitmeni istemek zorunda kalacağım."

Eşarbını isteksizce indirirken aynı anda arkama bakıyorum.

Sınıfta nefesler tutuldu.

Ağzının kenarındaki ve yanağındaki silik morluklar bana parlıyor. Ve sadece silikler çünkü onları makyajla gizlemek için elinden geleni yapmış olmalı.

Gerçekte nasıl göründüklerini düşününce midem bulanıyor.

"İyi misiniz, Bayan Queens?" Öğretmen sorar. "Müdürü arayabiliriz ve -"

"Ayağım takıldı ve düştüm. İyiyim," diyerek herkesi dışarıda bırakıyor. Kim kocaman bir sırtışla beni dürtüyor. "Bunu sen yaptın."

Gözlerimle onu azarladım, göğsümü

sıktım. Bunu yapmak istememiştim.

Ben sadece onu Aiden'dan uzak tutmak istedim.

Hepsi bu. Ve sonra onu öldürmek istedim.

Hay sikeyim.

Öğretmen testlerimizi geri vermekten bahsediyor ve sınıfın dikkatini Silver'dan çekiyor.

Adam ondan gözlerini kaçırmayan tek kişi. Öğretmen testleri dağıtmaya başladığında bile.

İsteksizce arkamı dönüyorum, artık ona bakamıyorum. Sanki bir canavar tarafından saldırıya uğramış gibi.

Ve ben o canavarım.

Sınavımdan 97 aldım. Knox sınavını bana doğru salladı, 98 aldı.

Kahretsin. Kaybettim.

Kaybetmekten nefret ediyorum.

Ders biter bitmez masamın önüne atladı. "Bana borçlusun." "Sana sikiş borcu var." Aiden bir anda yanımda belirdi.

Metal gözlerindeki çelik bakış karşısında yutkunuyorum.

"İddiaya girmiştik." Knox'un gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Elsa, daha iyi bir not alırsam benim için bir şey yapacağına söz verdi ve bunun tersi de geçerliydi."

"Ve sana söylüyorum, senin için sevişecek. Şimdi defol git."

"Aiden," diye tıslayarak ayağa kalkıyorum. "Knox bir arkadaş, tamam mı? Ayrıca, bahis bahistir."

Aiden testini çıkardı ve masaya çarptı. 100 aldı. Mükemmel bir puan.

Tabii ki.

Akademisyenlikte de bu kadar zeki olması beni neden şaşırtıyor bilmiyorum. Ne de olsa Oxford'u hedefliyor.

"Ben ikinizden de daha fazla yaşadım," diye mırıldanıyor Aiden. "Belki ikiniz de bana borçlusunuzdur."

"Üzgünüm, dostum." Knox gülümsüyor. "Sen bahsin bir parçası değildin." Aiden'ın sol gözü seğiriyor.

Oh,

kahretsin

.

Oh, lanet

olsun.

Knox'un gitmesi gerek. Hemen şimdi.

"Bir şeyler yaparız, tamam mı?" Knox'a umursamaz bir ses tonuyla söyledim. "Ara beni."

"Elbette, Ellie. Seni sonra ararım."

Knox sınıfı en son terk eden kişi. Kızgın bir Aiden ile boş bir sınıfta duruyorum.

Bir Şey söylemek üzereyim.
Kelimeler kayboluyor.

Aiden beni kolumdan tutup duvara çarpıyor ve elini yüzümün yan tarafına koyuyor. "Seni aradı mı? Lanet numaran onda mı?"

Aiden'in bu tarafı çok korkutucu ve hem korku hem de heyecanın omurgamdan aşağıya doğru titremesine engel olamıyorum.

Ancak, hayatımı dikte etmesine izin vermeyeceğim. Zaten yaptığından daha fazla değil.

"Knox bir arkadaş. Beni arkadaşlarımdan ayıramazsın." "İzle beni."

"Aiden!" Pazılarını tutuyorum. "Kes şunu, tamam mı? Bu sadece bir bahis."

"Ve sana söylüyorum." Elini boğazıma dolayarak nabız noktama yatıştırıcı bir masaj yapıyor ama dengesiz gözlerinde yatıştırıcı hiçbir şey yok. "Bahsin iptal edilmesini istiyorum, tatlım."

Ona teslim olabilirim.

 nemli bir şey değil zaten. Eminim Knox anlayacaktır.

Ama Aiden'in zalim yöntemlerine boyun eğmeye devam edersem, benden ve  zg r irademden geriye hiçbir şey kalmayacak.

O kız olmayı reddediyorum.

Ben Aiden'in oyuncağı değilim. Onunla eŐitim. Çenemi dışarı çıkartıyorum.

"Hayır."

Sol gözü seğiriyor. "Hayır mı?"

"Evet, Aiden. Hayır. Bana ne yapacağımı ve kiminle arkadaşlık edeceğimi söyleyemezsin."

Poker suratı yüz hatlarını o kadar sıkı sarıyor ki, bu endişe verici.

Misilleme yapmasını bekliyorum ama boğazımı bırakıp geri çekiliyor.

"Nasıl istersen."

Ve sonra kapıdan ıktı.

ELSA

T Futbol takımının bugün antrenmanı var. Bizim yok. Koç Nessrine yaklaşan bir müsabaka öncesi bize dinlenme süresi veriyor.

Bizimle ilgilenmesini seviyorum ama keşke bize izin vermeseydi. Havaya ihtiyacım varmış gibi koşmalıyım.

Ya da belki sadece kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardır.

Aiden sabah ilk dersten çıktığından beri benimle konuşmadı. Öğle yemeğinde takımıyla oturmam için beni rahatsız etmedi ve antrenmanını izlememi söylemedi.

Önce ona gidebilirdim ama bu yanlış bir şey yaptığımı kabul etmek gibi olurdu.

Ki durum öyle değil. Pireyi deve yapan o.

Benimle konuşmuyor olması kendimi daha az kötü

hissettiğim anlamına gelmiyor. Lanet olsun ona.

İlk dersten beri kendimi bok gibi hissediyorum.

Otoparka doğru giderken ensem ürpertici bir farkındalıkla karıncalanıyor. Eşikte duruyorum ve çıkışa yakın park etmiş renkli camlı siyah bir araba görüyorum.

Kürek kemiklerim sert bir çizgi halinde kırılıyor.

Bir zamanlar beni eve kadar takip eden Mercedes'in aynısı. Şimdi okulumda olması tesadüf değil.

Kaçma dürtüsü beni içimden

yakalıyor. Kendimi kurtarmalıyım.

Yapmam gereken -

Arabanın motoru canlanır ve araç otoparktan dışarı çıkar.

Sert bir nefes alıyorum ama içimdeki aşağılanma hissi geçmiyor.

Birbiri ardına attığım adımlarla otoparka giriyor ve etrafımı izliyorum.

Ya o araba geri gelirse? Polise falan mı ihbar etmeliyim? Kötü niyetli

gözlerle karşılaştığımda ayaklarım kendi isteğiyle durdu.

Adam Herran.

Sekizinci kuleyi otoparktan ayıran duvara yaslanmış, bana ters ters bakıyor. Hayır. Dik dik bakmıyor. Bana saldırmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Adam Herran RES'teki en büyük zorba.

Son iki yıldır zorbalık kitabındaki her numarayı kullanarak benim ve Kim'in hayatını cehenneme çevirdi. Beni beş saat boyunca duşa kilitleyen kişi mi? Adam. Kafeteryadaki ilk günümde bana çelme takan mı? Adam.

Geçen yıl, Kim isimsiz bir aşk mektubu aldı. Birinin ona aşık olduğu düşüncesiyle havalara uçmuştu. Birinin okuldan sonra 6. kulenin yanında beklemesini istediğini ve onun da beklediğini söyledi.

Bir saat bekledikten sonra, Adam ve adamları kadının üzerine boya ve su döktüler ve yüzüne güldüler.

Aklı başında kim senin gibi şişman bir domuzu sever ki? Hayal hapları mı kullanıyorsun?

Kim ağlayarak eve koştu ve bundan sonra dönüşüm planını yaptı.

Sürtük kraliçe Silver olaya şahit oldu ve hiç de eğlenmiş görünmüyordu.

O kadar öfkeliydim ki, Kim'in adına o kadar aşağılanmışım ki müdüre gittim. Ve sürpriz, sürpriz, Silver zaten ofisteydi. Benimle birlikte Adam'a karşı tanıklık etti.

Bu yüzden uzaklaştırma aldı ama bu onu durdurmadı.

Şimdi düşünüyorum da, Silver'ın iyi bir şey yaptığı neredeyse tek zaman buydu.

Hatta müdürün odasından çıktıktan sonra bana bir şey söyledi.

"Savaşlarını seçmelisin, Frozen. Sonra gözlerini devirdi ve Ben ona ne demek istediğini sormadan çekip gitti.

Sonuç olarak, Adam kötü biri. Ancak, Aiden ikimiz için de adım attığından beri geri çekildi.

Vay be.

Şimdi düşünüyorum da, Aiden Kim ve benim için zorbalığı durdurdu.

Adam rugby takımının kaptanı ve biraz da popüler. Ayrıca arkasında aristokratik bir unvan var, ancak gücü Aiden veya atlılardan herhangi biriyle karşılaştırılmaz.

Aiden'ı kızdırmayacak ya da radarına girmeyecek kadar akıllı davrandı ama bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

"Neye bakıyorsun sen?" Çenemi çıkardım.

"Yok bir şey," diyor umursamaz bir tavırla, duvarı iterek. "Sadece içinde bulunacağın karmaşayı görmek için bekliyorum."

Sonra da kulenin içine doğru gidiyor.

Onu takip etmek ve bununla ne demek istediğini sormak istiyorum. Ancak bu tam olarak onun istediği şey olabilir ve ben zorbalara istediklerini vermem.

Aiden hariç. Ama o sık kafalı yine de izin istemeden alıyor.

Ugh. Benimle konuşmamasından gerçekten nefret ediyorum. Belki de ona mesaj atmalıyım ya da -

Hayır. Hayır. Korkup kaçmayacağım.

Kim beni arabanın yanında beklediğine dair mesaj attı. Ben de neredeyse geldim diye mesaj atıyorum.

Köşeyi döndüğümde onu Silver'ın arabasına giden yolu kapatırken buldum. Arkadaşımın yüzündeki ifadeye bakılırsa, onunla alay ediyor gibi görünüyor.

Kim'in kendinden emin değişimini sevdim. Gerçekten seviyorum. Ama hayatımızı mahveden zorbalara d ö n ü ş m e s i n i istemiyorum.

Biz onlardan daha büyüğüz.

Biz Adam Herran ve Silver Queens'ten daha büyüğüz.

Lanet olsun. Aiden King ve Xander Knight'tan bile daha büyüğüz.

Aceleyle yanlarına gidip Kim'i kolundan tutuyorum. "Hadi gidelim. Kendimizi onların seviyesine indirmeyeceğiz."

Silver eşarbını yüzüne sıkıca sarmış. Bana bakıyor ama ne kötü niyetle ne de korkuyla. Daha çok bir hesaplama gibi.

Gözlerimi kısıyorum. Şu anda yine bana meydan okumaya mı çalışıyor? "Her şeyi mahvettin, bunu biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu ikimizden daha büyük bir oyun, Elsa."

Bir an duraksadım. İlk defa bana gerçek adımla sesleniyor. Genelde Frozen şöyle, Frozen böyle derdi.

Hah. Sonunda bana saygı duyması için dayak yemesi mi gerekti? "Sana bir tavsiyem var."

"Senin tavsiyene ihtiyacımız yok," diye tersliyor Kim onu.

Silver ona aldırış etmez ve sakın bir ses tonuyla devam eder. "Eğer hala King'i istiyorsan, Cole'dan uzak dur."

Bizi atlatıyor, sonra duruyor. "Ve oh. Düşüşümü izledin. Bir gün bu iyiliğinin karşılığını vereceğim ve ben de senin düşüşünü izleyeceğim."

Hızlı adımlarla arabasına doğru koşuyor.

"Kaltak," diye tıslıyor Kim. "Ona aklımdan geçenleri söylememe izin vermeliydin."

"Biz Silver değiliz, Kim. Hayatımız boyunca zorbalığa maruz kaldık, o tip insanlar olma yacağız, tamam mı?"

"Her neyse." Ellerini havaya kaldırır ve arabasına doğru yürür.

Harika.

İçeriden bir mesaj aldım.

Knox: Bu gece boş musun?

Her ihtimale karşı Aiden'dan gelen mesajları kontrol ediyorum. Genelde bana planlarını gönderirdi. Son birkaç gündür mesajları aynı çizgideydi:

Aiden: Bugün seni her zamankinden daha sert sikeceğim çünkü limit yüzünden sinirliyim.

Not: Hâlâ kızgınım.

Buluşmada görüşürüz. O eteğin altına bir şey giyme yoksa yırtarım.

Hmm. Dün geceden beri tadını alamıyorum. Bu gece yeniden dolduracağım.

Bugün o mesajlardan hiçbirisi yok.

Beni görmezden geldiği için canı cehenneme.

Knox'un mesajını geri çekip yazıyorum.

Elsa: Tabii. Aklında ne var?

Knox: Seni alsam ve sonra karar versek nasıl olur?

Alt dudağımı ısıyorum ve Aiden'a geri dönüp

yazıyorum. **Elsa:** Sık kafalı olmayı bırakacak mısın?

Hemen anlıyor. Antrenmanda olması gerekmiyor mu?

Dediğimi yapacak mısın?

Elsa: Hayır. Sana hayatımı kontrol edemeyeceğini söyledim. Sana yeterince koz verdim zaten.

Görüyor ama cevap vermiyor.

Ne var biliyor musun? Lanet olsun ona. Bu oyunu oynamayacağım. Knox'u tekrar çekiyorum ve yazıyorum.

Elsa: Tabii ki!

Saat konusunda anlaştıktan sonra gülümseyerek telefonumu sırt çantama yerleştiriyorum.

Aiden'ın canı cehenneme.

"Sorun çıkarmayı planlıyorsun, değil mi?" Kim yanımdan soruyor.

"Neden öyle dedin ki?"

"Gözlerinde neredeyse sadist bir bakış var ve bunu yaparken sırtıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh." Gülüyor. "Senden bir macera yaşamayı istediğim için biraz pişmanlık duymaya başladım."

"Bu ifade hep bende miydi?" Kaşlarımı çattım.

Nasıl oldu da bundan hiç haberim olmadı?

"Bazen." Bana bakıyor. "İyi misin?" Bu onun, teyzemin ve amcamın sorduğu olağan bir soru.

Her zamanki gibi gülümsüyorum. "Neden olmayayım ki?"

"Sadece kontrol ediyorum." Sırıttıyor. "Peynirli makarna yemek için bana ve Kir'e katılmak ister misin?"

"Çok isterdim ama Knox'la çıkıyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum Ellie. King yüzünden mi? Knox'la çıktığını duyarsa çılına döner."

"Knox hayatımı kurtaran bir arkadaşım. Aiden buna alışmalı."

Parmaklarını direksiyona vuruyor. "Haklısın. Bunu biliyorum ama King'in hiçbir filtresi yok. Sana, başka kimseye davrandığını görmediğim gibi davranıyor."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Sanki seni dünyadan korumak istiyor. Fark ettiğini bile sanmıyorum ama bazen sana sensiz nefes alamıyormuş gibi bakıyor. Ve inan bana, herkesin bildiği Kral bu değil."

Sırt çantamı sıkıca tutuyorum. "Ne diyorsun, Kim?"

"Demek istediğim şu ki; eğer size karşı bu kadar yoğun hissediyorsa, onu tehdit ettiğinizde on kat daha kötü tepki verecektir."

"Sen benim arkadaşımsın. Benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Öyleyim, Ellie." İç çekiyor. "Bu yüzden sana King'in çirkin tarafını karıştırmamayı söylüyorum."

TEYZEM VE AMCAM EVE ERKEN GELDİLER. O kadar NADIR oluyor ki onlara gereğinden fazla sarılmaktan kendimi ALAMIYORUM.

Sonra işe dönmeden önce beni kontrol etmeye geldiklerini öğrendim.

Sırf onlarla biraz baş başa kalabilmek ve belki birlikte akşam yemeği yiyebilmek için Knox'la görüşmeyi iptal etmeyi düşünüyorum.

"Hayır, tatlım." Teyzem saçımı karıştırdı. "Git ve eğlen. Seni burada tutmamıza izin verme."

"Knox'un anlayacağından eminim," diye itiraz ediyorum.

"Git hadi. Onu bekletme. İyi bir çocuğa benziyor."

"Biz sadece arkadaşız teyze." Bir havuç alıp çiğniyorum. Knox'un beni özel yemeğimi servis etmedikleri bir yerde yemeğe götürmesi ihtimaline karşı karnımı tok tutmam gerekiyor.

Sırıttıyor. "Elbette, Elsie."

"Kes şunu, Blair." Amcam arkamdan gelip omzuma masaj yapıyor. "Sen git ve eğlen, balkabağım."

Başımı sallayıp ona bakıyorum.

Havuz kazasından bu yana, amcamın tavırlarındaki ya da en azından bana bakışındaki değişikliği fark etmekten kendimi alamıyorum. Sanki içi parçalanmış ve bunu nasıl ifade edeceğini bilemiyor.

Beni bırakıyor ve muhtemelen onlar tekrar dışarı çıkmadan önce temizlenmek için yukarı çıkıyor.

"Üstümü değiştireceğim," diyorum teyzeme ve o da bana gülümsüyor.

Amcamı takip edebilmek için basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Merdivenlerin başında onu odamın önünde dururken bulduğumda donup kalıyorum.

Üstünde ceket olan evrak çantasını tutuyor. Omuzları çökmüş ve sanki ağlayacakmış gibi büyük bir kederle odama bakıyor.

Bu manzara karşısında benim de gözlerim doluyor.

Ne oldu amca? Bana söylemediğin şey ne?

Başını sallar ve odasına doğru ilerler.

"Amca..."

Duruyor ve yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle arkasını dönüyor. Bakışlarımla karşılaştığında gülümsemesi düşüyor. Yanağıma bir damla yaş düşmüş olmalı çünkü tuz tadı alıyorum.

Onu neden aradığımı ya da neden ağladığımı bile bilmiyorum, sadece bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Amca çantayı ve ceketini yere bırakıyor ve aceleyle bana doğru geliyor.

"Ne oldu, balkabağım? İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve dudaklarım titremeye devam ediyor. Onu endişelendirmek istemiyorum.

Durup dururken gelen bu gözyaşlarının ve benim neyim var böyle?
"Özür dilerim." Elimini tersiyle gözlerimi sildim. "Bilmiyorum.

Bu gözyaşları nereden geliyor?"

"Sorun yok. Buraya gel, balkabağım." Kollarını bana doladı ve ben gidiciyim.

Tam bir gidici.

İstesem de gözyaşlarımı durduramazdım.

Tırnaklarım gömleğine batıyor ve tıraş losyonunun tarçın ve narenciye kokusunu içime çekiyorum.

Çocukluğumdan kalma bir koku.

Sanki tekrar o küçük kız oldum. Kabuslarla savaşmadığım için haftalarca amcamın kucağında uyuyan o yedi yaşındaki kız.

O zamanlar teyzem bir sandalyenin üzerinde uyurdu çünkü onu yanımda istemiyordum. Bana dokunursa uyuyamazdım.

"Sorun değil," diye yatıştırıyor sırtımı okşayarak. "Ben senin için buradayım, balkabağım. Ne olursa olsun seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sen sahip olduğum ve olacağım tek çocuksun."

Gömleğini daha sıkı kavrayarak başımı göğsüne doğru sallıyorum. "Neler oluyor?"

Teyzenin sesiyle gözlerimi silerek Amca'dan ayrılıyorum ama sırtımı ona dönüyorum.

Lanet olsun.

Teyzemin de beni bu şekilde görmesini istemiyorum.

"Elsa sadece biraz sınav stresi yaşıyordu, değil mi balkabağım?" Başımı salladım, arkamı dönmedim.

"Git ve üstünü değiştir." Amcam bana gülümsüyor. "Arkadaşın bekliyor olacak."

Odama koşuyorum.

"Elsa," diye sesleniyor teyzem, ayak sesleri arkamdan geliyor. "Neler oluyor?"

"Bırak onu, Blair."

Odama girerken amcamın onu durdurmasına sevindim. Banyoya dalıyorum ve ellerimin altındaki kaşıntıyı yıkıyorum. Serbest kalmak isteyen o aptal kaşıntıyı.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra basit bir kot pantolon ve atlet giyiyorum. Her şey yoluna girecek.

Sanırım.

Telefonum titriyor.

Aiden olduğunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Şu anda ona çok ihtiyacım var. Keşke bana bir mesaj atsa.

Herhangi bir şey.

Bana bir hayatımın ve kendi kararlarımın olmasının sorun olmadığını söylerse Knox'la iptal ederim.

Onun yerine ona gideceğim.

Şu anda görmek istediğim kişi Knox değil. Darmadağın olduğumda ve teselliye ihtiyacım olduğunda aklıma gelen ilk kişinin Aiden olması garip.

Mesaj Knox'tan, birkaç dakika içinde burada olacağını söylüyor.

Hayal kırıklığı midemi bulandırıyor.

Elbette, Aiden kaybetmez. Her zaman ya onun yolu ya da otoyoldur.

Siktir et onu.

Telefonumu kapattım.

Saçlarımı at kuyruğu yaptıktan sonra odamdan çıkıyorum. Aşağıya inmek üzereydim ki teyzem ve amcamın yatak odasından gelen bağırışları duydum.

Kapı kapalı ama daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

Parmak uçlarımla yaklaşıyorum. Hiç ses çıkmıyor. Hep böyle sessizce hareket edebilir miydim?

Kulağımı kapıya yapıştırıyorum ve konuşmalarını dinliyorum.

"Yeter artık, Blair!" Amca tıslıyor. "Stresli olduğunu görmüyor musun?"

Teyze kendinden emin bir tavırla, "Dr. Khan ile daha iyi olacak," diye cevap veriyor.

"Bilmediği bir hastalık yüzünden iyileşemez. İstediklin kadar rol yapabilirsin, ama o hatırlıyor, Blair. Bu tekrarlayan kabusların bir anlamı olduğunu bilecek kadar akıllı."

"Hatırlamıyor," Teyze'nin sesinde bir panik notası var.

"Hatırlamıyorsa bile yakında hatırlayacaktır. Ya da o insanlar onun için gelecek." İnsanlar mı? Hangi insanlar?

"O bizi seçecek." Teyzenin sesi sertleşir. "Elsa bizi seçecek."

"Öyle olsa bile, sırf kendini korumak için tüm bunlar normalmiş gibi davranamazsın."

"Kendimi korumak mı?" Teyzemin alay ettiğini hayal edebiliyorum.

"Onu korumak için her şeyi yaptım. Hayatının o evresine geri dönmesini istemiyorum, yeniden başlamasını istiyorum. Senin de onun için bunu istediğini sanıyordum."

"Biliyorum ama Dr. Khan'ın da dediği gibi, travmayla başa çıkmadan asla hayatına devam edemez."

"Her şeyi unutarak bununla başa çıktı."

"O yedi yaşında bir çocuktuk, Blair! Bu onun tek savunma mekanizmasıydı. Bu onunla başa çıktığı anlamına gelmez. O yaşta bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu."

"Sence şimdi de öyle mi?"

"Bilmesi gerekiyor." Sesi yumuşuyor ve kalbim kırılıyor. "Kayıp bakışlarını ve gözlerindeki yaşları görmüyor musun? Kabuslardan sonra attığı çılgınlara karşı kör müsün? Çünkü bu beni her seferinde yaralıyor."

"O iyi olacak. İyi olacak."

"Siktir et, Blair!" Bağırıyor. "Sırf sen kendini suçlu hissetmeyesin diye onun acı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Sesini alçalt," diye fısıldıyor.

Kendimi kapıya daha da yapıştırdım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Benden bu kadar, Blair. Tamam mı? Sırf senden nefret etmesini istemiyorsun diye onu karanlıkta tutmaktan bıktım. Eğer ona söylemezsen, ben söylerim."

"Hikayenin tamamını bilmiyorsun." "Ona bildiklerimi anlatacağım."

"Kapa çeneni, Jaxon."

"Çenemi kapatmayacağım. Sana en çok ihtiyaç duydukları anda onu ve annesini terk ettiğin gerçeğiyle yüzleşmelisin."

"*Yapmadım* ve bunu sen de biliyorsun."

"Kaçtın ve bir daha arkana bakmadın. Elsa bu yüzden annesini ve ailesini kaybetti."

Dizlerim titriyor ve ayakta duramıyorum. Başka ses çıkmıyor ve sessizce kapılarından çıkıyorum.

Kalbim göğsümden çıkıyor.

Güm.

Güm.

Güm.

Teyze bizi terk mi etti?

Bu da ne demek oluyor?

Teyzem bizi terk etmedi. Beni kurtardı. Beni terk etseydi kurtaramazdı. Amcam yanılıyor olmalı.

Öyle olmak zorunda.

E L S A

I Knox'la akşam yemeği sırasında dikkatim dağıldı.
Beni Aiden ve benim genelde yemek yediğimiz kafeye getirdi.
Böyle bir yerin varlığından haberdar olmasına şaşırdım.

Tanıdık bir ortam ve Knox'un şakalarına rağmen konsantre olamıyorum.

Salatamı karıştırıyordum ama bir ısırık bile almadım.

Bacaklarım masanın altında zıplıyor. El dezenfektanını boşalttım ama derimin altındaki kaşıntı geçmedi.

Teyze ve amca arasındaki konuşma zihnimin arkasında sonsuz bir döngüde oynayıp duruyor.

Bizi terk ettiğini söyledi. Bizi *terk etmiş*.

Annemi bu yüzden mi kaybettim? Nasıl yani? Bu nasıl oldu? "Elsa?"

Knox'un sesiyle kafamı kaldırdım. Çatalı öyle sıkı tutuyorum ki eklemelerim bembeyaz. Sanırım yüzüm de aynı şekilde.

"Özür dilerim." Garip bir gülümsemeyi zorluyorum. "Bu gece biraz dikkatim dağınık." "Sorun değil. İstersen bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Kesinlikle." Çatalımı salatanın içinde kaydırıyorum. "Gerçekten üzgünüm Knox. Arkadaşlığını seviyorum. Sadece şu an aklım başımda değil."

"Aile sorunları mı?"

Çekiniyorum.

"Sayılır."

"Tamamen anlıyorum. Benim de zorba bir babam var." "Öyle mi?"

"Kontrol manyağıdır ve hiçbir şeyden memnun olmaz. Sanırım bana da bulaştı."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Sen kontrol manyağı değilsin Knox."

"Olabilirim." Sırıttırıyor. "Her neyse, söylemeye çalıştığım tek şey ebeveynlerin böyle olduğu. İyi bir evlat olmaya ve neredeyse imkansız olsa bile ona istediğini vermeye çalışıyorum."

Kısa bir süre kolunu tuttum. "Eminim seninle gurur duyuyordur."

"Ben de öyle umuyorum." Gözleri bir an için kaybolmuş gibi görünüyor. "Onun en sevdiği oğlu olmak istiyorum."

"Eminim öyledir."

Omuz silkiyor. "Henüz değil, ama pozisyonu kapmak için bir açık buldum. Her neyse, anne babanın senden çok şey beklemesinin nasıl bir his olduğunu anlıyorum." Keşke bununla ilgili olsaydı.

Teyzem ve amcamın beklentileri Cambridge ve ben zaten bu konuda ikna olmuş durumdayım. Ama bu daha büyük ve daha tehlikeli.

Geçmişten gelen sırlarla nasıl başa çıkacağım?

Dışarı çıkarken arka masalardan birinde oturan orta yaşlı adamı görüyorum.

Genelde üst katta oturan adamla aynı kişi.

Onun ortamı değiştirdiğini görmek tuhaf, beden dışı bir deneyim.

Aiden ve ben birlikteyken üst kattaki dekorun bir parçasıydı.

Bu bana Aiden'ı özletiyor.

Lanet olsun ona.

Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olamadı.

Knox'un babasını almaya gitmesi gerekiyor ama önce beni bırakmayı teklif ediyor. Reddettim ve bir taksiye bindim. Bu gece için ona yeterince yük oldum zaten.

Trafik boğucu, eve varmam yaklaşık bir saat sürüyor. Şifreyi girip içeri girdiğimde fiziksel ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım.

Girişin karanlığında duruyorum, kollarım iki yanıma düşüyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve girişte yığılıp kalma isteğimle savaşıyorum.

Son on yıldır evim dediğim yerde durmak ve kendimi bir yabancı gibi hissetmek kesinlikle dehşet verici.

Sanki buraya ait değilmişim gibi.

Duvarlar. Karanlık. Her şey yanlış görünüyor.

Burada olmamam gerekiyor.

Evim Birmingham'da.

Bu rastgele düşünce karşısında gözlerimi kapatıyorum. Birmingham'da hiçbir şeyim yok ve kesinlikle hiç kimsem yok.

Londra benim evim. Burası benim evim.

Teyzem bizi terk ettiyse ne olmuş? Benim için geri döndü ve beni kendi kızı gibi büyüttü. Bir keresinde bana Jaxon Amca ile ilişkilerinin başlarında çocuk sahibi olmamaya karar verdiklerini çünkü hayattaki hedeflerinin bir çocuğa göstermeleri gereken özenle çatışacağını söylemişti.

Ama beni aldıktan sonra, sahip olacakları tek çocuğun ben olduğuma karar verdiler.

Kalp ameliyatım için kredi çekerek benim için çok fedakârlık yaptılar. Sırf daha önce duyduklarım yüzünden nankör bir velet olamam.

Teyzesinin bir zamanlar kız kardeşini ve tek kardeşini terk ettiğini bilmek hala acı verse bile.

Sanırım bana nedenlerini kendisi söyleyene kadar beklemem gerekecek. Işık düğmesine basıp ceketimi asıyorum.

Ayaklarım salonun girişinde kendi isteğiyle duruyor. Nefesim kesiliyor, çanta elimden bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Aiden girişin karşısındaki sandalyede oturuyor. Dirseklerini kalçalarına dayıyor ve parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor.

Beni tüyler ürpertici, akıldan çıkmayan bir ilgiyle izlerken metalik gözleri camlaşmış gibi görünüyor.

"Ödümü kopardın." Teyzemi ya da amcamı bulmayı umarak etrafına bakındım.

Ama işte olmalılar, yine bütün gece çalışmalılar.

"Burada ne yapıyorsun?" Yerimden kıpırdamadan duruyorum, yaklaşmaya cesaret edemiyorum.

Biri ona dokunursa yanmanın eşiğinde gibi görünüyor.

"Amcana ders kitabımı unuttuğumu söyledim, o da bana şifreyi verdi." Tabii ki verdi. Amcam Aiden'ı itiraf etmek istemediği kadar çok seviyor. "Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz," diyorum.

Bir ders kitabının durduğu masayı işaret ediyor. "Bıraktım ama böyle bir şey olursa diye bilerek yaptım."

"Bunun gibi bir şey mi?"

"Yaptığın tüm bu maskeli balo."

Konuşurken kullandığı nötr üsluptan nefret ediyorum. Sanki yumruk atmaya hazırlanıyor gibi. Neredeyse kıpır kıpır oluyorum, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

Aiden sinirlendiğinde hiç iyi değildir. Sakinken de hiç iyi değildir.

Onu yakından izliyorum, hala RES üniforması giyiyor, ceket hariç. Bu eve gitmediği anlamına geliyor.

Parmak eklemlerindeki kırmızı izleri fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Ona doğru koşuyorum ve parmak eklemlerinin morardığını, derisinin kızardığını ve bazı yerlerde çatladığını görüyorum.

"Ne oldu?" Yüzünde yaralandığına dair bir işaret arıyorum. Gözünün yan tarafında, beninin yakınında küçük bir morluk var. Bunun dışında iyi görünüyor.

Aiden şiddet yanlısı bir tip değil. Herhangi bir durumdan kurtulmanın yolunu manipüle etmeyi tercih eder. Ne de olsa, daha güçlü değil, daha akıllı olarak yaşıyor.

"Aiden?"

Sessiz kalır, önüne bakar.

Onu düzgünce izleyebilmek için kendimi onun seviyesine indiriyorum. "Ne oldu?"

Bileğimi tutuyor ve beni aşağı çekerken çığlık atıyorum. Kucağına
düşüyorum, sert kalçalarının üzerine yan oturuyorum.

"Sana buluşmak için mesaj attım ama sen beni görmezden gelip yeni
çocukla çıktın."

Bana mesaj mı gönderdi? Bu uzlaşmaya istekli olduğu anlamına mı
geliyor? Bunun beni neden mutlu ettiğini bilmiyorum.

Elimi omzuna koyuyorum. "Telefonumu kapattım ve unuttum -" "Bizim
kafede." Eli belimi öyle sıkı sarıyor ki
Kemiklerimi sıkıyor. "Onu bizim olması gereken yere götürdün. Bunu
neden yaptın, hmm?"

Kahretsin. Bu şekilde düşünmemiştim. Ayrıca, Aiden'ın izleyeceğini
nereden bilebilirdim ki? Şimdi bunu ona inat olsun diye yaptığımı
düşünecekti ki kesinlikle öyle değildi.

"Onu oraya ben götürmedim," diyerek ses tonumu yumuşatıyorum. "O bir -"

"Queens'i oraya götürsem nasıl hissederdin, hmm?" Hâlâ o korkutucu
sakin sesiyle konuşuyor.

Adını duyunca bile öfkem alevleniyor. "Beni Silver'la tehdit etme."

"Bunun nasıl bir çifte standart olduğunun farkında mısın?"

"Bu çifte standart değil çünkü Knox sadece bir arkadaş. Silver senin
eski sevgilin ya da seks arkadaşın ya da her neyse. Bu farklı bir şey."

"Hiçbir şey farklı değil." Boştaki eli boğazıma uzanıyor ve nabız
noktamı okşuyor. "Tehdit altında hissetmekten nefret ettiğimi biliyorsun,
ama sen devam ettin ve yaptın. Devam ettin ve beni ittin."

Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama kalçamı kavrayıp beni tekrar yere
oturtuyor. "Seni uyarmıştım. Konu sen olunca deliriyorum."

Delirmiş. Metalik bakışlarında bunu görebiliyorum. Kırılmış parmak
eklemleri de yardımcı olmuyor.

Bu, Aiden'ın dikkatli olmam gereken değişken tarafı.

Büyükanelerin torunlarını uyardığı canavarca taraf.

Yine de çenemi yüksek tutuyorum. "Silver'ı bizim havuza da götürmüştün, hatırladın
mı?"

Bana inat olsun diye."

"Onu ben götürmedim. Oraya kendisi gitti."

"Oh, evet. Az önce onunla oturdun o zaman. IG'sinde fotoğrafını gördüm."

"O ben değildim."

"O zaman kimdi?"

"Endişelenmen gereken kimse yok ve konuyu değıştirme. Bu seninle ilgili, tatlım."

Beni çeviriyor ve dizlerim yere çarparken çığlık atıyorum. Sonunda kanepeye yarı uzanmış halde buldum kendimi.

"Sanırım kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor, ha?" Kotumu indiriyor ve soğuk hava kıcıma çarpıyor. "Başkasını düşünmek şöyle dursun, hareket edemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim."

İçimden bir heyecan ve korku dalgası geçiyor. Her ne kadar Aiden'ın yoğunluğunu arzulasam da, o şu anda değışken.

Ayrıca, ona hikayesinden bir parça anlatmadan bana dokunamayacağını söyledim.

Gafil avlanmış ve öfkeden gözü dönmüş durumda, bu yüzden ondan bir şeyler koparmak için mükemmel bir fırsat olabilir.

Ateşle oynuyorsun, Elsa. Yanacaksın.

Ona her zaman kaybetmektense yanmayı tercih ederim.

Atletimi kafamdan çekip çıkardı ve beni sadece iç çamaşırlarımla bıraktı.

"Onunla geçirdiğin her saniyenin bedelini ödeyeceksin." Kıcımın yanaklarını sertçe kavradı. "Arkadaş mı? Siktir et onu ve sana böyle düşündürdüğü için onu da siktir et."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana bir arkadaşmışsın gibi bakmıyor. Sana benim olanı tehdit etmek ister gibi bakıyor." Arkamdan bir fermuar sesi geliyor. "Bunu düzelteceğiz. Hareket edemeyecek hale gelene kadar seni becermeme izin vereceksin ve sonra daha fazlası için yalvaracaksın, değil mi tatlım?"

Dışarı çıkmaya çalışan bir iniltiyi bastırıyorum. Eğer bundan hoşlandığımı gösterirsem, Aiden bundan sonuna kadar faydalanacak ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni tüketecek.

"Bana bir şey söyle." Kanepenin kenarına tutunuyorum.

Gözlerini kaçırıyor. "Her şeyi berbat edip kurallarımı çiğnediğinde pazarlık yapma hakkını kaybettin, tatlım."

"Senin kuralların yok."

Sütyenimi çekerek açıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Göğüslerim serbest kalıyor ve tamamen dikleşmiş meme uçlarım kanepenin kenarına sürtünürken zonkluyor.

"Artık biliyorum." Bir elini uzatıp göğüs ucumu öyle sert çimdikliyor ki nefesim kesiliyor. "Başka erkeklerle çıkmıyorsun. Onlara bakmıyorsun. Onlara bakmıyorsun."

yanlarında nefes alamazsın. Anlaşıldı mı?"

Kabul ettiğimi görme zevkini tatmasına izin vermeyerek dudaklarımı büzüyorum.

İç çamaşırimi yırtarak indiriyor ve sürtünmeden dolayı sarsılıyorum. Gözlerim kısa bir süreliğine kapandı.

Oh, Tanrım.

Bana bu şekilde dokunmaya devam ederse, bana hiçbir şey söylemese bile ona karşı koymam mümkün değil.

Sert siki kalçalarımın arasına sokuluyor, girişimi tehdit ediyor. "Cevabını duymadım. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey söylemediğimde, sert elleriyle kığımın yanaklarını ayırıyor ve sikini diğer deliğime doğru kaydırıyor.

Gözlerim açılıyor ve kanepeyi daha sert yumrukluyorum. "A-Aiden? Ne halt ediyorsun sen?"

"Cevabını bekliyorum," diye rahatça konuşuyor ama ses tonundaki karanlığı fark ediyorum. "Ve seni burada becermeyi düşünüyorum. Hmm. Henüz sahiplenmediğim tek delik burası."

Aleti içime daha fazla giriyor, arkadan hafifçe geriliyor.

Kürek kemiklerim korkuyla gerildi. Bunu yapmaz, değil mi? Analın çok hazırlık gerektirdiğini duymuştum.

"Bil diye söylüyorum." Sıcak, boğucu kelimelerle fısıldamak için eğiliyor. "Canın yanacak."

Yutkunuyorum, ama bu içimi sıkkan küçük zevk patlamalarını durdurmuyor.

Bende gerçekten bir sorun var.

İlk kez kığımın sikkemekle tehdit ediyor ve ben acayip tahrik oluyorum.

Kendimi toparlamam bir saniye sürdü. "Bana bir

şey söyle, Aiden. Herhangi bir şey."

"Neden alayım ki? Sadece senden alabilirim. Hmm." Bir parmağını amımdan kığıma götürüyor, ıslaklığını hala arka girişimde duran sikinin etrafına bulaştırıyor. "Şimdiden çok ıslanmışsın."

"Anlaşma anlaşmadır, Aiden." Dudaklarımı, dışarı çıkmaya çalışan iniltinin etrafına sıkıştırıyorum. "Şu anda anlaşmayı bozuyorsun."

"Ve bunu umursamam mı gerekiyor?"

"Evet, öyle! Çünkü içim acıyor."

Bir an durdu. Geri çekileceğini ya da başka bir şey yapacağını düşünüyorum ama sadece sikini girişime doğru kaydırıyor, ucu oraya yerleşiyor.

"Senin yaptığın gibi değil."

"Böyle belirsiz şeyler söylemeyi bırak." Gözlerim yaşlarla doluyor. Teyzem ve amcamdan duyduklarımdan mı, Aiden'ın bana kızgınlığından mı yoksa kâbuslarımdan mı bilmiyorum.

Ya da yukarıdakilerin hepsi.

Ama şu anda bana sarılmasını istiyorum. Kendini bir kez alçaltmasını istiyorum. Sadece bir kez.

Benim için orada olmasını istiyorum.

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama başımı tutuyor ve yüzümü kanepeye çarpıyor.

"Sana bakmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ve

bakmıyorum."

"Aiden, lütfen."

"Öyle görünmüyor olabilirim ama şu anda sana çok kızgıyım."

"Öyle görünmüyor olabilirim ama şu anda sana çok ihtiyacım var."

Bir sessizlik oluyor. İki.

Üç -

Aiden elini yavaşça saçlarımdan çekiyor ve beni döndürecek kadar geri çekiyor.

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. Kendimi berbat hissediyorum. Her şey berbat durumda.

Beni kollarına alıp kanepeye yatırıyor ve sonra üzerimde geziniyor, beni ezmek için dirseklerinin üzerinde duruyor.

Gözlerindeki bakış daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Nefret dolu, ama aynı zamanda, o şey var.

Daha önce gördüğüm bir şey. Sevgi gibi bir şey mi?

Ama Aiden şefkat göstermez, değil mi?

Elimi uzatıp parmak uçlarımı gözünün kenarında gezdiriyorum ve onunla ilk tanıştığımda aşık olduğum o beni görüyorum.

Ben ona dokundukça yüzü geriliyor ve omuzları sertleşiyor. Elim tutuyor ve başımın üstündeki kanepeye çarpıyor.

Bir şeyin eşiğinde gibi görünüyor. Neyin, bilmiyorum.

"Aiden."

"Dur." "Neyi

durdurayım?

"

"Adımı o ses tonuyla söylemeyi kes. Bana o lanet gözlerle bakmayı ve kendini derimin altına kazımayı bırak."

Kalbim daha hızlı atıyor. Bu onu etkilediğim anlamına geliyor, değil mi?

"Sana bir şey söylememi ister misin, tatlım? *Herhangi bir şey?*"

H o m u r d a n ı y o r .

Bir kez başımı sallıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim. İçimin derinliklerine doğru itiyor. Kuvveti ile kanepeden aşağıya doğru eğildim.

Vay anasını.

Sanırım hemen buraya geleceğim.

"Şanslısın, Elsa. Senin için her şeyi mahvedecek kadar senden hoşlandığım için çok şanslısın."

Ve sonra tutkulu, sert bir öpücükle ağzıma yapıştı.

E L S A

Bir iniltiyle uyandım.

Bacaklarım ardına kadar açık ve zevkten
karıncalanıyorum. Vay anasını.

Gözlerimi açtığımda kendimi zevk diyarında
buluyorum. Kelimenin tam anlamıyla.

Ayak bileklerim geniş omuzlarının üzerinde sallanırken Aiden yüzünü
kalçalarımın arasına gömdü.

Gördüğüm tek şey, hassas çekirdeğimi kucaklayan koyu renkli, karışık
saçlar.

"Oh..." Hınzır dili aşağı yukarı kayarken ve içime girerken sırtım
yataktan kalkıyor.

O diliyle beni nasıl çıldırtacağını kesinlikle biliyor.

Bu da yetmezmiş gibi, bir parmağını da karışıma ekliyor. Saçlarını
kavırıyorum, parmak uçlarım kafatasına batıyor.

Oh, Tanrım.

Parmaklarıyla ve diliyle yaptığı o çifte şeye dayanamıyorum.

"Aiden..."

"Hmm, tatlım?" En mahrem yerime karşı boğuk sesinin gürültüsü
neredeyse beni uçurumun kenarına atıyor.

"Oh, Tanrım, yapma -" Hassas derimi ısırıldığında sesim boğazımda
dügümleniyor.

Dişleriyle çekiştiriyor.

Dudaklarıyla yatıştırıyor.

Ağızına alıyor. Ben

gidiciyim.

Benden çıkardığı orgazm için mutlak bir gidici. İstesem bile
konuşamazdım.

Aiden büyüü bozar ve başını kaldırır. Şeytani yakışıklı yüzünü h ı n z ı r
bir sırtış canlandırıyor. Parlayan dudaklarını yalıyor.

Nefesim çatırıyor.

"Yapma mı?" İki eliyle bacaklarımı omuzlarının üzerinden sarıyor.

"Durma..." Sanki bir maratondan çıkmış gibi nefes nefese kalıyorum.

"Sakın durayım deme."

"Zevkini talep etmene bayılıyorum, tatlım." Beni yutmaya geri dönmeden önce sırtıyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Tüm vücudum karıncalanıyor, bu rahatlama için ağrıyor - hayır, *yalvarıyor* -. Cehenneme kadar yolu var. Hareket edemeyinceye kadar beni becerdi ve dün gece beni odama taşımak zorunda kaldı.

Ben de çok ağrıyorum ama onun diline, dişlerine, dudaklarına ve parmaklarına karşı koyamıyorum. Şeytan üzerime indiğinde her şeyini veriyor.

Bana yeterince sert dokunmasına ya da kendini yeterince derine gömmesine doyamıyorum.

Beni mahveden seks değil, onun çiğ yoğunluğu.

Gözlerindeki parıltı, çenesindeki tik ve dokunuşundaki titizlik. Ağır nefesim odayı dolduruyor. Tek koklayabildiğim biziz.

İkimiz de.

Artık onu yatakta ve çarşafplarımın arasında koklamadan uyuyamıyorum.

"Seni boşaltmamı ister misin, tatlım?" diye klitorisime karşı konuşuyor.

Başımı salladım, sırtımı kamburlaştırdım.

"Dilimle mi yoksa sikimle mi?"

İkisini de alamaz mıyım?

Hiçbir şey söylemediğimde, bana karşı sırtıtışını hissedebiliyorum. "Bu kararı benim almamı ister misin, tatlım?"

Parmağını yavaşça içimde gezdirdiğinde inleyerek cevap veriyorum.

"Kararı bana bırakmak istemezsin çünkü sana ikisini de vermem cazip gelir."

Bekle. Ne?

"Ama neden?" Sesim o kadar nefes nefese ki zar zor tanıyabiliyorum. "Dün için hâlâ kızgınım."

"Aiden! Bütün gece hıncını bedenimden çıkarmadın mı?"

"Yeterince değil."

Parmağını içime sokuyor ve o noktaya vuruyor. Göz kapaklarım kapanırken arkalarında yıldızlar oluşuyor.

Çıglık atıyorum ve sesimi yastığa bastırıyorum.

Tüm vücudum ezici bir zevkle titriyor.

Ve biliyorum ki bu artık fiziksel bir bağlantı meselesi değil.

Keşke öyle olsaydı.
Keşke sadece bedenime sahip olsaydı.
Orgazm olduğumda, tüm varlığım ona göre ayarlanıyor.
Bedenimin ve ruhumun her zerrresi, istesem de durduramayacağım
bir şekilde ona doğru çekiliyor.

Çok korkutucu.
Cehennem kadar tehlikeli.
Ama bitmesi imkansız.
Orgazm halesinden çıktığımda, Aiden çoktan kollarını bana
dolamıştı.

Son zamanlarda bana çok sarılması da yardımcı
olmuyor. Sanki sadece seks için değil de,
yakınıma ihtiyacı varmış gibi.
"Günaydın uykucu," diyor o çok seksi ses tonuyla.
"Günaydın." Beni her gün bu şekilde uyandırmasını söylemeden önce
alt dudacağımı ısıırıyorum.

Şimdiye kadarki en iyi uyandırma çağırısı.
Ayağa kalkıyor, beni banyoya taşıyor ve banyoyu benim için hazırlıyor.
"Neden beni hep sen y ı k ı y o r s u n ?" Beni banyonun içine oturturken
soruyorum.

ve hindistan cevizli banyo köpüğümü döküyor. Bazen benimle kaç kez
oturduğundan o da öyle kokuyor.

"Sana söylemiştim. Ağrın olduğunda ılık banyolar iyi gelir."
Kaşımı kaldırıyorum. "Ağrım olduğunu nereden biliyorsun?"
Durup bana bakıyor. Gözlerinde yine o tuhaf parıltı var. Aiden'ın böyle
bir şey yapmadığını bilmesem buna ilgi derdim.

"Sana kolay davranmadığımı biliyorum. Üzgün olduğumu söyledim
ama değilim. Sana karşı kendimi kontrol edemiyorum Elsa. Denedim ve bu
imkansız." Sırıttıyor. "Ancak sana banyo yaptırabilir ve masaj yapabilirim."

"Bu çok boktan."
"Ben her zaman berbat bir tiptim, ama sen bunu zaten
biliyorsun." Evet, biliyorum.
Sanırım onun yörüngesinden kaçamazsam ben de boku yedim.
Ruhlar birbirini çeker.

Kim'in sözleri göğsüme bir ok gibi saplandı.
Aiden arkama geçiyor ve bacaklarını etrafıma doluyor, böylece yarı sert
sikine doğru sokuluyorum. Yemin ederim o şey hiç yumuşak değil.
En azından benim etrafımda değil.

Aiden cildimi sabunlarken hindistan cevizi kokusu havada asılı kalıyor.
Sırtıma her zamanki daireleri çiziyor.

Sanki bir şeyler karalıyor gibi.

Ilık su ve onun yatıştırıcı dokunuşu beni bir haleyle kaplıyor. Başımı göğsüne yasladım.

Parmakları saçlarımı okşuyor, sonra boğazımdaki nabız noktasını, sonra da yara izimi.

Takıntılı olduğu üç parça.

Sonra beni kendine karşı tutmaya devam etti.

Uyumaya devam etmek için gözlerimi kapatıyorum. Bugün okulu asabilir miyiz?

Gitmemize yaklaşık bir saat var ama hareket edemeyecek kadar rahatım.

"Dün gece uyudun mu?" Hâlâ gözlerimi kapatarak soruyorum. "Hayır."

"Bütün gece ne yaptın?" "Seni izledim, tatlım."

İç yanağımı ısıırıyorum. Ne kadar söylerse söylesin buna asla alışamayacağım.

"Bu sapıkça, biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor ve neredeyse omuzlarını silktiğini hayal edebiliyorum. Aiden bu yönüyle ilgili asla özür dilemezdi.

"Satranç, futbol, yüzme ve spor yapmayı sevdiğini biliyorum" diyorum.

"Yapmaktan hoşlandığın başka bir şey var mı?"

"Seni beceriyorum, tatlım."

Yanaklarım kızarıırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Arkama bakmadan ona dirsek atıyorum. "Başka bir şey."

"Küçük amını emiyorum. Orgazm olman için seni parmaklamak. Göğüslerini okşamak. İsteddiğini seç."

"Aiden!"

"Ne? Ne yapmaktan hoşlandığımı sordun. Yapmayı en çok sevdiğim şey sensin."

Sen benim de en sevdiğim şeysin.

Ani düşüncemle duraksadım. Öyle demek istemedim.

Bunu kastetmiş *olamam*. Aiden yapmaktan en çok hoşlandığım şey değil. Bu onun benim en sevdiğim kişi olduğu anlamına gelir ve bu doğru değil.

...değil mi?

"Benim dahil olmadığım bir şey," diye dürtüyorum.

"Hmm. Bunlardan çok fazla yok."

"Peki ya hobileriniz? En sevdiğiniz müzik? En sevdiğiniz film?
En sevdiğin kitap?"

"Satranç, futbol ve yüzmeyi biliyorsun. Bunlar hobiler sanırım."
Duraksıyor. "Müzik dinlemem. Filmlere gelince, muhtemelen On İki Öfkeli
Adam'dır. Alicia ve Jonathan'la birlikte izlediğim son film. Kitaplar.
Hmm. Favorim yok ama en çok hatırladıklarım Rönesans dönemi Fransız
filozofları tarafından yazılmış olanlar."

"Alicia onları okuduğu için
mi?" Başını salladığını
hissediyorum.

"Alicia ile birlikte o filmi izlemeseydiniz ya da kitapları okumasaydınız,
yine de favorileriniz olur muydu?"

"Muhtemelen
hayır." "Neden
olmasın?"

"İnsanların neden favoriler konusunda takıntılı olduklarını
anlamıyorum. Bu bir tercih meselesi ve bu kadar önem verilmemeli."

Bu onun empati eksikliğinden kaynaklanıyor. Dürüst olmak gerekirse,
insanların önemsiz olduğunu düşündüğü şeyler hakkında neden
duygusallaştığını bilmediğini düşünüyorum.

Ama favorilerini - ya da favorileri olduğunu düşündüğü şeyleri -
annesine dayandırdı.

Orada bir şey var.

Ortaya çıkarmak istediğim derin ve ham bir şey. Alicia'nın Aiden'la
olan ilişkisini tam olarak çözersem, onun ölümünden sonra neden bu hale
geldiğini anlayabilirim.

"Alicia ile nasıl vakit geçirdin?" diye sordum.

"Annenle nasıl vakit geçirdin?" Sorusu beni
hazırlıksız yakalıyor.

"Bunu hatırlamadığımı biliyorsun."

"O zaman belki ben de hatırlamıyorumdur." Bu kapalı ton, artık
açılmadığı anlamına geliyor.

İçimde yükselen hayal kırıklığına rağmen sessiz kalıyorum.

Gözlerim beni saran kollarında ve yara izini ö r t e n ok dövmelelerinde
kayboluyor.

"Bana bir şey söyle," diye
mırıldanıyorum. "Ne
söyleyeyim?"

"Bana oral seks yaptın. Bu oral seks sayılır ve karşılığında bana bir şey

söylemelisin."

Sessizlik konforlu olandan daha uzun sürer.

Yavaşça arkamı dönüyorum ve onu kısık gözlerle bana bakarken buluyorum.

"Bu sayılmaz, tatlım. Bu dün gecenin devamı." "Hayır, Aiden. Beni bu konuda manipüle edemezsin. Yeni gün, yeni hikaye."

"Hmm. Hala sayılmaz. Benden durmamamı istedin. Hatta talep ettin."

"Benim tepkim önemli değil. Anlaşmamız önemli."

O soğuk ve hesapçı tavrıyla beni izliyor ve biliyorum ki her zamanki gibi kendini bundan kurtaracak.

O daha konuşmadan elimle ağzını kapatıyorum. "Bunu aklından bile geçirme. Bu anlaşma benim için çok önemli. Eğer buna uymazsan, senin kurallarının hiçbirine uymam."

Bir elini boğazıma doluyor. "Dikkatli ol, tatlım. Tehdit edilmekten hoşlanmadığımı biliyorsun."

"O zaman sözünü tut," sesimin pazarlıksız çıkmasına seviniyorum. Elini suya bırakıyor. "Sadece bu seferlik."

Sırtıtmamak için dudağımı ısıyorum. Onu oyunlarından birinde yakaladım. Bu beni çok gururlandırıyor.

"Arkanı dön," dedi bana.

Bunu geçen sefer fark ettim ve dün daha da pekişti. Aiden bana bu hikayeleri anlatırken yüzüme bakmıyor.

Dün, kızgın olduğu için yüzüme bakmak istemediğini söyledi. Bana bunları anlattığında böyle mi hissediyor?

Kızgın mısın?

Önüme bakıyorum ama elimin suyun altına düşmesine izin veriyorum. Beni karnımdan tutan elinin etrafına sarıyorum.

"Bu iki arkadaşın her zaman ellerinin altında kadınlar vardı ama kolay kadınlardan sıkıldılar. Bu yüzden akli dengesi yerinde olmayan bir kadınla evlenmek ve onu kendilerine aşık etmek için iddiaya girdiler."

"Bu garip bir bahis. İşe yaradı mı?"

"Öyleydi. Ta ki sıkılıp bir sonraki bahislerine geçene kadar."

"Peki neydi o?"

"Bu, tatlım, başka bir gün için."

"Ugh. Aiden." Onunla yüzleşiyorum. "Bana böyle kırıntılar atmaya devam edemezsin."

Sırıttıyor. "Elbette yapabilirim."

"Sen tam bir sosyopatsın."

"Hmm. Sosyopatlar doğuştan mı yoksa sonradan mı olurlar, tatlım?"

Başımı omzuna yaslıyorum. "Neden bana soruyorsun?"

"Zekisin ve o kafanın içinde beni çok fazla psikanalize tabi tutuyorsun." "Yapmıyorum."

"Elbette öyle, yoksa planlarımı bozamazdın."

I engellenmiş onun Planlar mı? Ne zaman ve Cehennem yaptı I yap Bu mu? I ihtiyaç Duvarımda o anı anmak için.

"Sosyopatlar yaratılmıştır," diyorum. "Onları oldukları kişi yapan koşullar ve yetiştirilme tarzlarıdır."

"Yani iyi bir terbiye onların sosyopatik eğilimlerini öldürebilir mi?"

"Bazen, evet."

"Sadece bazen mi?"

"Şey, evet. Bazı insanlar ne tür bir yetiştirilme tarzına sahip olurlarsa olsunlar sosyopat olarak kalırlar."

"Hmm. İlginç."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Elini kaldırıyor, saçlarımı geriye doğru okşuyor ve başparmağını alt dudağımda gezdiriyor.

"Canavarlar doğar." Alt dudağımı ısırarak için eğiliyor ve sonra karanlık kelimelerle fısıldıyor. "Büyüdükçe bunu inkâr ederler ya da tamamen benimserler ama bu onların ne olduklarını değiştirmez."

ELSA

DKöpük banyosuna rağmen okulda hâlâ biraz tuhaf yürüyorum. Aiden kolunu omzuma dolayarak beni yanına yapıştırdı. Sıradan görünüyor ama Aiden'in sıradan bir yanı yok. Sadece normal görünmek için sıradanlığı kullanıyor.

Bakışlarım omzumdan sarkan sargılı eline takılıyor. Daha önce elini sararken ona bunu sormuştum ama o sadece konuyu saptırmıştı.

Aiden açık bir kitap değil, ama tamamen kapalı da değil. Hangisini saklayacağını ve hangisini göstereceğini dikkatle seçtiği birden fazla katmanı var.

Metodik düşüncesi bazen çıldırtıcı oluyor.

Tamam, çoğu zaman.

Bu onu araştırmayı bırakacağım anlamına gelmiyor.

Sorduğumda uzun koridorda yürüyorduk. "Sessiz bir çocuk muydun?"

Gözlerini kısar. "Lev'le mi konuşuyordun?"

Demek ki Levi onun hakkında söylediğinden daha fazlasını

biliyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Belki de."

Beni omzumdan tutup dokuzuncu kulenin yanına doğru itti.

Sırtım taşla çarpıyor ve beni duvarla sert vücudu arasına sıkıştırıyor.

"Lev'le konuşma."

"Neden? Her şeyi anlayacağımdan ve artık bana seks şantajı yapamayacağından mı korkuyorsun?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Kendine yalan söyleyebilir ve sana her gün seks şantajı yaptığımı düşünebilirsin tatlım."

Ses tonundaki eğlence beni sinirlendiriyor.

"Gerçek bu değil mi? Bana kalsa, anlaşmanın seks kısmı olmadan hikayeye oy verirdim."

"Hmm. Bu yüzden mi daracık amcığın senden çıktığın anda sikim için yalvarıyor? Yoksa bu yüzden mi 'Sakın *durayım deme*' dedin?"

Bir elimle ağzını kapatıyorum ve yanaklarım alevler içinde etrafımı araştırıyorum.

Lanet olsun ona ve pis ağzına.

Okulda beni kıvrandırmak için bunu bilerek yaptığından neredeyse eminim. Sinsi bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için elimi kaldırıyor.

Parmakları saçlarımda dolaşiyor, bandı serbest bırakıyor. Ve böylece poker suratı geri döndü. "Lev'le konuşma. Ciddiyim."

"Senin saklayacak bir şeyin yoksa benim neden olmasın?" "Mesele o değil. Sana hiçbir şey söylemeyecek." "O zaman ne hakkında?"

Alay eder ve yürümeye devam eder. Aiden kuzeninden bahsedilince acayip bir şekilde *alay etti*.

Ona ayak uyduruyorum, saçımı arkadan bağlıyorum ve vücut dilini dikkatle izliyorum. Verdiği tepkide anlam veremediğim bir şey var.

"Bu arada," diye soruyorum. "Levi senin kuzenin değil mi? Neden kaptanlık pozisyonu için özellikle seni değil de Cole'u seçti?"

"Çünkü Nash normal görünüyor ve her şey uzlaşma ve takım ruhuyla ilgili."

Normal mi görünüyor? Normal değil gibi mi?

"Vay canına. Levi futbolu senden daha çok ciddiye alıyor olmalı. Sanırım bu yüzden o profesyonel oldu ve sen olamayacaksın."

Bana ters ters bakıyor. "İşin bitti mi?" "Neyle işim bitti?"

"Lev'i putlaştırmak."

O zaman anladım. Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Onu kıskanıyorsun." Sessizliğini koruyor ama ben doğru noktada olduğumu biliyorum.

"Öylesin." Gülüyorum. "Neden? Çok popüler olduğu için mi? Bütün kızlar ve ilgi ondaydı diye mi? Jonathan bile birçok kez RES'e onun için geldi, senin için değil."

"Bunların hiçbiri umurumda değil." Bir elini koluma doladı. "Sana benim yanımda başka erkekleri putlaştırmamanı söylemiştim."

"Bu, arkandan onları putlaştırabileceğim anlamına mı geliyor?" Alay ediyorum. Bana ters ters bakıyor.

Gülüyorum. "Bu bir evet mi?"

"Bu hile yapmaktır." Yüz ifadesi kararıyor. "Ve benim kurallarımı ve buna karşı tepkimi biliyorsun."

Tanrım. Sadece Aiden'in sahiplenme seviyesi başka erkekleri idolleştirmeyi aldatma olarak görür.

Şimdi düşünüyorum da, eğer Aiden benim önümde başka bir kadını idolleştirirse, çıldırabilirim.

Cehenneme kadar yolu var. Bekaretini kaybettiği kadından hoşlanmıyorum ve o bile ondan bu kadar övgüyle bahsetmedi.

Sınıfımıza doğru yürümeye devam ederken onu dürtüyorum. "Merak etme, King. Sen de popülersin. Levi sadece daha cana yakın."

Ben gülerken o bana ters ters bakmaya devam ediyor. Onu sinirlendirmek eğlenceli. Sanki rollerimiz değişiyor gibi.

Belki de Levi ile konuşup bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini öğrenmeliyim. Astrid onu gevşetmek için orada olacak.

Tanrım. Aiden'inki gibi manipülatif bir zihinle düşünmeye başlıyorum.

Koridorun sonunda Silver ve Adam sınıfa birlikte yürüyorlar. Bugün ne atkısı ne de çürüğü var. Yok olması için çok iyi bir makyaj yapmış olmalı.

Bekle. Silver ve Adam mı?

Şimdi daha yakından bakıyorum, birlikte yürümüyorlar, hatta konuşmuyorlar bile. Ancak adımları neredeyse senkronize.

Bekle.

Bu Adam.

Onun birkaç adım gerisinde, adımlarını onunkilerle senkronize tutuyor.

Uzun boylu ve kaslı olduğu ve adımları genellikle geniş olduğu için göze çarpıyor. Silver gibi ılımlı ve zarif adımlarla yürümezdi.

İkincisi telefonunda geziniyor ve çevresinden habersiz görünüyor.

Ama o da mı Adam'ın varlığından habersiz?

Her ikisi de zorba olmalarına rağmen - Adam Silver'dan daha zorba - bana hiçbir zaman yakınmış gibi gelmediler. Öyle olsalardı geçen yıl Adam'a karşı tanıklık etmezdi.

Ama belki de yanılmışımdır.

Silver sınıfın içine giriyor. Adam duraklıyor ve bakışlarımı karşılıyor.

Çok kısa, bir saniye bile sürmüyor ama tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Uzak dur lan.

Hiçbir şey söylemese bile gözlerinden

okuyabiliyorum. Neyden uzak duracaksın?

Kimden?

Silver'ın etrafındaki ürkütücü halini fark ettiğimi bilemezdi.

O an, göz temasını hızla kesip sınıfa girdiğinde sona erer.

"Hmm. İlginç."

Aiden'in düşünceli sesiyle irkildim. Bir an için onun orada olduğunu unuttum. "Ne demek istiyorsun?"

"Endişelenmene gerek yok, tatlım." Adam'ın az önce durduğu y e r e bakar. "İcabına bakılacak."

Yutkunuyorum. Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz, değil mi? Adam piçin teki ama kimse Aiden'in gazabını hak etmiyor.

Ama belki de o piç bana ters ters bakmamalıydı. Ya da bana ve

Kim'e zorbalık yapmamalıydı.

Ya da Silver'ın etrafında ürpertici

hisler vardı. Bunu hak etmişti.

"Ellie!" Kim bana doğru koşuyor ve boştaki elimi kendi eliyle birleştiriyor. "Günaydın, King. En iyi arkadaşımı benden almayı bırak."

"Günaydın, Reed." Poker suratı açık. "Ve hayır,

paylaşmıyorum." Kim gülünce bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Onu mutlu görmek içimi ürpertiyor. Birçok şeytanla uğraşıyor ve bana söylemese de, tüm genç hayatı isterken küçük kardeşine yetişkin gibi davrandığını görmek kalbimi kırıyor.

Sınıfta, Aiden sonunda gitmeme izin verdi. Bunun tek nedeni Ronan'ın onu kenara çekip dün geceki sevişmesini tüm açık detaylarıyla anlatması.

Aiden poker suratıyla dinliyor.

Acaba hiç arkadaşlarına seks hayatımızdan ya da beni nasıl becerdiğinden bahsediyor mu? Yani, her zaman açık saçık konuşur ve utanacak bir tip değildir.

Bazı nedenlerden dolayı, öyle olduğunu sanmıyorum. Öyle görünmese de, Aiden özel bir insandır. Hiçbir şey hakkında övündüğünü duymadım - tabii bunu birine haddini bildirmek için kullanmıyorsa.

Oh, ve o bir hataya sahip. Başkalarının beni cinsel bir şekilde düşünmesine kesinlikle izin vermez.

Buna gülümsüyorum.

"Ee?" Kim koltuğunda dönüp bana bakıyor. Dirseklerini masaya dayamış, iki eliyle yüzünü kavırıyor. Yeşil gözlerinde aptalca bir sevinç ışıltısı parlıyor.

"Ne olmuş yani?"

"Knox'la çıkacağını sanıyordum."

"Çıkıyordum."

"Sonra bana mesaj atıp King'in bu sabah seni bırakacağını söyledin. Geceyi burada mı geçirdi?"

Alt dudağımı ısıırıyorum.

Ciyaklıyor ama sesini alçaltmak için yeterince dikkatli davranıyor. "Dün çılgın bir geceydi. Bunu söyleyebilirim."

Vahşilik yüzyılın en hafif tabiridir. Önce teyze ve amca, sonra da Aiden.

Şimdi düşünüyorum da, onunla birlikte olduğum süre boyunca teyzem ve amcamla yaşadığım kaosu hiç düşünmedim.

Bu.. garip.

"Sende bir morluk var." Boynumu işaret ediyor. Elimi o noktaya vuruyorum. "Ne? Nerede?"

Sadece göğüslerimde, yara izimin etrafında ve karnımın altında morluklar bıraktı. Boynumda hiçbir şeyin görünmediğinden emin oldum.

Kim gülüyor ve atkuyruğumu enseme örtecek şekilde indiriyor. "İşte oldu. Her şey saklı."

Aiden'a ters ters baktım. Pislik herif ben uyurken ve göremediğim bir yerde bırakmış olmalı. Bu yüzden saçımı serbest bırakıyor olmalı.

Ronan tekrar dikkatini çekmeden önce bana sadece sırtıyor. Sik kafalı.

"Detayları istiyorum." Kim tıslıyor, hâlâ aptal gibi sırtıyor.

"Şey... şey," diye fısıldamak için eğildim. "Doğru düzgün yürüyemiyorum."

Gözleri irileşiyor ve daha da yaklaşıyor. "King'in sert bir tip olduğunu biliyordum."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bekle." Şakayla karışık gözlerimi kısıyorum. "Bunu nasıl anladın?"

"Öyle bir havası var." Birbirlerine top fırlatan Cole ve Xander'a bir bakış atıyor. "Cole'da da var. Bu sessiz tipler genellikle en vahşi olanlardır. Kink'le ilgilendiğini duydum."

Cole'dan bahsediyor ama onun göz koyduğu tek kişi altın çocuk ve gamzeleri.

"Peki ya Xander?"

Dilini şaklatıyor ve tekrar bana bakıyor. "Bunun bir önemi yok."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle demek istedim." Gözlerini kısıyor, sonra boğazını temizliyor.
"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Sert sevdiğini nasıl anlıyorsun?"

"Sanırım sadece hissediyorsun. Bunaltıcı olabiliyor ama vücudunuzun her parçasının canlandığını hissediyorsunuz, öyle ki acı bile zevk veriyor." Duraksıyorum, az önce ne söylediğimi fark ediyorum. "Lütfen tuhaf olduğumu düşünme."

Kim birkaç saniye beni izliyor, sırtımdan önce dudakları aralanıyor. "Seni asla yargılamayacağım, Ellie. Ayrıca, sessiz tiplerin en çılgınları olduğu hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun? Sen de onlardan birisin."

Şakacı bir şekilde eline vurdum. "Kes şunu."

"Peki ya Knox?" Burnu kırıışıyor. "King buna kızmadı mı?"

"Hâlâ kızgın."

Ama ben ona bakabilirim.

Hayatımı kontrol edemeyeceğini öğrenmesi gerekiyor.

Sadece Knox'a karşı böyle olması ilginç. Atlıları bana dokunduğunda ya da benimle konuştuğunda hıyarlaşıyor ama Knox'a yaptığı kadar yoğun davranmıyor.

Belki de onlara güvendiği içindir? Aiden'in verebileceği düzeyde bir güven.

Aiden'in Knox kadar rahat biri tarafından tehdit edilmiş hissedeceğini sanmıyorum.

Cehenneme kadar yolu var. Havuzda hayatımı kurtardığı için ona minnettar olmalı. "İşte burada," diyor Kim ve sonra nefesi kesiliyor.

Onun görüş alanını takip ediyorum ve ağzım açık kalıyor. Knox sınıfa dudağı patlamış, sol gözünün etrafında mavimsi morluklar ve şakağının yanında pembemsi morluklarla giriyor.

"Aman Tanrım, Knox." Kim oturduğu yerden sıçradı. "Ne oldu?"

Tüm sınıf sessizliğe gömülür.

Ronan hariç.

Hareketli konuşmalarıyla meşgul olduğunda zaman ve mekân algısını kaybediyor. Cole yarı Ronan'ı dinlemeye yarı da kitabını okumaya devam ediyor. En azından kitabının üzerinden sahneye bakma nezaketini gösteriyor.

Xander Knox'a ters ters bakarken, Aiden sırtarak koltuğunda geriye yaslanıyor.

Sırtıyor.

Gözlerim açılıyor, sargılı eklemleri ile Knox'un yüzü arasında gidip geliyor.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Dün durup dururken saldırıya uğradım," diye irkildi

Knox. Dengesiz ayaklarımın üzerinde sendeleyerek ona yaklaşıyorum. "Nereye?"

"Sen taksiye bindikten hemen sonra. Olduğundan daha kötü görünüyor. Yardım bulabildim ve..."

Aklıma binlerce senaryo gelirken artık onu dinlemiyorum.

Aiden bizi kafede izlediğini itiraf etti. Evet, ben oraya gittiğimde o da benim evimdeydi ama onun daha hızlı bir arabası var.

Midem bulanıyor.

Aiden, Knox'a vahşice davrandıktan sonra beni becerdi. Knox'un yüzünü neredeyse tanınmaz hale getiren o ellerle bana dokunmasına izin verdim.

"Sen iyi misin?" Knox'a kısık bir sesle soruyorum.

Başını sallıyor. "Eski okulumda yaptığım şeylerle kıyaslanamaz bile."

"Sen..." Yutkunuyorum. "Bunu sana kimin yaptığını gördün mü?"

"Evet, Van Doren. Öyle mi?" Aiden ayağa kalkıyor, bize doğru adım atarken omuzları dikleşiyor.

Xander onu takip ediyor, ses tonu alaycı, "Zor iş."

Knox ikisinin arasına bakar.

Gizli bir mesaj var mı diye dikkatle izliyorum.

Aiden poker suratını takınır ve Xander birdenbire okunamaz hale gelir.

Kim geri çekiliyor. Sanki kendini arkasındaki masaya yapıştırmış gibi, yavaşça çemberden uzaklaşıyor.

Knox bir omzunu kaldırır. "Para isteyen bir gangsterdi. Onu çoktan polise ihbar ettim."

"Bekle. Ne?" Ona aval aval baktım. "Yüzünü gördün mü?" Bir gangster olamazdı. Aiden'di, değil mi?

"Polise eşkalini verdim."

"Eminim onu yakalayacaklardır," diyor Aiden.

Xander alaycı bir tavırla, "Eminim öyle olacak," diye ekler. Bayan Stone sınıfa gelir ve olay yerinde durur.

"Her şey yolunda mı, Bay Van Doren?"

"Saldırıya uğradım ve bunu polise bildirdim." Yaralanmamış eklemlerini gösteriyor. "Tek taraflıydı, söz veriyorum."

"Lütfen müdüre haber verin. Şimdi, Bay King, Bay Knight ve Bayan Quinn. Başlayabilmemiz için lütfen oturun."

Hepimizin var.

Knox'a biraz daha yaklaştım. "Çok özür dilerim."

"Neden olası ki? Sen gittikten sonra olmasına sevindim." Gülümsüyor ve sonra yüzünü buruşturuyor.

Ben de irkildim.

Kimse beni bunun arkasında Aiden'ın olmadığına inandıramaz. Ama Knox saldırganı gördü.

Ayrıca, eğer Knox'a saldırmaktan değilse, Aiden o kanlı eklemleri nereden buldu?

Bütün günümü Kim'le ya derste ya da arka bahçedeki eski gizli yerlerinde saklanarak geçiriyorum. Ona yorgun olduğum için böyle yaptığımı söylüyorum ama işin aslı şu ki; Aiden'ı görmek istemiyorum.

Knox'un vahşileşmiş haline her baktığımda, bunun arkasındaki sebebin Aiden olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ağızma mide bulantısı tadı getiriyor.

Bütün gün bittiğinde eve gidip dinlenebildiğim için mutlu oluyorum.

"Hadi gidip futbol takımının antrenmanını izleyelim," diye yalvarıyor Kim. "Pas."

"Hadi Ellie. Aiden'ın futbol seks tanrısı olduğunu göreceksin." Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

"Hadi eve gidelim, Kim. İstedğin pembe diziyi izlerim."

"Tamam." Dudaklarını büzdü. "Ruh hali katili."

Kim ve ben otoparka doğru yürürken büyük bir varlık önümüzü kesti. Aiden.

Kahret

sin.

"King," Kim'in sesi e n az benim kadar şaşkıındı. "Bugün antrenman v a r sanıyordum?"

"Bileğim ağrıyor, o yüzden pas geçiyorum." "Oh. Umarım ciddi bir şey değildir."

"Hiç de değil." Onunla konuşuyor ama metal gözleri benim üzerimde kararıyor. Sanki yüzümü yırtıp açıyor ve parmaklarını beynime daldırıyor.

"Reed?"

"Evet?"

"Gidip antrenmanı izlemeye ne dersin?" Ona gülümsüyor. "Çocuklar onlar için tezahürat yapmaktan mutlu olacaktırlar."

Alt dudaklarını ısırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Eminim."

"Anlaştık! Ellie'ye iyi bak."

Kolumun altından kayıyor, yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor ve ben onu durduramadan okula doğru yola çıkıyor.

Aiden'in metalik bakışlarıyla karşılaştığımda yutkunuyorum. Kim'e sunduğu gülümseme havada kayboluyor ve iğrenç poker suratı hüküm sürüyor.

"Onu böyle manipüle etmeyi bırak." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ben sadece onu zaten arzuladığı şeyi yapmaya teşvik ettim."

Bu da onun lehine işleyen bir başka manipülasyon biçimi. Sık kafalı.

"Bugün benden kaçıyordun," diyor.

"Sadece Kim'le vakit geçirmek istedim."

"Biliyorsun, yalan söylediğini anlayabiliyorum ama yine de yalan söylüyorsun. Bu çok ilginç."

Ona ters ters bakıyorum. "Bunu Knox'a senin yaptığını biliyorum, tamam mı? Öylece normal davranmam."

"Bunu ben yaptım, hmm?"

"O zaman bu çürükleri nereden aldın? Duvara yumruk atarak oluşmadıkları kesin."

"Belki de yapmışlardır."

"Aiden! Senin neyin var böyle? Bunu ona nasıl yaparsın?"

"Ne yapacağım?" Bana doğru ilerliyor ve bana çarpmaması için geri adım atmaktan başka çarem yok. "Onu duydun. Saldırganın yüzünü gördüğünü ve onu polise ihbar ettiğini söyledi."

Sırtım arabasının yan tarafına çarptı. İçimde bir elektrik çarpmasıyla irkildim.

İki elimi de göğsüne koyuyorum. "Lütfen bana doğruyu söyle. Bana bunu yapmadığını söyle."

Kalçalarını tokatlayarak ayırdı. Dizini bacaklarımın arasına soktuğunda çılgın atıyorum. Pantolonunun kumaşı erkek şortuma sürtünüyor.

Çılgın bakışlarım çevremizi tarıyor. "Aiden, kes şunu."

"Kes şunu, Elsa. Beni siyaseten doğru bir insanmışım gibi göstermeye çalışmayı bırak. Değilim ve asla da olmayacağım."

"Bahsettiğim şey bu değil. Tek bilmek istediğim, sırf onu kafede benimle birlikte gördüğün için Knox'a acımasızca davranmadığın."

"O zaman belki de orada olmamalıydı, ha?"

Dudaklarım aralandı. "Sen yaptın, değil mi?"

"Kimin yaptığı kimin umurunda? Bunu hak etmişti."

"Aiden!" İçimden sert nefesler yükseliyor. Düzgün bir tonda konuşmak için tüm soğukkanlılığımı kullanmam gerekiyor. "Lütfen beni senden nefret ettirme."

"Benden zaten nefret etmiyor musun?" Bir kaşını kaldırıyor. "Geçen gün söylemiştin."

Keşke ciddi olsaydım.

Doğru, bazen onun karakterinden
nefret ediyorum. Onunla asla
kazanamayacağımdan nefret
ediyorum.

Beni kendisine doğru çekmesinden nefret
ediyorum. Ona olan ilgimi yok edememekten
nefret ediyorum.

Ama gerçek şu ki? Bu nefret giderek büyüyor ve artık tanıyamadığım bir şeye dönüşüyor.

Güçlü ve korkutucu bir şey.

"Sırf sahiplenici bir ucube olduğun için insanları döversen, sonunda senden nefret edeceğim."

Bir süre sessiz kalır. "Ben şiddet yanlısı değilim. Bunu biliyorsun." "Kırık eklemlerin aksini söylüyor."

"Ben şiddet yanlısı değilim," diye tekrarlıyor bu kez yavaşça, sanki sözlerinin ardındaki anlamı anlamamı istiyormuş gibi. "Daha akıllı, daha güçlü değil, hatırladın mı?"

Bu Knox'a vurmadığı anlamına mı geliyor? Tamamen inkar etmedi ama bunu kabul de etmiyor ve Aiden her zaman yaptıklarını kabul eder.

"Öyle görünmüyor olabilirim ama dün için hâlâ kızgınım." Sesi ürpertici bir hal alıyor. "Yine de burada durup durup neden kızgın olduğum hakkında konuşuyorsun. Ne yapmaya çalışıyorsun tatlım? Beni kışkırtmaya mı? Beni zorlamaya mı? Tebrikler. İşe yaradı."

Onu ilk gördüğüm günkü o tuhaf farkındalık, karnımın altından göğsüme doğru kesikler atıyor.

Belki de bu farkındalık değildir. Belki de nefret gibi, tamamen farklı bir şeye dönüşüyordur. Heyecan, heyecan ve aidiyet gibi bir şeye.

Bir elini boğazıma doluyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu benim." Eteğimin altından sertçe göbeğimi avuçluyor. "Bu da benim. Seninle ilgili her şey benim, bu yüzden beni herkesin önünde bölgemi işaretlemeye zorlama."

"Aiden!" Çılgınca otoparkı aradım.

Neyse ki boştu ama kapıdan herkes girebilirdi. Herkes içeri girebilir ve Aiden'ın beni boğazımdan ve amımdan kavradığını görebilir.

"Halkın içindeyiz," diye mırıldandım.

"Hmm. Bölgemi işaretlemek için iyi bir yer."

Eteğimi kaldırmaya başladı.

Oh, Tanrım.

Sadece tehdit ettiğini düşünmek istiyorum ama bunu yapacağından hiç şüphem yok.

Beni hemen şimdi buraya getirirdi ve okulla başımız büyük derde girerdi.

Ve Aiden'ı tanıdığım kadarıyla, bu sahiplenme bölgesindeyken kimseyi daha az umursayamaz.

Gözlerindeki seğirmeye bakılırsa, o da çok kızgın. Onu durdurmak ve sakinleştirmek için tek şansım var.

Sadece bir tane.

Ve hızlı hareket etmeliyim.

Etrafımıza bakınırken, karşıdaki arabanın yanında gizlenmek için kenara çekildim.

Biz.

Elimi onunkine doladım.

"Bunu aklından bile geçirme," diye **h o m u r d a n d ı** . "Seni uyarmıştım beni

kışkırtıyorsun.

" "İzin ver."

Gözlerini kısar. "Neye izin vereyim?"

Boğazımı serbest bırakması için onu

ikna ediyorum.

Bir sonraki hamlesini yapamadan önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

I Aiden'ın önündeki otoparkta dizlerimin üzerindeyim.
Durumu analiz etmeye başlamadan önce, titreyen parmaklarımla
kemerini çözüyorum.

Bunun sadece yakalanma korkusundan kaynaklanmasını isterdim, ama aynı zamanda omurgamdan aşağıya vuran hastalıklı bir arzudan da kaynaklanıyor.

Aiden'la ilk kez cinsel bir şey başlatıyorum. Genelde beni avlayan ve vücuduma girmek için manipülasyon yapan o olurdu.

Belki de onu arzulamama neden oldu. Belki de ona doyamıyorumdur.

Ya da belki, sadece belki, ben de bu tür cinsel hazlara onun kadar uyumluyumdur.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" Sesi her zamankinden daha sert. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğu hissinin tadını çıkarıyorum.

Aletini serbest bıraktığımda bu his on kat daha derinleşiyor. Kaya gibi sertti ve bana doğru bakıyordu.

İki elimle sikini avuçlarken ona bakıyorum.

Boğazının derinliklerinde inerken gözleri kısılıyor, ama sanki açımı anlayamıyormuş gibi çatık kaşlarla beni izliyor.

Başlangıçta tek istediğim beni herkesin içinde becermesini engellemekti.

Tüm dikkati ona verirsem işe yarayacağını düşündüm. Kontrolün bir kısmını ele geçirdiğimde başa çıkması biraz daha kolay oluyor.

Yanlış düşünmüşüm.

Şu anda onu elime alıp yavaşça tenini okşarken tek yapmak istediğim devam etmek.

Kendimi onun içine daha derinden kazıma ihtiyacı var.

Daha güçlü.

Daha sert.

Yani bir gün benden kurtulmak isterse, bunu yapamaz. Tıpkı benim onu aklımdan, kalbimden ve ruhumdan silemediğim gibi.

"O ağzını benim için açacak mısın, tatlım?" diye soruyor gözlerinde bir kıvılcımla.

Bir kez başımı salladım.

"Beni daha önce hiç olmadığı kadar boğazının derinliklerine alacak mısın?"

Yutkunuyorum ve tekrar başımı sallıyorum.
"Beni boşaltacak mısın, hmm?"
Edepsiz konuşmaları midemin tabanında karıncalanmalar yaratıyor.
Onunla ilgili ama pek bir şey fark etmiyor.
Ona kelimelerle cevap vermek yerine ağzımı açıyorum.
Hala ellerimle tabanı kavıyorum, onu olabildiğince uzağa götürüyorum
ve bana her zaman söylediği gibi sertçe emiyorum.
Aiden her şeyi sert ve kaba sever, oral seksi bile.
Parmakları saçlarıma dolanıyor ve bandı çözerek sarı tellerin
omuzlarıma dökülmesine izin veriyor.
Boğazından bir inilti kopuyor, erkeksi ses etrafımızda yankılanıyor.
Birinin bizi duyacağı ya da göreceği düşüncesiyle kalp atışlarım
hızlanıyor.
Adımlarımı hızlandırıyorum, hareketlerim çılgınca ve biraz da dağınık.
"Siktir, tatlım." Homurdanıyor. "O ağzın benim. Sadece benim."
Başımı sallıyorum, onu yalayıp emiyorum. Sert asfaltta diz
çöktüğüm için çenem ve dizlerim ağrıyor ama durmuyorum.
İstesem bile yapamam.
Aiden ilk defa ritmi kontrol etmeme izin veriyor.
Kalçalarını sallıyor ve saçlarımdan tutuyor ama boğazımın arkasına
sokmuyor ya da ağzımı sikmiyor.
Onu en iyi gördüğüm şekilde memnun etmeme izin veriyor.
"Sen almak iyi at Bu, Tatlım." O homurdanıyor
ile takdir edici bir ses.
Hızlı vuruşlarla devam
ediyorum. Yaklaştı.
Saçımı sert bir şekilde yumruklamasından
hissedebiliyorum. Kaslarının sertliğinde.
Ağzıma birkaç kez sokuyor ama acımasızca değil. Daha çok orgazmını
kovalıyor gibi.
Dilime prekum tadı damlıyor. Aiden
hareket etmeyi bıraktı.
Yüzümün her yerinde sorularla ona bakıyorum. Çıkartıyor.
Sırtım panikle kaskatı kesildi. Kahretsin. Yine de beni sikecek mi?
Tam burada mı?

Bir elini hâlâ sert olan sikine doluyor ama beni yukarı çekmiyor.

Boştaki elini uzatıp yanaklarımı sıkıyor. "Ağzını aç."

Ona bakıyorum, inanamıyorum.

"Aç şu lanet ağzını, tatlım." Açıyorum,

nereye varmaya çalıştığından emin

değilim.

Aletini avucunun içinde pompalıyor ve bir saniyeliğine, ham erkeklikten başka bir şeye odaklanamayacak kadar büyüleniyorum.

Tanrı gibi görünüyor. Bir seks tanrısı.

Sikini ağzıma doğru yönlendiriyor ve dilimin ve dudaklarımın üzerine boşalıyor. "Hmm." Ben ona bakarken inliyor.

Şaşkın bir ifade.

O da beni izliyor ama bu daha çok sadistçe bir sahiplenme duygusuyla. Boğazımdan aşağı ve yüzüme boşalmayı bitirdikten sonra bile metalik gözleri benimkileri delmeye devam ediyor.

"Yut."

Ağzımı kapatıyorum ve

yapıyorum. Sadece...

yapıyorum.

Bana bir şeyler yapmamı emretmesi beni ateşlendiriyor ve heyecanlandırıyor.

Herkesin içinde olmasaydık, beni becermesini bile isteyebilirdim. Lanet olsun. Herkesin içinde bile beni becermesini istiyorum.

Sırtımı arabaya yasladığını ve orgazm olana kadar beni sert ve hızlı bir şekilde götürdüğünü hayal edebiliyorum.

Cidden bende tamamen yanlış olan bir şeyler var.

Aiden başparmağıyla hâlâ döllerleriyle kaplı olan ağzıma dokunuyor. Dudaklarımın her yerine bulaştırıyor, sonra başparmağını ağzımın girişine bastırıyor.

"Şimdi, em."

Onu içeri alıyorum, dilimi başparmağının etrafında döndürüyorum ve sikine yaptığım gibi emiyorum.

Göz temasını kesmeden.

Nedense onun fırtınalı gözlerine bakmak o ana daha fazla samimiyet katıyor.

Daha fazla

bağlantı. Daha

fazla... aidiyet.

"Hmm. İyi kız."

Bu beni daha çok emmeye itiyor.

Vücudumda yarattığı tahribatı ya da gözlerindeki o coşkulu, memnun bakışı ne kadar çok sevdiğime inanamıyorum.

Bu bakışı seviyorum. Hayatımın sonuna kadar görmek istiyorum. Vay be.

Bu korkutucu bir düşünce.

Hayatımın geri kalanında Aiden'ı

istemiyorum. Neden böyle düşüneyim ki?

Bir motor sesi otoparkı kesiyor.

Aiden'ın başparmağının serbest kalmasına izin veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Yerden bandımı kapıyorum ve kıyafetlerimi düzeltirken saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Aiden hiç etkilenmiş gibi görünmüyor.

Kendini kolaylıkla içeri sokuyor ve hepsi bu. Bir saniye içinde, benim yanaklarım yanarken o çok normal görünüyor.

patlamanın eşiğinde.

Ceketimdeki peçeteye uzanıp ağzımı siliyorum. Hâlâ onun tadını alıyor olmam, kalçalarımın arasında karıncalanmalara neden oluyor.

Aiden beni ittiğinde yüz ifademi düzeltmeye çalışıyorum.

Bana sırtıarak bakarken göğsü benimkini düzleştiriyor. "I s l a n d ı n m ı, tatlım?"

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Kıyafetlerin üzerimdeyken ilginç şeyler yapabilirim."

Utanmam gerekirdi ama aklımdaki tek soru şu: Ne gibi ilginç şeyler?

"İşte buradasın."

İkimizin de dikkati çok tanıdık, yaşlı bir sese yöneldi. Jonathan King.

Üç parçalı koyu kahverengi bir takım elbise ve siyah deri ayakkabılar giyerek Mercedes'inden çıkar.

Simsiyah saçları geriye doğru taranmış ve tamamen rahatlamış görünüyor.

İçgüdüsel olarak Aiden'dan uzaklaşıyorum. Jonathan'ın Silver'la konuşmasını duyduktan sonra ona yakın olmak yanlış geliyor.

Aiden'ın yanına yaklaşmama izin yokmuş

gibi hissediyorum. Jonathan'ın yüzü o

kaşıntıyı geri getiriyor.

Sanki hala havuzda yüzüyormuşum ve ciğerlerim suyla doluymuş gibi.

Çok fazla su var.

Bize yaklaşıyor ve içimden Aiden'in arkasına saklanmak geliyor. Neden Aiden'in babasından daha iyi bir iblis olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.

İkisi de iblis, değil mi?

Ben Aiden'in arkasına saklanamadan, o beni kolumdan kavırıyor ve sıkıca yanında tutuyor.

Aiden'in yüzü buz gibi. Az önceki şakacı ifade tamamen kayboldu. Sol gözündeki hafif seğirme olmasaydı buna poker suratı derdim.

"Elsa." Jonathan bana eski arkadaşmışız gibi gülümsüyor. "İyi misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" Ben cevap vermeden Aiden soruyor.

"Sen ve ben bir yere gidiyoruz." Jonathan gülümsüyor. "Eğer senin için de uygunsa, elbette Elsa."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

Aiden sakın, neredeyse umursamaz bir ses tonuyla, "Seninle evde buluşuruz," diyor ama ondan dalga dalga yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

"Benimle geleceksin," diyor Jonathan pazarlığa açık olmayan bir ses tonuyla. "Araban burada kalsın. Biri onu senin için eve bırakacak."

Benimle geleceksin.

Bu kesin bir emirdir.

Aiden kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmadığı için kavga etmesini bekliyorum. Onun yerine beni serbest bırakıyor.

Teması kaybettiğimde derimin altına garip bir soğuk sızıyor. Aiden beni bırakmıyor.

Beni asla bırakmaz.

Yaptığı için şimdi boş hissediyorum.

"Mesaj atarım," diyor duygusuzca ve babasının arabasına doğru yürüyor.

Aiden Mercedes'e bindikten sonra Jonathan bana bir kez daha gülümsüyor.

Aiden'in yanındaki arka koltuğa oturur oturmaz yüzündeki memnuniyet ifadesi anında kayboluyor.

Araba okulun önünden ayrılırken göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Bu konuda içimde kötü bir his var.

Çok kötü.

A I D E N

S Arabadaki tek dil ilence.

Jonathan telefonla konuşuyor, muhtemelen işlerini bitiriyor. Bu saatlerde insan dünyasına gelmesine bile şaşırdım.

Öğleden sonraları genellikle okyanusun diğer tarafından gelen diğer iş adamlarıyla Çince konuşuyor.

Ya da Japonca.

Telefonumu aldım ve bir mesaj buldum.

Elsa: İşin bitince bana mesaj atar mısın?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bunu söylerkenki çekingen sesini duyar gibi oluyorum.

Ben ayrılırken gözlerindeki endişeyi ya da saklamaya çalıştığı korkuyu fark etmedim.

Jonathan onu korkutuyor ve sırf bu yüzden ondan uzak durmasını istiyorum. Bu yüzden kendi isteğimle onunla gitmeyi seçtim.

Yazıyorum.

İşim bittiğinde sana mesaj atmaktan çok daha fazlasını yapıyor olacağım. Cevap hemen geldi.

Elsa: Ne gibi?

Başladığım şeyi bitirmek gibi. Bana bir sikiş borçlusun, tatlım. Seni öyle bir sikmeliyim ki yarın yürüyemeyeceksin.

Aiden: Ayrıca, daha önceki görüntüyü hafızaya kazımak için tekrar boğazından aşağı inmeme gerekiyor.

Sadece hafızaya çoktan kazındı.

Ağzı dölleriyle doluyken bana bakışı ölene kadar aklımdan çıkmayacak.

Bunu düşünmek bile sikimi pantolonuma bastırıyor.

Şimdi bu görsele sahip olduğum için bunu tekrar tekrar yapmam gerekiyor çünkü yeterince alamıyorum.

Söz konusu o olduğunda değil.

Elsa, önce derimin altına işleyen ama şimdi damarlarımdan kan dolaşıma akan bir bağımlılık.

Onu çıkarmak için kan kaybından

ölmeme gerek. Ve o zaman bile,

gideceğinden şüpheliyim.

Mesajlarımı görüyor. Sanki ne cevap vereceğini düşünüyormuş gibi noktalar belirip kayboluyor.

Elsa: Bunu yapmana
izin vereceğim. Kaşımı
kaldırıyorum.
Öyle mi?

Elsa: Bana bir hikaye anlattıktan sonra. Bir sikiş ve oral seks sonrası bana iki tane borçlu olacaksın *göz kırpan emoji*

Hmm. Son zamanlarda her zamankinden daha
manipülatif davranıyor. Bu beni çok gururlandırıyor.
Pas.

Elsa: Ama bugün tekrarlamayı dört gözle
bekliyordum. Lanet olası küçük alay.
Oh, o iyi. Benim oyunumu oynamakta çok iyi olmaya başladı.
Şu anda seni sikip atmak istiyorum, tatlım.

Elsa: O konuda da iyiyim.
Beni ve lanet aklımla oynayan bu kızı sikeyim.
Her şeyi yapmama izin verecek **misin?**

Elsa:
Olabilir.
Gülümsüyoru
m.

"Bu Steel mi?" Jonathan'ın sesi yüzümdeki gülümsemeyi siliyor.
Hay sikeyim.

Az önce burada olduğunu ve muhtemelen tüm bu süre boyunca beni izlediğini unutmuşum.

Telefonumu cebime sokuyorum ve nötr bir ifadeyle ona bakıyorum.
"Beni neden okuldan aldın?"

Gözlerini kısıyor çünkü görmezden gelinmekten hoşlanmıyor.
"Buradayız."

Araba durdu ve şoför aynadan bize başıyla selam verdi.
Pencereden bakıyorum ve telefonumu sıkıca kavriyorum.
Lanet Jonathan.

Çam ağaçları anıların taşları gibi uzakta dimdik duruyor.
Jonathan kapısını açar. "Dışarı gel."

Gözlerimi kapatıyorum ve onu takip etmeden önce uzun bir nefes alıyorum.
Ellerini bir asker gibi önünde tutarak bir ağaca bakıyor.

Devasa ağacın ötesindeki uçurum, beslenmeye hazır dev bir ağız gibi
görünüyor.

Bölge ıssız ve görünürde insan ya da hayvan yok. Jonathan, izinsiz girenlerin bu yola yaklaşmaması için burayı satın aldığından emin oldu.

Burayı en iyi güvenlik şirketine bile korutuyor. MI6 casusları gibi giyinmiş iki ajan bize başlarıyla selam veriyor. Kısa bir mesafe ötede siyah arabalarının önünde duruyorlar - ama duyma menzilinde değiller.

Jonathan başını sallamıyor ya da onları onaylamıyor. Tüm dikkati ağaçta kalır.

Bu ağaç, gövdesindeki çiziklere rağmen son on yıldır dimdik ayakta.

Bazı şeylerin hiç değişmemesi çok komik.

Jonathan'ın yanında duruyorum ve iki elimi de pantolonumun içine sokuyorum. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana hiç bakmadan. "Alicia'nın doğum günü."

"Mutlu yıllar." Ses tonu duygusuz, hatta soğuk. "Bugün kırk yaşında olacaktın."

Çenemi sıkıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Alicia burada öldü," diye sanki bilmiyormuşum gibi bilgiyi tekrarlıyor.

o.

Sesi hala kopuk, ama gözleri tamamen farklı bir şey söylüyor. Orada bir yumuşama var.

Kimseye teklif ettiğini görmediğim bir şey. Lev ve ben bile.

onun mirasını düşünüyor.

Yüzümü tekrar ağaca dönüyorum, o ifadeyi görmek istemiyorum.

Jonathan muhtemelen oyunlarından birini oynuyor ve ben buna kanmayacağım.

"Seni bulmaya çalışırken öldü," diye devam ediyor bıçağı daha da derine saplayarak. "Yüzünü göremeden öldü. Dört saat, Aiden. Dört lanet saat boyunca acı içinde kaldı."

"Yakın zamanda bir noktaya varacak mısınız?"

Sanki canı acımış gibi bakışlarını ağaçtan ayırıyor. "Annene biraz saygı göster ve Steel ile evcilik oynamayı bırak."

"Evcilik oynamıyorum. Ben -"

"Yeter." Sesi soğuk ve tartışılmaz. "Bitir şunu. Bunun aşağılayıcı ve acı verici olmasını istiyorum, böylece bir kabuk olarak gücüne kavuşacak."

Sol gözüm seğiriyor ama sakın bir tonda soruyorum. "Ya hiç kabuğa dönüşmezse?"

Elsa'yı alt edebileceğini sanıyorsa aptalın teki. O tanıdığım en güçlü insan.

Ama onu kıramaması, ona zarar veremeyeceği anlamına gelmez.

"Bırak onu ben düşüneyim. Sen sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmelisin, Aiden."

Birbirimize aynı gözlerle bakarken aramıza sessizlik çöküyor. "Ya da ne?"

Bana yaklaşıyor, böylece bana tepeden bakıyor. "Bitir dediğimde. Bitireceksin, duydun mu beni?"

Onun sertliğine kendi sertliğimle karşılık veriyorum. "Yoksa ne olur Jonathan?"

"Yoksa kendim bitiririm." Sanki Alicia'nın hayaletini görebiliyormuş gibi ağaca son bir kez bakıyor ve arabaya yöneliyor. "Yarına kadar vaktin var."

Onu ve taktiklerini sikeyim.

Ben buralarda olduğum sürece kimse Elsa'ya zarar veremez. Jonathan da dahil.

Arabanın kapısı kapanır kapanmaz gözlerimi kısa süreliğine kapatıp ağaca bakıyorum.

"Belki de haklısın, Alicia. Belki de hiç doğmamalıydım, ha?"

E L S A

A Iden bana mesaj atmıyor.
Bütün gece ayakta kalıp ödevlerimi bitirmeye çalışıyorum
ama tek yaptığım manyak gibi telefonumu izlemek oluyor.
Kaotik düşünceler bir anda zihnime hücum ediyor ve hiçbiri iyi değil.
Babasıyla gitmesinden nefret ediyordum. Ancak arabaya biner binmez
bana her zamanki kaba üslubuyla mesaj attığında her şeyin yolunda
olduğunu düşündüm.
Belki de değildir.
Daha önce, amcam yatmadan önce beni kontrol etmeye gelmişti.
Neredeyse hiç göz teması kurmadığını fark etmedim. Koyu halkaları sanki
günlerdir uyumamış gibi daha belirgindi.
Bunun sebebi olma ihtimali beni kahrediyor.
O konuşmaya kulak misafiri olduğumdan beri teyzemi görmedim ve en
iyisi de bu.
Onların yanında nasıl davranacağımı henüz bilmiyorum.
Bir iniltiyle masayı itiyorum ve bedenimi yatağa atıyorum. Saatlerdir
aynı paragrafı okuyup dururken ders çalışmanın bir faydası yok.
Aiden'in numarasını buldum.
Elsa: İyi misin?
Dudağımı ısırdım, görmesini bekledim.
Hiçbir şey görmedi.
Lanet olsun.
Telefonu yastığın altına atıyorum ve gözlerimi
kapatıyorum. Sabaha her şey yoluna girecek.

Küçük BİR ÇOCUK, BENİM küçük ÇOCUĞUMU öldürüyor.

İsmi verilmeyecek olan mı?

*Ona, güzel pantolonuna ve ayakkabılarına bakıyorum. Alnına ipek gibi
düşen siyah saçları.*

Kara gözlerinde bir pırıltıyla bana gülümsüyor.

Gülümsemesi güneş gibi.

Nadir, ama kör edici.

Gülümsemesini seviyorum. Beni güvende hissettiriyor.

*Neden ben onun kadar güzel değilim?
Ben kızım, değil mi? İsmi vermeyeceğim kişiden daha güzel olmalıyım.
"Şimdi adını söyleyebilir miyim?"
İşaret parmağını ağzının önüne koyar. "Şşş." "Şşşt," diye
tekrarlıyorum, gözlerim yaşla doluyor. "Annem bundan
hoşlanmıyor."
Elimi daha sıkı tutuyor ve beni arka bahçeye götürüyor. Çalılar duvar
gibi iki yanımızda büyüyor.
Babam buraya gelmemden hoşlanmıyor.
"Canavarlar burada," diyorum adını vermeyeceğim kişiye. "Şşşt,"
diye evi işaret ediyor.
Annem pencerenin yanında duruyor, kırmızı rujunu
sürüyor. "Babam bundan hoşlanmıyor," diyorum,
arkasına çekilerek.
İsmi vermeyeceğim kişi adımlarını hızlandırıyor. Koşarak ilerliyorum,
elini elime dolamasını izliyorum.
Tanıdık.
Güvenli.
Bu... mutlu.
"Seni özledim." Sesim titriyor. "Sensiz çok yalnızım. Annem bazen o
canavarlara gidiyor."
"Şşş." İleriye işaret ediyor.
Uzun boylu olduğu için arkasını görebilmek için yana eğildim.
Çığlık atarak duruyorum, ayaklarım çimlere
yapışıyor. Göl.
Bulanık, siyah göl. "Hayır,
hayır..."
"Şşşt!"
"Hayır! Oraya girmeyeceğim. Oraya gitmek istemiyorum!" Çığlık
atıyorum, sesim hıçkırıklarla çatırdıyor.
Kalp atışlarım hızlanıyor ve göğsümdeki her şey ağrıyor. İsmi
vermeyeceğim kişiden uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı
kavıyor.
Sanki istese bile gitmeme izin veremezmiş gibi.
Hayır, lütfen.
Kasvetli havanın altında bulanık göl neredeyse simsiyah
görünüyor. O göl benden her şeyimi aldı.
Her şeyi.
"Eli, lütfen. Bu çok korkutucu."*

*Durdu ve yüzü bulanıklaştı. "Adımı söylememeliydin."
Eli benimkinden kayıyor.
Onu yakalamaya çalışırken parmaklarım havayı
yumrukluyor. Hayır.
Hayır.
Göle doğru kararlı adımlarla ilerlerken gördüğüm tek şey sırtı.
"E-Eli?"
Arkasını dönmüyor.
Siyah duman onu zar zor görebildiğim ana kadar yutuyor.
Titreyen küçük ayaklarımla peşinden koşuyorum. Tökezledim ve neredeyse
düşüyordum.
"Eli, geri gel. Gitme, lütfen. Çok üzgünüm... Gitme..." Ayak
parmaklarıma sıcak bir şey dokundu.
Gölün kıyısında durdum.
Siyah su ayaklarımı kaplıyor ve uzuvlarım titremeye
başlıyor. Eli gölün derinliklerine doğru yürüyor. Sadece
kafası görünüyor. "Eli!" Sesleniyorum.
Gidip onu kurtarmak istiyorum. Onu geri getirmek istiyorum, ama bunu
yaparsam, sudaki canavarlar beni alır.
O canavarlar Eli'ı götürüyor.
"Eli, geri dön! Geri dön!"
Kafası suyun altında kaybolur ve yüzeye çıkmaz. "ELI!!!"*

BIRDEN AYAĞA KALKTIM, GÖZYAŞLARIM YANAKLARIMDAN süzülüyordu.

Eli.
Eli.
Hayır. Hayır.
Hayır.
Bu doğru
değil.
Eli gitmedi.
Gitmiş olamaz.
Boğazımın arkasına bir bulantı tadı vuruyor ve banyoya koşuyorum.
Sert fayansların üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve midemi tuvalete
boşaltıyorum.
İşim bittikten sonra bile nefesimi tutarak orada kalıyorum.
Gözyaşlarım yanaklarımdan ellerime doğru süzülüyor.

"Eli..." Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. "Eli, adı verilmeyecek olan kişidir."
Neden adı söylenemiyor ve neden artık hayatımda değil?
Başımı ellerimin arasına alıp yumrukla defalarca vuruyorum.
Neden hatırlayamıyorum? Neden hatırlayamıyorum?
Kalbim ezici bir keder dalgasıyla neredeyse patlayacak.
Sanki göğsüm yırtılıp parçalara ayrılıyor ve tek yapabildiğim izlemek.
Tıpkı Eli göle girdiğinde izlediğim ve takip edemediğim gibi. Eli.
Eli de kim ve neden birdenbire kendimden büyük bir parçayı kaybetmiş
gibi hissediyorum?

"Eli..." Adı boşuk bir hıçkırıyla geliyor.
Derimin altındaki kaşıntı kollarıma ve ellerime iğne gibi batıyor.
Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve ellerimi tekrar tekrar yıkıyorum.
Cildim kızarıktan ve yapış yapış olduktan sonra bile durmuyorum.
Ellerimde çamaşır suyu kullanmak istiyorum.
Ama bu bile onları temiz yapmaz, değil mi?
Aynadaki darmadağınık resmime bakıyorum. Saçlarım her yöne bakıyor
ve gözlerim kan çanağına dönmüş. Gözyaşlarım solgun yanaklarımda
çizgiler bırakıyor.

Bu sıradan bir ağrı
değil. Bu kronik bir
ağrı.
Eli geçmişimden önemli biriydi, tıpkı annemi ve babamı sildiğim gibi
onu da sildim.

Tıpkı her şeyi sildiğim gibi.
"Neyin var senin?" Yansıma fısıldıyor. "Neden normal
olamıyorsun?"

*Ne var biliyor
musun?*
Yeterli.
Başkalarının iyiliğini kendi iyiliğimin önüne koymaktan bıktım.
Amcamla yüzleşeceğim ve bildiği her şeyi bana anlatmasını isteyeceğim.
Beni Birmingham'a geri götürmesini talep edeceğim.
On yıl boyunca geçmişimi bilmeden hayatta kalabileceğimi düşündüm.
Ama kökleri olmayan bir gelecek yok. Her zaman bu duygu
kasırgasında ve korkutucu kabuslarda sıkışıp kalacağım.
Ve keder.

Ezici bir keder.

Eli'ı düşündükçe zor nefes alıyorum. Amcamın bana Eli'ın kim olduğunu söylemesi gerek.

Yüzümü yıkayıp makyajımı tazeledikten sonra üniformamı giydim. Odamdan çıkarken telefonumu kontrol ediyorum ama Aiden'dan hâlâ mesaj yok.

Kalbim boşluğuna daha da çarpıyor ama acıyı yutuyorum. Damarlarımda fokurdayan kararlılıkla odamdan çıkıyorum.

Bugün korkularımla yüzleşeceğim.

Bugün, teyzem ve amcamın yıllardır sakladığı her şeyi öğreneceğim. Bu artık bir seçenek değil. Artık bir ihtiyaç.

Derin nefes alarak ve içimdeki tüm cesareti toplayarak adımlarımı atıyorum.

İlk defa geçmişimle ilgili bir şey öğrenmek istiyorum.

Amcamın anlayışına güveniyorum. Fikrini değiştirmemesini umuyorum.

Teyze gergin bir ses tonuyla, "O yukarıda," diyor. "Başka bir yerde konuşalım."

Sesinin geldiği salonun köşesindeki merdivenlerin dibinde duruyorum.

Dün gece eve döndü.

"Burası her yer kadar iyi bir yer." Bu sesle kaslarım gerildi.

Evimde asla duymak istemediğim ses.

Hiç.

Bir şeyler duyuyor olabilir miyim? Yana doğru eğilip hafifçe içeriye bakıyorum.

Nefesimi bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Bu o.

Jonathan King.

Jonathan King salonun baş köşesindeki sandalyede oturuyor. Üzerinde Armani defilelerinden fırlamış gibi duran siyah bir takım elbise var.

Teyzesi ve amcası karşısındaki kanepede oturuyor.

Yandan görüyorum ama teyzenin yüzündeki dehşet ifadesini ve amcanın yüz hatlarındaki kararmayı seçebiliyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Bay King," Amca saygılı ve sakin bir ses tonuyla konuşuyor. "Lütfen bunu dışarıda yapalım."

"Bunu burada yapmayı tercih ederim." Sanki buranın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi tamamen rahat görünüyor.

Aiden'in sinir bozucu özgüvenini kimden aldığı belli.

"On yıl önceki yardımınız için minnettarız," diyor teyze. "Ama size borcumuzu çoktan ödedik."

"Geri mi ödedin?" Jonathan mırıldanıyor. "Bir insanın hayatını kurtarmanın karşılığını hiçbir şey ödeyemez, Bayan Quinn. Eğer Elsa'nın kalp ameliyatı için para ödemeseydim, sizce hayatta olur muydu?"

Kalp atışlarım hızlanıyor, göğüs kafesime çarpıyor ve kulaklarımda uğulduyor.

Jonathan ameliyatımın parasını mı ödedi? Bunu neden yapsın ki?

"Haklısın," diye atıldı teyze. "Maddi durumumuz yoktu ve sen cömert bir el uzatmasaydın Elsa yanımızda olmayacaktı."

"Ben cömert bir adam değilim, Bayan Quinn." Jonathan dirseğini kolçağa dayar ve eline yaslanır. "Ben bir iş adamıyım. Sadece gelecek için bir yatırım yaptım. Ne de olsa Steel'in servetinin varisi o."

"Servet falan yok!" Teyze ayağa fırladı. "Kanla kurulmuş o iğrenç imparatorluğun yanına bile yaklaşamaz."

Steel'in varisi. İmparatorluk mu?

Yüzüme fırlatılan bir sürü bilgi yüzünden sersemlemiş durumdayım. Yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Jonathan gülümser. "Kan üzerine inşa edilmiş olması onu daha da cazip kılıyor. Sence de öyle değil mi?"

"Benim Elsa'm ne o paranın ne de o ismin yanına bile yaklaşamaz. O Elsa Quinn," diye tersliyor teyze.

Amca onu oturtur ve tekrar ayağa kalkmasını engellemek istercesine bir elini kalçasına koyar. Jonathan'a teyzesinden çok daha mantıklı bir ifadeyle bakıyor. "O zaman koşul yok demiştin."

"Koşul yok dedim ama on sekiz yaşına geldiğinde döneceğimi söyledim." Teyzenin alt dudağı bükülür.

"Peki ne istiyorsunuz, Bay King?" Amca'nın sesi sertleşir. "Çünkü Elsa'yla tanışamayacaksın. Önce beni geçmeniz gerekecek."

"Kusura bakmayın ama sizi geçmek o kadar da zor olmayacak Bay Quinn." "Ondan ne istiyorsunuz?" Amca homurdanıyor, tüm tavrı gerginlik yayıyor.

"Elsa'nın on yıl önce yaşamasına izin verdim, şimdi de veriyorum ama damarlarında akan Steel'in kanını yakmaya karar verdiğim an kimse beni durduramayacak." Duraklıyor. "Kurtardığım hayatı gözümü kırpmadan bitireceğim."

Sırtım çatırıyor ve parmaklarım titriyor. *Kurtardığım hayatı gözümü kırpmadan bitireceğim.* Ne demek istiyor bu?

"Onun babasıyla hiçbir ilgisi yok!" Teyze bağılıyor. "*O, babası değil.*"

"Bundan emin misin?" Jonathan'ın gözleri kararır. "Ne de olsa o, Steel'in uğruna her şeyini feda ettiği küçük prensesi."

Amca alçak sesle ama tehditkâr bir şekilde, "Elsa'yı rahat bırak, yoksa rahat durmam," diyor.

"Cesaretinizi takdir ediyorum ama bana bir şey yapamazsınız Bay Quinn." Jonathan ayağa kalkar ve ceketinin düğmelerini ilikler. "Şimdi izin verirseniz, katılmam gereken bir yönetim kurulu toplantısı var."

Birden gözlerini kaldırıyor ve sanki başından beri dinlediğimi biliyormuş gibi benimkilerle buluşuyor.

Dönüp kapıdan çıkmadan önce dudaklarında zalim bir sırıtiş belirince donup kalıyorum.

Ne teyzesi ne de amcası onun çıktığını görür. Teyzenin yüzü kızarıyor ve Amca sanki dağılmasını önlüyormuş gibi onu omuzlarından tutuyor.

Duvarın arkasında duruyorum, içim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Jonathan'ın söylediği her şey kafamın içinde sonu görünmeyen bir kasırga gibi dönüyor.

Her şeyi sindiremeyecek kadar şok olmuş durumdayım ama biliyorum ki geçmişimde her ne olursa hiç de hoş bir şey değil.

Güzel ya da değil, gerçeği öğrenmek için tek şansım bu.

Derin, titrek nefesler alıyorum ve salona doğru ilerliyorum.

Önlerinde durduğumda ilk önce amca yukarı bakıyor. Endişe yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

Onlar bir şey söyleyemedi, hissetmediğim sakın bir sesle konuşuyorum. "Her şeyi duydum. Şimdi bana geçmişimi anlatmanı istiyorum."

Uncle gülümsemeye zorlayarak ayağa kalkar. "Balkabağım, az önce duyduğun şey -"
"Gerçeği." Sözünü kestim. Amcamın ya da teyzemin sözünü hiç kesmezdim ama bugün farklı. "Ve geri kalanını da bilmek istiyorum."

"H-hon," diye kekeliyor teyze. "Çok uzun zaman önceydi."

"Beni ve annemi terk etmen de mi uzun zaman önceydi teyze?"

Nefes nefese kalıyor, elleriyle ağzını kapatıyor.

"Geçen gün seni duydum." Sesim nötr, neredeyse fazla bağımsız.

Yıkılmadan başka bir tonda nasıl konuşacağımı bilmiyorum. "Bana bir açıklama borçlusunuz," diyorum onlara.

Amca geriye doğru sendeleyip Teyze'nin yanına düşerken göğsünden derin bir iç çeker. "Söyle ona."

Teyze titreyen parmaklarıyla şakağına dokunuyor. "Hayır."

"Bugünün geleceğini biliyorduk, Blair." Amca'nın çenesi sıkıştı. "Ona söyle artık. Bilmeye hakkı var."

"Hayır dedim, Jaxon!"

Bakışlarımı ondan ayırıp Amca'ya odaklanıyorum. "Eli kim?"

Gözleri daha önce hiç görmediğim şekilde açılıyor.

Kalp krizi geçiriyormuş gibi.

"Aman Tanrım!" Teyze'nin sesi hıçkırıklara karışıyor.

Genelde onları böyle görmemek için her şeyi yapardım ama bugün değil. Bugün, bu süreçte onları incitmek zorunda kalsam bile cevaplara ihtiyacım var.

"Gölde kaybolmadan önce onun elini tuttuğuma dair bir rüya - hayır, bir kâbus - gördüm." Derimin altında bir kaşıntı başlıyor. "Kim o?"

"Sadece bir kâbusttu, tatlım." Teyze artık inandırıcı bile gelmiyor.

"Onlar asla kâbus değildi teyze. Acı, ağrı ve gözyaşları asla kâbus değildi. Kan, çılgılık ve inlemeler asla kâbus değildi!"

"Neler yaşadın sen balkabağım?" Amcanın sesi yenilmiş, tamamen ve tamamen bitkin geliyor.

Neler yaşadım ben?

Bunu bana söylemesi gerekenler onlar.

"Son kez soruyorum teyze. Eli de kim?"

"O senin kardeşindi," diyor Amca alçak bir sesle.
Sırt çantamın kayışını o kadar sıkı tutuyorum ki kopmadığına
şasıyorum. "W- Was?"
"Her zaman kabuslarında gördüğün o gölde öldü."
Sanki biri bir bıçak almış ve onu doğrudan kusurlu kalbime saplamış
gibi.
Kanamam var ve kimse
durduramıyor. "Nasıl?"
Amcamın gözleri sempatiyle dolar. "O boğuldu, balkabağım. O zaman
sadece yedi yaşındaydı, senden bir yaş büyüktü."
Hayır.
Eli ölmüş olamaz. Eli yaşıyor
olmalı. "Yalan söylüyorsun," diye
bağırıyorum.
Amcam ayağa kalkmaya başladı, şüphesiz beni teselli edecekti ama ben
elimi kaldırdım.
"Hayır. Yaklaşmayın bile. Bunun neden olduğunu bilmem gerek."
Ayakkabılarına bakıp ileri geri sallanan teyzeme ters ters bakıyorum.
"Söyle bana teyze."
Amca onu dürtüyor. İrkiliyor ama başını kaldırmıyor.
"Abby'yi seviyordum. Onu gerçekten çok severdim. Babamızın bize
attığı her boku sineye çeken utangaç bir kızdı. İçkinin etkisindeyken delinin
tekiydi ama annemin ölümünden sonra daha da kötüleşti." İleri geri
sallanmaya devam ediyor, onu her zaman tanıdığım alfa kadın yerine kayıp
bir köpek yavrusu gibi görünüyor.
"Annem Abby'yi müzik dersinden almaya gitti ve annemizin öldüğü bir
kaza geçirdiler. Babam tüm öfkesini bizden, özellikle de anneme çok
benzediği için Abby'den çıkardı. O zamanlar on iki yaşında olan Abby'ye
annem yerine kendisinin ölmesini dilediğini söyledi." Teyzem gözlerinde
yaşlarla bakışlarımı karşılıyor. "Babam zalim bir adamdı, Elsie. Sarhoş
olduğu zaman gaddar ve yaklaşılmaz biriydi. Zamanımın çoğunu dışarıda
geçirirdim ama Abby hep oradaydı. Onu dövdüğünde, bizi dövdüğünde bile
onun yanından ayrılmayı reddetti. Cambridge için burs kazandıktan sonra
ona benimle gelmesi için yalvardım ama o reddetti. Ona Birmingham'a,
beni yavaş yavaş öldüren bir yere ve beni boğan bir babaya asla geri
dönmeyeceğimi söyledim. Onu bir daha göremeyebileceğimi söyledim ama
fikrini değiştirmede."

Sonraki kelimeleri söylemek için cesaretini topluyormuş gibi sesli bir şekilde yutkunuyor. "Bir yıl sonra bana babanla çekilmiş düğün fotoğraflarını gönderdi. Bana mutlu olduğunu ve benim de mutlu olmamı istediğini söyledi. Sonra..." Boğazını temizliyor. "Bana ilk çocuğu Eli'nin fotoğraflarını gönderdi, sonra da... senin."

"Ve sen hala gelmedin," diye sordum.

"Birmingham'da bir travma geçirdim, Elsie. Oraya adımımı attığım anda tek hatırladığım babamın içkisini sakladığım için kafama kül tablası fırlattığı." Bana soluk bir yara izini göstermek için kızıl saçlarının kenarını yukarı çekiyor. "Öleceğimi düşünene kadar kan kaybettim. Hastaneden taburcu olduktan sonra eşyalarımı topladım ve bir daha asla Birmingham'a dönmeyeceğime söz verdim."

"Annemle babamın evliliği hakkında ne biliyorsun?"

diye sordum. "Elsie..."

"Anlat bana teyze."

"Abby'nin akli dengesi yerinde değildi." Teyze iç çekerek kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Annemizin ölümünden beri depresyon ve bazı manik ataklardan muzdaripti. Babamın ona davranışlarıyla daha da kötüleştii. Evlendiğinde daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu. Daha çok gülümsüyordu ve babamın kötü muamelesi onu yavaş yavaş iyileştiriyordu. Ethan onunla ilgileniyor gibi görünüyordu. O zamanlar Birmingham'daki en zengin iş adamıydı. Kömür ve çelik fabrikaları vardı ve herkes ondan korkardı - babam dahil. Artık ona zarar veremediği için mutluydum."

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Ethan mı? Babamın adının John olduğunu sanıyordum." "Seni babanın adamlarından saklamak istedik," diyor amcam.

Babamın halkı mı? Bu da ne demek şimdi? "Neden beni onlardan saklamak istiyorsun?"

"Çünkü seni bizden almak istiyorlar," diye hırlıyor teyze.

"Blair," Amca onu yatıştırır.

"Bana daha fazlasını anlat," diyorum.

"Daha fazla ne?" Teyze kaşlarını çatır.

"Annemin iyileştiğini söylemiştin ama yanlış bir şey oldu, değil mi?"

"Sana söyledim, balkabağım." Amca acı çekmiş görünüyor. "Eli boğuldu."

Teyze'nin boğazına bir hıçkırık düğümlenir. "Abby'nin o olaydan sonra bir daha eskisi gibi olduğunu sanmıyorum. Sen altı, o yedi yaşındaydı. O göle girdiğinde siz göl kenarında oynuyordunuz ve bir daha hiç çıkmadınız. Abby bana mektuplar yazdı ve seni uyuttuğunu söyledi. Eli'ye adını

vermeyeceğim kişi diyordu çünkü artık sadece seni büyütmeye odaklanacaktı."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çok hızlı atıyor.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Sanki içimdeki hayatı söküp atmak istercesine bana sarılışını hatırlıyorum. O unutulmaz sesiyle bana o şarkıyı söyleyişini.

Neden Eli ile olanları hatırlayamıyordum? Nasıl oldu da beni sadece bir kez rüyalarımnda ziyaret etti? "Peki ya babam?" diye sordum. "O neredeydi?"

"Ona yardım etti." Teyze burnunu çekiyor ve gözyaşlarını siliyor. "Ya da en azından denedi. Şimdi düşünüyorum da, Eli'nin ölümü onu mahvetti, tıpkı annemin ölümünün babamı mahvetmesi gibi."

Benim sert nefes alışım dışında odaya sessizlik çöküyor.

Durmalı, az önce topladığım tüm bilgileri işlemeli ve sonra sorularla geri dönmeliyim.

Ama şimdi başladım, duramıyorum.

Doymak bilmeyen bir canavar gibiyim.

"Yangından nasıl kurtuldum teyze?"

"Gerçekten bilmiyorum, Elsie." Amcasına bakıyor ve amcası onun elini tutuyor. "O gün senin en yakın akrabam olmamız için çağrıldık. Seni hastanede yaralı ve çığlık atarken bulduk. Bazen bana vuruyordun. Dr. Khan bunun sebebinin sana anneni hatırlatmam olduğunu söyledi."

"Yaralı mı?" İnanamayarak onlara bakıyorum. "Kalp rahatsızlığım nedeniyle ameliyat olmam gerektiğini sanıyordum."

"Kalp rahatsızlığı hiç olmadı," diyor amcam.

"Jaxon!" Teyze çığlık atıyor.

"Yaptığımız her şeyi bilmesi gerekiyor, Blair."

"Ne demek hiç kalp rahatsızlığı olmadı amca?" Sanki yaralı bir hayvanmışım gibi nefesim derinleşiyor. "Peki ya yara izi? Doktor? Randevular?"

"Bunlar doğru balkabağım. Kalp ameliyatı geçirdin ama kalp rahatsızlığından dolayı değil."

"O zaman ne yüzünden?"

"Vurulmuşsun," diyor kelimeyi acıyla söyleyerek. "İç dokularınıza zarar verdi ve bu yüzden kalp rahatsızlığı yaşadınız."

Ayaklarım titriyor ve ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyorum. "Kim... kim vurdu beni?"

"Bilmiyoruz, Elsie." Teyze hıçkırıyor. "Polis bile bilmiyordu. Biz sadece hayatta kaldığın için mutluyduk."

"Peki Jonathan King bu resme nasıl dahil oldu?"

Teyze yanaklarını siliyor. "Az önce geldi ve bize ameliyat masraflarını karşılayacağını ve daha sonra geri ödeyebileceğimizi söyledi."

"Nedenini hiç söylemedi mi?"

İkisi de başını sallar.

"Çaresizdik, balkabağım," diyor amca. "Ameliyat için o kadar paramız yoktu ve baban yeni vefat ettiğinde vasiyetini işleme koyamadık."

"Babamın vasiyeti mi?"

"Baban Ethan Steel bir iş adamıydı." Amca başının arkasını ovuşturuyor. "Sen miras alacak yaşa gelene kadar servetini yöneten insanlar var. Sen Steel'in varisisin."

"Hayır, değil," diye tersliyor teyze, sonra gözleri benimkilerle buluşunca yumuşuyor. "Çelik imparatorluğu Jonathan King'in kendi imparatorluğunu kurduğu gibi acımasızca kuruldu. Bunu istemezsin, değil mi? Sen Elsa Quinn'sin, Elsa Steel değil."

Bakışlarım Amca'dan ona kayıyor. Sanki bir bomba atacakmışım gibi beklentiyle beni izliyorlar.

Steel'in parası ya da soyadı umurumda değil.

Kafamda canlanan tek görüntü, biri beni suda boğmadan önce annemin bana söylediği o unutulmaz ninni.

Annem yalnızdı.

Akıl hastasıydı.

Yardıma ihtiyacı vardı ve kimse ona yardım etmedi.

"Onu terk ettin," diyorum teyzeme tüyler ürpertici bir sakinlikle. "Sana en çok ihtiyacı olduğu anda tek kız kardeşini terk ettin."

"Elsie, ben..."

"Ben senin kurtuluş yolun muyum. Öyle

mi?" "Hayır, Elsa. Ben seni seviyorum. Sen

benim kızımsın."

"Ben sadece gerçek annemi kaybetme pahasına senin kızın oldum, Teyze."

O bir şey söyleyemeden sırt çantamı sandalyenin üzerine bırakıp kapıdan çıkıyorum.

Sonra koşmaya başlıyorum.

E L S A

Koşuyor

um.

Saatlerce ya da bir gün boyunca devam
ediyorum, emin değilim. Ciğerlerimde
nefes kalmayana kadar koşuyorum.

Her şey bulanıklaşana kadar koşuyorum.

Yağmur üzerime yağıyor, kıyafetlerimi ve saçlarımı ıslatıyor.

Parmaklarım soğuktan kaskatı kesiliyor ve ayakkabılarım su içinde kalıyor.

Kalbimin çarpıntısı her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyor
ama durmuyorum. *Duramıyorum.*

Ne kadar ağlamak istesem de gözyaşlarım akıyor. Yağmur damlaları
beni durularcasına başımdan ve yanaklarımdan aşağı akıyor.

Ama beni geçmişten arındıramazsın. Her şey
geri gelecek.

Her şey beni tekrar vuracak.

Yutkunarak hava alıyorum ama ciğerlerime neredeyse hiçbir şey ulaşmıyor.

Göğsümde bir canavar var, duvarlarımı tırmalayan karanlık, çirkin bir
canavar.

Canavar serbest bırakılmak istiyor.

Kabuslardaki canavarlardan biri. Beni canlı canlı yiyecek bir canavar.

Eli'ı kaçıran aynı canavar.

Düşündükçe kalbim güm güm
atıyor.

Eli.

Kardeşim Eli. Annem Abigail. Babam Ethan. Benim
ailem.

Nasıl olur da yüzlerini bile doğru düzgün
hatırlayamam? Onlar bir bulanıklık. Bir gölge. Siyah
lanet bir duman.

Bunca zamandır bana yanlış gelen şey bu muydu? Kaşıntı, kabuslar,
tüm tetikleyiciler hatırlamamı sağlamanın bir yoluydu, değil mi?

Peki neden onları hatırlayamıyorum?

Gıcırdayarak duruyorum, nefesimi tutuyorum. Kalbim göğsümde o
düzensiz, korkutucu ritmiyle gümbürdüyor.

Jonathan'ın sırf yaşlandığımda beni yok edebilsin diye sakladığı kalp.
Vurulan kalp.

Beni kim vurdu? Yedi yaşında bir kızı kim vurur ki?

Yağmur görüşümü bulanıklaştırıyor. Etrafımdaki binalar önce ikiye sonra üçe katlanmaya başlıyor.

Bir duvara yaslanıp sertçe nefes alıyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor. Derin nefesler alıyorum ve uzun nefesler veriyorum. İşe yaramıyor.

Telefonuma uzandım, sonra durdum. Telefonumun içinde olduğu sırt çantamı evde bırakmıştım.

Titreyen ellerimle saçlarımı geriye itiyorum ve yürümeye çalışıyorum. Tökezliyorum ve neredeyse düşüyorum. Sert, ıslak parmaklarımla duvara tutunuyorum.

Etrafıma bakıyorum ama muhtemelen yağmur yüzünden her yer ıssız.

Kulaklarımda bir vızıltı kopuyor ve gözlerim kapanıyor. Duvara yaslanıp boğuk nefesler alıyorum.

"Ağlak bebek." Eli'nin sesi kafamın içinde çınlıyor. "Benimle gel."

Kalp atışlarım artık korkutucu olmayana kadar yavaşlıyor ama aynı zamanda orada da değil.

"Neden gittin Eli?" Fısıldıyorum ve kendimi elini bıraktığı o altı yaşındaki kız çocuğu gibi hissediyorum. "Neden beni yalnız bıraktın?"

"Seni yalnız bırakmadım, ağlak bebek. Başka bir Eli geldi."

"Başka bir Eli mi?"

"Şşş."

Sesi de görüntüsü de sürükleniyor. Onu yakalamaya çalışıyorum ama dumana d ö n ü ş ü y o r .

Eli.

Gözlerim yaşıyor ve düşüyorum.

Ya da öyle sanıyorum. Yere düşmeden önce biri beni tutuyor.

Güçlü kollar beni sarıyor, yerden kaldırıyor.

Güzel

kokuyor.

Güvenli

kokuyor.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor o

ses. Gözlerim kapanıyor ve

kendimi bırakıyorum. *Seni*

yakaladım.

ŞAKAĞIMA bir BAŞ AĞRISI VURUYOR.

Otururken inliyorum.

Bir an için nerede olduğumu anlayamayacak kadar kafam karıştı.

Yatak odasının büyük yataklı karanlık dekoru hafızamı kurcalıyor.

Buluşma.

Gözlerim kocaman açılıyor ve saçlarımı

geriye itiyorum. Aiden.

Kalbim çarpıyor, sonra onu düşününce kendi içine gömülüyor.

Beni nasıl buldu? Ayrıca, Jonathan'ın bu sabah evimizde yaptığı şovdan sonra beni neden bulsun ki?

Çıplaklığımı sadece bir bornoz ve bir çarşaf örtüyor.

Odanın sıcaklığı ılık. Neredeyse rahat bir sabah gibi hissettiriyor.

Neredeyse.

Kapı sessiz sedasız açılıyor. Onu göreceğim düşüncesi omuzlarımı geriyor.

Onun varlığı kalbimde ve zihnimde hasara yol açmıyormuş gibi davranamıyorum bile.

Elindeki dumanı tüten fincandan havaya sıcak çikolata kokusu yayılıyor.

Karışık saçları nemli görünüyor. Koyu renk kot pantolon ve Elitler'in kraliyet mavisi ceketini giyiyor.

Üniforma yok. Demek ki RES'e gitmeyi düşünmemiş bile.

Her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı görünüyor, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi. Sanki hayatım bugün etrafımda yıkılmıyormuş gibi.

Hayır. Bugün olmaz.

Eli'nin ölümünden beri hayatım yerle bir oldu. Son on yılımı öyle değilmiş gibi davranarak geçirdim.

"Doktor seni görmeye geldi." Aiden elimi tutuyor ve dumanı tüten sıcak bardağı parmaklarımın arasına yerleştiriyor. "Endişe verici bir durum olmadığını ama kalp doktoruna test yaptırman gerektiğini söyledi."

"Doktor mu?" Ben

soruyorum. "Aile

doktorumuz."

Tabii ki ev ziyaretleri yapan bir aile hekimleri var. Sonra

ailesini düşününce ağzıma acı bir tat doluyor.

"Bugün Jonathan geldi," diye mırıldandım. "Çocukken geçirdiğim kalp ameliyatının parasını sırf beni istediği zaman yok edebilmek için ödediğini açıkça söyledi. Ve bu arada, kalp rahatsızlığım olmadığını yeni öğrendim. Vuruldum."

Aiden iki adım geri çekiliyor ve yatağın karşısındaki sandalyeye oturuyor. İlk kez aramıza kasıtlı olarak mesafe koyuyor.

Eski Aiden olsaydı, alanımı işgal eder ve istemesem bile onu kabul etmemi sağlardı.

Yakın olmak, çok iyi kullandığı korkutma yöntemlerinden biridir. Görünüşe göre bugün değil.

Belki de onu şok ettim. Ama yine de Aiden bir dahidir ve genellikle birkaç adım öndedir. Onu şok etmek mümkün mü?

Poker suratı yardımcı olmuyor.

"İç. Sevdiğin gibi yaptım, daha çok çikolata, daha az süt." Sıcak çikolatayı işaret ediyor. "İç ısıya ihtiyacın var."

"Jonathan'ın planlarını biliyordun, değil mi?" Kavrayışım bardağa karşı sertleşiyor. "Lanet olsun, bunca zamandır suç ortağıydın."

"Sıcak çikolatayı iç," diye tekrarlıyor sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"O lanet şeyi içmeyeceğim!" Komodinin üzerine çok da nazik olmayan bir şekilde çarpıyorum. Birkaç sıcak damlacık tenimi yakıyor ama onlara aldırıyorum.

En çok canımı yakan şey ise karşımda oturan çocuk.

Aiden'in sadece Jonathan'ın planına göre benimle birlikte olduğu düşüncesi kalbimi kanatıyor.

Bazı nedenlerden dolayı, bunu onun ağzından duymam gerekiyor. Eğer duyarsam, ondan doğru düzgün nefret edebilirim.

"Söyle. Sen çok yücesin ve yalan söylemezsin, değil mi? O yüzden söyle, Aiden! Tüm bunların bir oyun olduğunu söyle."

Sandalyesinde oturmaya devam ediyor ama sanki beni boğmak istiyormuş gibi burnunun ucuyla bana bakıyor.

Sonra sol gözü seğiriyor.

Kaçmalıydım. Korkup kaçmalıydım ama yapmadım.

Daha doğrusu şansım olmadı.

Aiden ayağa kalkıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni yatağa yapııştırıyor. Elleri her iki bileğimi de sarıyor ve kucağıma otururken onları başımın üstündeki başlığa çarpıyor.

"Bir oyun." Öfkeden kuduruyor. "Evet Elsa, bu bir oyundu ama sen lanet olası kurallara göre oynamayı reddettin."

"Hangi kurallar?"

"Benim kurallarım."

Gülüyorum, sesim mizahtan yoksun ve biraz da histerik. "Senin kuralların mı? Bunlar arasında tanıştığımız ilk gün söylediğin gibi beni yok etmek de var mı?"

Hiçbir şey söylemiyor ve kara gözleri ve simsiyah saçlarıyla bir Azrail gibi üzerimde dolaşmaya devam ediyor.

"Bunlar senin kuralların mıydı yoksa Jonathan'ın mı?" Alay ediyorum. "Çünkü oyunu kontrol eden o gibi görünüyor."

"Jonathan beni korkutmuyor, tatlım." Bileklerimin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ve seni de korkutmamalı."

Kalbim kan ağlasa da alay ediyorum. "Yeni bir oyuna mı başlıyorsun, Aiden? Sırf daha çok düşeyim diye sana tekrar güvenmemi mi sağlayacaksın? Jonathan geçen gün Silver'a da böyle söylemişti. Tehlike olmadığını bilen bir avın daha sert düşmesi gerektiğini söyledi."

"Aramıza girmelerine izin verme. Unut onları."

"Onları unutmak mı?" Gözlerimi kızgın yaşlar bürüyerek çılgık atıyorum. "Ben zaten pek çok şeyi unuttum, Aiden. Annemi, babamı ve kardeşimi unuttum. On lanet yıl boyunca kim olduğumu unuttum, bu yüzden bana hiçbir şeyi unutmamı söyleme! Aslında hayır. Bir istisna var. Seninle ilgili her şeyi unutacağım."

"Benimle ilgili her şeyi unutacaksın, ha?" Sesi sakın ama ürpertici.

"Unutacağım." Söylediğim her kelimeyle kalp atışlarım hızlanıyor.

"Beni kullandın ve

benimle alay etti. Ben zaten bir enkazım. Şimdi mutlu musun?"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Beni nefessiz bırakan bir şefkat ve tutkuyla öpüyor.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Bütün gün boyunca tuttuğum gözyaşlarım serbestçe dökülüyor.

Alt dudağımı yalıyor, açılmam için beni ikna ediyor.

Açıl ve ne yap? Yılın başından beri olduğum gibi aynı aptal mı oluyum?

Sadece incinmek için ona tekrar aşık olmak mı?

Alt dudağını ısıriyorum ama bu sadece öpücüğünü daha da vahşileştiriyor.

Saçlarımı çekip kurtarıyor ve elinde yumruk yapıyor. Dili içime giriyor ve benimkini ele geçiriyor. Ciğerlerimde nefes kalmayana kadar beni öpüyor.

Sonunda geri çekiliyor ve ağzıma karşı hırlıyor, "Beni unutmak yok, tatlım. Anlaşıldı mı?"

"O zaman bana gerçeği söyle, Aiden! Eğer söylemezsen, yemin ederim senden nefret edeceğim."

"Benden nefret edeceksin," diye tehditkâr bir şekilde tekrarlıyor ve saçlarımı daha sıkı kavıyor.

Aiden tehdit edilmekten hoşlanmaz ama siktir et onu. Beni yeterince tehdit etti. Kendi ilacının tadına bakma zamanı geldi.

"Senden nefret edeceğim," diye tekrarlıyorum inançla. "Bir ay, bir yıl ya da on yıl sürse de umurumda değil, ama seni unutacağım."

Sol gözü seğiriyor ve sanki bunu yapmam için bana meydan okuyormuş gibi bana bakıyor.

Onu sınamak ve sonuçlarına katlanmak için. Ona ters ters bakıyorum, korkup kaçmıyorum.

İkimiz de göz temasını kesmediğimiz için hava gerginlikle dalgalanıyor. Sonsuza kadar birbirimize baktıktan sonra beni serbest bırakıyor.

Ellerim iki yanıma düşüyor ama o üzerimden kalkmıyor. Sanki yakınlığa ihtiyacı varmış gibi.

Ve belki de. Belki benim de buna ihtiyacım vardır.

Aiden ne zaman her zaman yakınımda olmasını istediğim tek kişi oldu bilmiyorum. Sadece öyle.

Sessizliğini koruduğu için, konuyu kendi ellerime almaya karar verdim. "Bana bahsettiğin arkadaşlar Jonathan ve babam, değil mi?"

İş adamı kısmı ve ikisinin de akıl hastası kadınlarla evlenmesi mantıklı. Alicia ve annem King ve Steel bahsinin bir parçasıydı.

Başını sallıyor.

"Her şeyi mahveden bir bahis olduğunu mu söylemiştin?"

"Bir iş anlaşması," diyor ve Aiden ilk kez gözlerime bakmıyor.

Bornozumdaki küçük delikten yara izime bakıyor. Saklamak istiyorum ama akışı durdurmak da istemiyorum.

"Ne tür bir iş anlaşması?" Ben soruyorum.

"Genellikle o ay içinde kimin brüt üretimden daha fazla para kazanacağına dair bahse girerlerdi."

"Bu normal görünüyor."

Konuşurken gözleri ameliyat yaramda bir delik açıyor. "Jonathan, Ethan'ın brüt üretiminin onunkini geçeceğine dair içeriden bilgi aldı ve Jonathan kaybetmiyor. Çelik Fabrikaları'nda içeriden birinin üretimi aksatmasını sağladı. Gece yarısı bir yangın çıkması gerekiyordu ama içeriden biri işi berbat etti. Çelik'in kömür fabrikası gündüz vakti alev aldı.

çok sayıda işçi oradaydı. Çok sayıda insan hayatını kaybetti ve fabrikada büyük hasar meydana geldi."

"Bu tanıdık geliyor..." Nefesim kesildi. "Büyük Birmingham yangını." Başını salladı.

"Ama haberi okuduğumda kimse fabrikanın Çelik'e ait olduğundan bahsetmiyordu. Ev yangını hakkındaki makalede bile ailem önemsizmiş gibi gösterildi. Babamın fabrika sahibi olduğundan bahsetmiyorlardı. Kabul ediyorum, makalenin tamamını okumadım ama yine de."

"Bu Jonathan olabilir. Medyayı istediği şekilde kontrol eder. Ayrıca, Ethan Steel çok özel bir adamdı. Jonathan gibi dikkat çekmekten hoşlanmazdı."

"Baban neden ailemin ölümünü hiçbir şey olmamış gibi gömdü? Bekle..." Kocaman gözlerle onu izliyorum. "Onun bununla bir ilgisi var mıydı?"

Başını sallarken sakinliğini koruyor. "Jonathan pek çok şey olabilir ama bir katil değil."

"O zaman neden ateşi gömdü?"

"Çünkü doğrudan Birmingham'daki büyük yangınla ilgili. Adının ülke çapında bir trajediyle anılmasını istemedi." Uzun bir nefes alır. "Steel'in prodüksiyonları engellendiği için Jonathan o ay kazandı ama paradan daha fazlasını kaybetti."

"Ne gibi?"

Aiden'in gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor ve sanki içlerinde bir şey tamamen ölmüş gibi cam gibi görünüyorlar.

"Alicia gibi."

Onun adını duyunca kalbim sızlıyor. Jonathan ve Ethan'ın oyununda sadece bir piyondur.

Tıpkı annem
gibi.

Tıpkı Aiden
gibi.

Tıpkı benim
gibi.

Bir elimi kaldırıp yanağını, beninin hemen altını okşuyorum. "Onu özleyiyor musun?"

"Hayır." Yüz ifadesi değişmiyor. "Asla geri dönmeyecek birini özlemenin ne anlamı var?"

Ouch.

Alicia zihinsel olarak ne kadar kötü durumda olsa da, içimden bir ses Aiden'in ona saygı duyduğunu söylüyor. Jonathan'la aralarındaki

kalıpları kıran oydu.

Onun ölümünden sonra Aiden babasının izinden gitti.

"Felsefe ve psikoloji kitaplarını okurken beni yanına oturturdu," diyor mesafeli bir sesle. "Onun tek dinleyicisi bendim."

"Aiden..."

"Ölmesi gerekirdi." Çenesi gerildi. "Çok kırılıyordu ve Jonathan King ve Ethan Steel gibilerin doldurduğu bir dünyada hayatta kalamazdı."

"Bu yüzden mi Jonathan gibi oldun?"

"Ben Jonathan gibi olmadım, onun gibi olmayı seçtim. Alicia gibi insanlar önemsizdir. Hayatta kalmak için kral olmak gerekir."

Nedense annesiyle alay ediyormuş gibi hissetmiyor. Aksine, onun adını söylerken sesi üzgün çıkıyor.

İki avucumla yanaklarını okşuyorum ve ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "Onu özölüyorsan sorun değil."

"Bilmiyorum."

"Annemi, babamı ve Eli'yi özölüyorum. Onları hatırlamıyorum bile ama özölüyorum. Sanırım onları hep özledim, bu yüzden bu kabusları görüyordum. Onları unuttuğum için bir ceza gibi."

Sanki kafam çıkacakmış gibi dikkatle beni izliyor. Ya da iki. Bu keder beni aniden vurduğunda gözlerim yaşlarla doluyor.

İstesem de karşı koyamıyorum.

"Garip, değil mi?"

Poker suratını koruyor ama eli uzanıp yüzümdeki bir tutam saçını okşuyor.

"İnsanları özlemek garip değil." Bir tutamı parmaklarının arasında döndürüyor. "Sanırım ben de bazen seni özölüyorum."

Sözlerinin ardındaki anlamı anlayamadan, dudakları beni ürküten bir şefkatle dudaklarıma yapışıyor.

Aiden yumuşak değildir. O tamamen sert ve kaba.

Bir elini enseme doluyor ve beni kendine çekiyor. Dudaklarımı yokladığında isteyerek açıyorum. Beni yavaşça öpüyor, çok yavaş, sanki beni yeniden öğreniyormuş gibi.

Sanki beni kaybetmiş ve sonunda bulmuş gibi.

Bornozun içinden göğüslerimi avuçlarken ağzının içinde inliyorum. Meme uçlarım sertleşiyor ve kumaşa doğru geriliyor.

Sanki hafızasına kazıyormuş gibi parmağını yara izimin üzerinde gezdiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun saldırısına teslim oluyorum. Aiden tarafından öpülmek kadar ezici ve havaya uçurucu bir şey yok.

Hayır. Sadece Aiden tarafından

öpülmüyorum. Bana tapılıyor.

Benim dünyamı alıyor ve iznim olmadan yeniden şekillendiriyor.

Aramıza girip kemerini çözerken öpüşmeye ara vermiyor.

Kısa sürede girişimi dürtüyor ve yavaşça, çok yavaşça içime giriyor.

Ben çok ıslağım ama o yine de cüssesinden dolayı direnç buluyor.

Yüzüme bakmak için ağzımdan küçük bir parça çekerken inlemesi benimkiyle eşleşiyor.

Güm, güm, güm.

Elimi kalbine koyuyorum. Parmak uçlarımın altındaki çıldırtıcı kalp atışıyla dudaklarım aralanıyor.

İtişleri yavaş ve neredeyse nazik, tıpkı ilk seferinde ona alışmamı beklediği zamanki gibi.

Şimdi de benim ona alışmamı mı bekliyor?

"Seni özledim tatlım," diye dudaklarıma yapıştı.

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki onu duyabildiğime şaşıyorum.

"Sen de beni özlediğini söyle." İçimdeki o noktaya vurarak daha derine iterken yaramı okşamaya devam ediyor.

Sözcükleri söylemek için ağzımı açıyorum, ama onun hamleleri beni suskun bırakıyor. Bu yakınlık beni öldürecek.

"Söyle," diye homurdanıyor ve daha fazla derinlik elde etmek için bacaklarımdan birini yukarı çekiyor. "Seni özledim," diye nefes alıyorum dalga içimin derinliklerine çarptığında.

Onun etrafında çözülürken başka seçeneğim yok. Alt dudağımı kemirirken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Aiden beni tekrar öpüyor, dişlerimi onunkilerle değiştiriyor. Hızı daha da artıyor ve sertleşiyor, beni ağzına kadar dolduruyor.

Tırnaklarım sanki canımı kurtarmak için tutunuyormuşum gibi sırtına batıyor.

Homurdanıyor ve sıcaklık içimi kaplarken yakışıklı yüzünün katılaşmasını izliyorum.

İçimden çıktığında, keskin bir boşluk beni kesiyor.

Elimi uzatıp onu tekrar içime sokmak istiyorum.

Bunun yerine kollarımı gövdesine doluyor ve hem kollarımı hem de bacaklarımı ona sararak yanına sokuluyorum.

Parmakları saçlarımın arasından geçerek onları geriye doğru okşadı.

Karanlıkta fısıltısını duyduğumda uyanıklık ve uyku arasındaki o rüya gibi yerdeyim. "Birbirimizi bir daha asla özlemeyeceğiz, tatlım."

E L S A

L Daha sonra, kıyafetlerin hışırtısıyla uyandım.
Uykuyu göz kırparak uzaklaştırıp yatakta doğruluyorum.
Dirseğimi yastığa koyup avucuma yaslanarak izliyorum
Aiden elbisesi.

Kot pantolonunu kaslı futbol kalçalarına ve kalçalarının V kısmına doğru çekişinde erkeksi bir güzellik var.

Boxer külot yok. Mmm.

Düşüncesi bile kalçalarımı sıkıyor.

Ne yazık ki sırtı bana dönük olduğu için önünü tam olarak göremiyorum.

Tişıörtünü çıkarırken bakışlarım çıplak omuzlarının sert hatlarına takılıyor. Dövmeleri, onları yakından ve kişisel olarak izlemem için benimle alay edercesine damarlarıyla birlikte dalgalanıyor.

Benim şehvet dolu modum onun çıplak sırtını tam olarak gördüğümde çılgılık atarak durdu.

Tişıört onu örttüğünde çok geçmeden kayboluyor ama bu görüntü hafızamın derinliklerine kazınıyor.

Derisindeki kesik izleri.

Solmuş yara izleri.

Beni içten içe kavrayan hissi yutuyorum. Aiden yara izini etrafta göstermiyor.

Buna zayıflık diyordu.

Ona bunu bir daha hiç sormadım, ama soracağım. Ama şimdi değil.

Belki, sadece belki, Aiden'ı anlamaya başlıyorum. İçine kapanık olduğundan değil, zorlanmaktan hoşlanmadığından. Ona zaman ayırırsam ve iyice doyduğundan emin olursam, benim tarafımda olacaktır.

Bana bilmem gereken her şeyi anlatacak.

Tek yapmam gereken sabırlı olmak ve dengesiz olduğu zamanlarda onu kışkırtmaktan vazgeçmek.

Çalışmam gerekecek ama

başaracağım. Eninde sonunda.

Ayrıca ona beni kışkırtmamasını da öğretmem

gerekıyor. "Gördüklerini beğendin mi tatlım?" diye dönüyor.

Koyu renk gözlerindeki şakacı parıltı kalbimi doğru yerlerden vuruyor.

"Belki." Gülümsüyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Kıvılcım yüz hatlarını aynı hızla terk ediyor ve yerini poker suratına bırakıyor.

"Ne oldu?" Alarm beni boğazımdan yakaladı. "Jonathan'la buluşmam gerek."

Doğruluyorum. "Gitme."

"Benim için endişeleniyor musun, tatlım?"

Sırıttıyor. Evet ve Jonathan'ın aramıza girmesini istemiyorum. "Sadece gitme."

"Yapmak zorundayım yoksa buraya gelecek." "Oh."

Daha önceki mutluluğun benzerliği kaybolur.

Belli ki Jonathan King bana ya da babama karşı kin besliyor. Aiden onun oğlu. İş seçim yapmaya geldiğinde, o babasının tarafında olacak ve ben sadece zarar göreceğim.

Aiden kararlı ve kendinden emin adımlarla yanıma geliyor.

İki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Seni herkesten koruyacağımı söylemiştim." Eğildi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. "Buna Jonathan da dahil."

O uzaklaşırken nefesim kesiliyor.

Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Sanırım Aiden benim için Jonathan'a karşı geleceğini söyledi. Ama bu doğru olamaz, değil mi? Kulaklarımda bir sorun olmalı.

"Tekrar et," diye nefes alıyorum.

"Ben senin düşmanın değilim, tatlım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor. "Beni bir düşman haline getirme."

"Seni de öyle yapmaz mı?"

"Sen kimseyi benim önüme koymadığın sürece, ben de kimseyi senin önüne koymayacağım."

Sözlerinin ağırlığı altında ezilirken kaos zihnimi işgal ediyor.

Telefonunu geri alır. "Amcan ve yengen beni birkaç kez aradı. Açmadım."

Evden nasıl çıktığımı düşünerek irkildim. Saate göre öğleden sonraya yakın.

Şu anda bir arama ekibi yönetiyor olmalılar.

"Seni kullanabilir miyim -" Hiç düşünmeden telefonunu bana uzattığında kestim.

Gülümsüyorum. İhtiyaçlarıma o kadar uyum sağlayabiliyor ki bazen korkutucu olabiliyor.

Amca ile sohbet sekmesinde bile var. Yazıyorum.

Bu Elsa, amca. Ben iyiyim. Lütfen beni aramayı bırak. Yarın geri geleceğim.

Son bir nefesle gönder tuşuna bastım.

Amcam ve teyzem gerçeği benden saklamış olabilirler ama bu, son on yıldır beni nasıl yetiştirdiklerini silmez. Onlar benim demirlerim ve kayalarım oldular.

Teyzemi henüz affetmeye hazır olmayabilirim ama onu hayatımdan tamamen çıkarmayacağım.

Amcam hemen bir mesaj gönderdi.

Jaxon Quinn: Anlıyoruz, balkabağım. Dikkatli ol, tamam mı?

Gözlerim doluyor ama metinden çıkıp ana ekrana giriyorum. Duvar kağıdı ağzımı açık bırakıyor.

Ronan'ın partisindeki ilk öpüşmemiz.

Aiden'a şaşkınlıkla bakıyorum. "Neden duvar kağıdı olarak bunu seçtin?"

"Çünkü."

"Senin için değiştiririm."

Telefonu parmaklarımdan arasından çekip alıyor ve kaşlarını çatarak cebine sokuyor. Sanki az önce onu gücendirmişim gibi. "Kesinlikle olmaz."

"Senin için bu kadar önemli mi?"

"Ölene kadar benim olacağına karar verdiğim gündü."

Bir an için, sadece bir an için, Aiden'la sonsuza dek birlikte olmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Sonsuza kadar.

Bu korkutucu bir düşünce.

"Senin olduğuma karar verdiğin an ne zamandı?" Sorusu beni sersemliğimden çıkardı.

"Öyle bir an yoktu."

"Hmm. Bence yalan söylüyorsun, tatlım. Bence o an doktorun muayenehanesinin önünde Silver'a saldırdığın andı."

Yüzüm ısınıyor. "Hayır, değildi."

"Tam olarak söylediğin şeydi: *Aiden'dan uzak dur*. Onu öldürmeye hazırdın."

Dudaklarımı büzüyorum. Neden her şeyi hatırlamak zorunda?

Yanağımı çekiyor. "Surat astığında çok sevimli oluyorsun." Elini itiyorum. "Senin bir yere gitmen gerekmiyor mu?" Kıkırdıyor, sesi kolay çıkıyor. "Uzun sürmez. Knight, Astor ve Reed birazdan gelecekler."

Şu anda yalnız kalmak istemediğimi nereden biliyor?

"Cole'a ne dersin?"

"O değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." Parmak eklemlerini yanaklarımda gezdiriyor. "İyi ol."

"Ben her zaman iyiyimdir."

Ofluyor. Aiden kapıya doğru dönmeden önce gerçekten de ofluyor.

"Aiden?" Boğazımda bir yumruyla sesleniyorum.

"Hmm, tatlım?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Geri gel, tamam mı?"

Kalpleri durduran gerçek bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Senin için her zaman geri geleceğim, tatlım. Sen bir kraliçesin, piyon değil."

Sonra kapıdan çıktı ve beni kalbimi yerden kaldırmam için bıraktı. Az önce bana kraliçem mi dedi?

Kalbimin yattığı yeri okşuyorum.

Sakin ol, kalp. Henüz çıldırma.

Çok geç.

Yataktan atlayıp yıldızları yumruklamaya hazırım.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeye banyoya gidiyorum.

Duş aldıktan sonra rafların yanında bir kot elbise ve bir kazak buluyorum. Elbiselerin üzerinde Aiden'in düzgün el yazısıyla yazılmış bir not var.

Onlar Astrid'in. O ve Lev her zaman etrafta bir şeyler bırakırlar.

Eminim onun için sorun olmaz.

Kıyafetlerimi giyerken kendi kendime gülüyorum. Aiden'a göre, sonuç onun lehine olursa kimsenin umurunda olmaz.

Giyinmeyi bitirdikten sonra merdivenlerden mutfığa i n i y o r u m ve çorba ile iki çeşit salata bulduğumda şaşıyorum.

Arada Aiden'dan bir not daha var.

Ye ki seni sonra yiyebileyim.

Tanrım. Aiden'ın söylediği şeyler beni öldürecek.

İştah açıcı yemek kokusuyla midem gurulduyor. Oturuyorum ve çorbayı rekor bir sürede içiyorum, sonra da doyana kadar salataya devam ediyorum.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor. Su, s a l o n u n pencerelerinden aşağıya doğru akıyor.

Yağmur çok güzeldir.

Babam beni yağmurda koştururdu. Bekle. Bunu nasıl bilebilirim?

Kapı çalınıyor ve ben hayallerimden irkiliyorum.

Bu puslu anıyı bir kenara itip sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Kapıyı açar açmaz Kim'in sarılmasıyla saldırıya uğradım.

"Bugün neredeydin? Seni çok özledim. Resmen sensiz üniversiteye gitmeyeceğim."

"Hey, Kim," diye gülümsüyorum boynuna, sonra çekiliyorum. "Cips getirdim." Ronan çantasını işaret ediyor.

Xander başını sallar. "Daha çok Margo'dan çalmış gibi."

"*La ferme*, Knight. Sana cips yok." Ronan onu ve Kim'i bir kenara itip bana sarılıyor. "İkinci favori kızım nasıl?"

"İkinci favori?" Onu karnından dürtüklüyorum.

"Üzgünüm, Ellie. Kimmy kalbimde birinci sırada."

Kollarımı ona sararken hem Kim hem de ben gülüyoruz, tekrar ağlamaya hazır hissediyorum.

Şu ana kadar onların arkadaşlığına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Atlıların desteklerini sunacak tipler olmadığını biliyorum, bu yüzden benim için ortaya çıkmaları beni minnettar kılıyor.

Ronan bir oyuncu olarak bilinir, arkadaş olarak değil. Ona sarılmak hafife alınacak bir şey değildir.

"Kral burada!" Xander bağırdı ve Ronan benden uzaklaştı.

Xander kahkahayı patlattı.

Ronan onun kafasına vurur ve gülerek peşlerinden gelen Kim ile birlikte onu salon alanına sürükler.

Ben de gülüyorum, kapıyı kapatıyorum. Bir başkası içeri girdiğinde duruyorum. "Hey, Elsa," Cole bana hoş bir gülümseme veriyor.

"Oh, Cole." Aiden gelmeyeceğini söylememiş miydi?

"Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun."

"Hayır. Burada olmana sevindim."

Gerçekten öyleyim. Cole'un yanında kendimi hep daha rahat hissettim. Ronan ve Xander beni gülmekten kırıp geçirse de Cole'un sakinliğinde etrafındaki herkesi rahatlatan bir şey var.

Aiden'inki gibi tehditkâr bir sakinlik değil. Bilgece sakinleştirici bir sakinlik.

Hepimiz salona doğru yürüyoruz. Ronan ve Xander şakacı bir şekilde kavgaya ediyorlar.

- ve Cole kavgayı ayırmaya gidiyor.

Buzdolabında içecek bir şeyler arıyorum.

Kim dirseklerini karşımdaki tezgâha dayayarak bana katılıyor. Etrafını izlerken gözlerinde bir kıvılcım var.

"İşte bu Meet Up. RES'teki herkesin a n l a t t ı k l a r ı n a bakılırsa tam bir efsane. Bu kadar... rahat olacağını beklemiyordum."

"Evet." Meyve suyu şişelerini çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Neler oluyor, Ellie?" Kim tezgâha yaklaşıp ellerimi tuttu. onunkinde. "King kendini iyi hissetmediğini ve ziyaret etmemiz gerektiğini söyledi. Beni çok korkuttu. Geçen seferki gibi bir şey oldu sandım."

Alt dudağımı ısıyorum. "Geçmişimle ilgili." İki kez göz kırptı. "Geçmişin mi?"

"Sana her şeyi anlatacağım. Ama şimdi değil." Salondaki kargaşayı işaret ediyorum. "Sonra, tamam mı?"

Bana sarıldı. "Seni seviyorum ve ne zaman hazır olursan her zaman yanındayım."

"Beni ağlatma, Kim." "Birlikte ağlayabiliriz."

Kollarımı ona doluyorum ve uzun saniyeler boyunca öyle kalıyoruz.

"Ooh, bir kişilik daha yer var mı?" Ronan'ın sesi

An.

Xander ve Ronan'ın bizi izlediğini görmek için ayrılıyoruz.

Xander bana değil, Kim'e bakıyordu.

Ronan aptal gibi sırtıyor. "Elbette, benim yüzümden durmayın. Devam edin, *Mesdemoiselles*."

Bu Xander'dan kafasına bir tokat yemesine neden oldu.

"Bu ne içindi, sıkık?" Xander'a saldırmak üzere.

İkincisi eğilir ve buzdolabına yönelir. Meyve suyunu görmezden gelir ve bir bira kapar.

"Kaptan Levi'nin burayı dolu tuttuğunu biliyordum."

Cole kendi birasını kaparak, "King olacaktı," diye düzeltiyor.

"Evet, Ellie," Ronan kolunu omzuma doluyor ve beni herkesin yöneldiği salon alanına götürüyor. "Önerimi unutma

üçlü hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülüyorum. "Evet."

"Katılımcılar hakkındaki fikrimi değiştirdim ve harika bir plan yaptım. King'in suyuna uyku tozu boku koyacağız ve ondan kurtulacağız. Sonra üçlü olarak sen, ben ve Kimmy olacağız." Kaşlarını sallıyor. "Dahice, değil mi?"

"Aiden'in bir noktada uyanacağını biliyorsun, değil mi?"

"Beni öldürse bile buna degecek." Durdu. "*Alors?*"

"Bilmiyorum."

"Pff. Sanırım o zaman sadece ben ve Kimmy olacağız. Sen kaybedersin, Ellie."

"Rüyada görürsün, sikik." Xander içeri girerken omzunu Ronan'ın omzuna çarptı.

"Eğer Aiden'ı uyuşturmak istiyorsan, tozu alkollü bir içeceğin içine koyarsan daha etkili olur." Başımı kaldırdığımda hem Ronan hem de Xander meraklı ifadelerle beni izliyor. "Sadece söylüyorum."

"King'i hiç içerken gördün mü?" Xander, gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilen Kim'in yanındaki kanepeye uzanır.

Doğru. Aiden içki içmez. "Neden içmiyor?"

Cole yanımdan, "Bunun ona yakışmadığını düşünüyor," diyor.

"Zaten o bir uzaylı olduğu için bu harika bir şey." Ronan Xander ve Kim'in arasına giriyor ve bir kolunu Kim'in omzuna doluyor. "Öyle değil mi, Kimmy?"

Gülümüyor, ama bu gülümseme anlaşılmadan ziyade rahatlamadan kaynaklanıyor gibi görünüyor.

"O nasıl bir uzaylı?" Özellikle kimseye sormuyorum ama Cole'a bakıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, Aiden'ı okumasını istiyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım!" Ronan sehpanın üzerinde zıplıyor. "Bir kere, aramızda bekâretini en son kaybeden oydu. Ben ilktim. Övünmek için falan söylemiyorum. Ama o en yaşlı ikinci kişi, hadi ama."

"En yaşlı kim?" Kim Xander'dan uzaklaşır ve kenara yaklaşır.

"Bu ben oluyorum," diyor Cole. "Sonra King, Knight ve Astor."

"Buuut." Ronan başparmağıyla kendini işaret eder. "Bekaretimi ilk ben kaybettim. Tekrar söylüyorum, övünmek gibi olmasın ama hepsi gerideydi. Aiden ve Cole'un sapıklıklarını görene kadar eşcinsel olduklarını sanıyordum."

"Kapa çeneni, Astor," diye azarlar Cole.

İlgimi çekti. "Hayır, anlat bize. Neden eşcinsel olduklarınızı düşündünüz?"

"Her şeyden önce, bizim önümüzde hiç seks yapmadılar. Asla kızlarla takılmayı denemediler. Cinsel olarak ölüydüler, size söylüyorum. Ama sikleri duşta yeterince iyi görünüyordu. Benimki kadar değil ama yine de."

"Onları mı gözetledin?" İnanamayarak sordum.

"*Mais bien sûr*. Dostlarıma göz kulak olmam gerekiyordu. Hatta King'e bir iki adamla yatmasını ve nasıl gittiğini görmesini söyledim. Seks yaptığı sürece sorun yoktu."

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu yüzden ona gey pornosu göndermiş olmalı.

"Sonra onu üçlü yaparken gördüm ve fikrimi değiştirdim."

Gözlerim büyüdü. "Üçlü."

"Ve herhangi bir üçlü değil. Sapıkça bir üçlü oldu. Kız bağlıydı, gözleri bağlıydı ve ağzı tıkalıydı."

Vay canına.

Aiden bundan hiç bahsetmedi. Ben de sormadım.

O yeşil canavar başını kaldırıyor ama ben en masum ses tonumla sormaya çalışıyorum. "Peki kimdi o?"

"Bilmiyorum. Oda mavi ve karanlıktı. Gri saçları vardı. Ben sadece King'in onu bağladığı kısmı gördüm. Kaptan'a sorun, o üçlünün üçüncü tarafıydı."

Dikkatim Cole'a kayıyor, nasıl hissedeceğimden emin değilim. Yanımda duruyor, ifadesi nötr.

Cole, Aiden ve başka bir kızla üçlü yapmış. Onun kim olduğunu bilmemek içimi kemiriyor.

"Kapa çenenin Astor," diyor Cole öfkeden çok teslimiyetle. "Ne?"

Katılmadığım için hâlâ kırgınım."

Xander, "Kafan iyiydi," diyor.

"Sanki Kaptan ve King kimsenin onların sapık işlerine karışmasına izin veriyor." Xander'a doğru bir parmak sallıyor. "Kafan iyi değildi, neden katılmadın?"

"İlgilenmiyordum."

"Yani biliyordun ve bana söylemedin mi? Neden ben hep dışarıda bırakılıyorum?"

Xander ona bir yastık fırlatır. "Dışlandın çünkü sırlar konusunda çok kötüsün."

"Hayır, değilim!" Ronan onu geri fırlatır ve bir tur daha atışmaya başlarlar.

Kim meyve suyunu yudumluyor ve gülümseyerek onları izliyor.

Tam ona katılmak üzereydim ki Cole eğilip fısıldadı: "Konuşabilir miyiz?" Bu istek beni şaşırtıyor ama başımı sallıyorum. "Elbette."

Sağ taraftaki bir kapıyı işaret ediyor. Onu arka girişe kadar takip ediyorum. Cole arka kapıyı arkamızdan kapatırken Xander ve Ronan'ın konuşmaları kesiliyor.

Serin hava saçlarımı geriye savuruyor. Ahşap verandaya çıkarken kazağımı üzerime sarıyorum. Üç sandalye yerleşik bir masayı çevreliyor. Yağmur uzaktan vuruyor, görüşü bulanıklaştırıyor.

Görünürdeki tek şey uzun çam ağaçları. Hmm. Yani arka kapı bir ormana açılıyor.

Cole sandalyelerden birine oturdu. Kolumu ovuşturarak karşısına çöküyorum. "Özür dilerim." Cole ceketini çıkarıp bana uzatıyor.

"Dışarısı soğuk.

burada."

Ceketini gülümseyerek kabul ediyorum ve omuzlarıma sarıyorum.

Tarçın ve pahalı bir vücut losyonu kokuyor.

Sıcakmış.

Tıpkı Cole

gibi.

Yine de itiraf etmeliyim ki Ronan'ın bahsettiği 'sapıkça şeylerle' ilgileneneğini hiç düşünmemiştim.

Sessiz olanlar gerçekten de en vahşi olanlardır.

Beni zavallı göstermeyecek olsaydı, ona hem onun hem de Aiden'in dikkatini çeken gizemli kızın kim olduğunu sorardım.

Bekle. Belki de birden fazla gizemli kızdı? Üçlü seks yapmayı alışkanlık haline mi getirmişlerdi?

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Onun yerine ben sordum. "Direkt konuya gireceğim."

"Tamam."

"Aiden, Xander ve ben çocukken kaçırıldık." Nefesim kesiliyor, parmaklarım kucagımda birbirini boğuyor. "Kaçırıldı mı?"

Pantolonundan bir paket sigara çıkarır ve bir tane yakar.

Bir duman bulutu üflerken nikotin havayı dolduruyor.

Cole'u sigara içerken hiç görmedim. Bu bir ilk.

"O zamanlar yedi sekiz yaşlarındaydık." Sigarasından bir nefes çekiyor. "Genelde ilkokuldan eve aynı arabayla gitmeyiz ama o gün Xan ve ben Aiden'la birlikte gittik. Şoför onların tarafındaydı. Bizi pusuya düşürdükleri ıssız bir yere götürdü. Siyah bir minibüs, maskeli üç adam vardı ve gerisi tarih oldu."

"Gerisi tarih oldu da ne demek?"

Bakışlarımla buluşurken sigarayı baş ve işaret parmağıyla kavıyor. "Gözlerimiz bağlı bir şekilde bir depoya götürüldük. Sonra saatlerce ya da günlerce ayrı kaldık, emin değilim. Bildiğim bir sonraki şey, ıssız bir yere atıldığımdı. Ailemin fidyeyi ödediğini falan düşündüm. Xander da benzer bir ıssız yere atılmıştı."

"Peki ya Aiden?"

Başını yavaşça sallıyor. "Sonunda eve döndüğümüzde, Xander'la benim iki günlüğüne alıkonulduğumuzu öğrendik."

"Peki ya Aiden?"

"On gün boyunca ortadan kayboldu."

"Neden? Jonathan fidyeyi ödemedi mi?"

Tek oğlu kaçırıldığında öylece duramazdı. O kadar kalpsiz olamazdı.

"Mesele de bu." Cole'un gözleri karararak korkutucu bir yeşile dönüşür.

"Kaçıranlar hiçbirimiz için fidye istemedi."

Bu çok garip.

Hayır. Bu korkunç.

Fidye istemeyi planlamıyorlarsa neden üç zengin çocuğu kaçırsınlar ki?

"Aiden yolunu mu kaybetti? Bu yüzden mi daha uzun süredir kayıptı?"

Lütfen bana durumun böyle olduğunu söyle, lütfen.

"Bilmiyorum." Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "King o zamanlar hakkında konuşmaz, üçümüz arasında bile."

"Nasıl bulundu?"

"Jonathan onu buldu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama buldu." Cole'u dikkatle izliyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmeyi hak ediyorsun ve King sana asla söylemezdi."

"Neden şimdi? Neden bana daha önce söylemedin?"

Sigarasını yere atıp ayakkabılarının altında ezerken gülümsüyor. "Çünkü King elimi zorladı ve elimin zorlanmasından hoşlanmam."

Bu ne anlama geliyor? Bu onunla Aiden arasında bir çeşit kan davası mı?

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Elsa. Sen iyisin." Ayağa kalkarken sandalye ahşap zemine sürtünüyor. "Hatta belki de onun için fazla iyisin."

Ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye onu izledim. Hâlâ çaresizce az önce duyduklarımı sindirmeye çalışıyorum.

Levi'nin ima ettiği Şeyle  rt Ő y yor. Aiden'ı deđiŐtirenin sadece Alicia'nın ölümü olmadığını, başka bir Şey daha olduğunu söyledi.

Adam kaŐırma gibi.

Tüm kesik izleri ve yara izleri Şimdi tamamen anlam kazanıyor. "Bilmeniz gereken başka bir Şey daha var."

Cole'un sesiyle başım dikleşiyor.

"Aiden onu saklıyordu -"

Arka girişin kapısı büyük bir gürültüyle aÇılır.

Xander orada durmuş, kısılmış gözlerle ikimizi de izliyor. "Ne yaptın sen Nash?"

"Yumruğunu geri atıyor."

Xander, "Yüzünü sikipti attığında hazır olsan iyi edersin," diye hırlıyor.

"Kral beni korkutmuyor, Şövalye." Onu itip geÇiyor. "Artık hiÇbir Şey korkutmuyor."

Ve sonra iÇeri girdi.

Xander garip bir Şekilde gülümsüyor ve o zaman bile gamzeleri ortaya çıkıyor. "Az önce duyduklarını unutma Şansın var mı?"

Başımı iki kez sallıyorum.

"Lanet olası Nash ve onun kindar kıŐı." Sanki kendi kendine mırıldanıyor. "King'e o k  k kaltağı ve onun -"

"Hey, Xander."

" yle mi?"

"Beni bırakabilir misin? Bir yere gitmem gerekiyor."

AIDEN

"O toplantılar sıklaşıyor." Ağırlığımı Jonathan'ın ana ofisindeki kanepeye bırakıyorum. "İki günde iki kez. Bu neredeyse bir rekor."

Ceketinin düğmelerini açıyor ve karşıma oturuyor. Kristal bir satranç tahtası, yaklaşan savaşımızın tanığı olarak aramızdaki sehpanın üzerinde duruyor.

Jonathan'ın ofisi o kadar büyük ki, devasa cam pencereler neredeyse tüm Londra'yı gösteriyor. Deri koltukları ve masası simsiyah.

Bu sabah Elsa'nın evinde yaptığı gösteriden sonra yüzünde muzaffer bir ifade olacağını düşünmüştüm ama hesaplı görünüyor.

Yani daha işi bitmedi.

O kafası başka bir plan hazırlıyor ve bu sefer daha acımasız olacak.

Jonathan özetle; eğer kazanamazsa, istediğini elde etmek için her şeyi yok eder.

Ve Elsa'nın yok edilmesini istiyor.

Ya da daha çok ailesinin adının silinmesini istiyor.

"Onu yanında tutuyorsun." Beyaz şah taşını alır ve parmaklarının arasında döndürür.

"Beni izlemen hiç de şaşırtıcı değil." Dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. "Peki bunca zamandır Elsa'yı da mı izliyordun?"

Gözlerinden birini kısıyor. "İzleniyor mu?"

Elsa her zaman gözlerin üzerinde olduğunu hissettiğini söylerdi. Daha önce onu bayılmak üzereyken bulduğumda bunu doğrulamıştım. Siyah bir Mercedes neredeyse buluşma yerine kadar bizi takip etti. Sadece ben şerit değiştirdiğimde kayboldular.

Bunun Jonathan'ın kontrol manyağı tarafı olduğundan emindim, ama eğer o değilse, o zaman onu kim izliyordu?

"İstediyi yaptın. Şimdi geri çekil."

Gülüyor, sesi yüksek ve mizahsız. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana geri çekilmemi söylüyorsun, Aiden? Senin varlığının sebebi benim."

Bunu söyleyeceğini biliyordum.

Siyah kralı parmaklarımın arasına aldım. "O zaman bana karşı sen olacaksın Jonathan."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Her zaman ben kazanırım." "Bu sefer değil, Kral."

Bu savaştan ölü çıksam da umurumda değil ama Jonathan'ın Elsa'yı almasına izin vermeyeceğim.

Jonathan ve ben aynı tarafta başladık. Steel isminden geriye kalan her şeyi yok etmeye çalışıyordu, ki bu isim Elsa'ydı.

Jonathan onu duygusal olarak zayıflatmak ve kırmak istemiştir, böylece babasının şirketinin başına geçtiğinde işe yaramaz hale gelecektir.

Zayıf bir kafayla Jonathan ona baskı yapabilir ve Steel'in imparatorluğunu ele geçirebilir.

Ona göre bu, intikamın en büyük şekli. Ethan Alicia'yı aldı, Elsa'yı ve şirketi de alacak. Tüm bunları çok geç fark ettim.

Jonathan oyunu zaten on yıl önce başlatmıştı.

Bana ondan hiç bahsetmedi. Bana onun bir yerlerde yaşadığını söylemeyi hiç bırakmadı.

Bunun yerine, King Enterprises ile büyük iş fırsatları sunarak onun koruyucularını yakınında tuttu ve bu şansı ona göz kulak olmak için kullandı.

Ardından, doğru zamanda, çalışanlarından birinin Elsa'nın teyzesine Royal Elite School'u tavsiye etmesini sağladı, yeğeni için ne kadar iyi bir eğitim istediğini çok iyi biliyordu.

Onu tekrar gördüğüm o gün eve geldiğimde Jonathan'ı zaferle gülümserken buldum. Savaşı başladığı için mutluydu.

Onu buraya getirirken benden izin istemedi. Beni hazırlamadı bile.

Ama Jonathan tamamen sürpriz faktörüyle ilgilidir.

Rakip hazırlıksız yakalandığında onunla başa çıkmak daha kolaydır.

Bu taktiği kullanmayı çok sever. Satrançta. İşinde. Hayatta. Kısacası her yerde.

Elsa RES'e girdiği günden beri Jonathan ve ben tahtanın aynı tarafında oynuyoruz.

Ona dokunana kadar.

Tadına bakana kadar.

Onun içinde kayboldum.

Elsa'nın benim olduğuna ve başkasının olmadığına karar verdiğim an, Jonathan'ın tahtasında bir piyon olmaktan çıktı.

Evet, o benim piyonumdu. Evet, satranç tahtasının benim tarafıma düşmek gibi bir seçeneği yoktu.

Ama anlamadığı şey, benim piyonum olmanın Jonathan'ın piyonu olmaktan çok daha iyi olduğu.

Onu incitmek istemiyorum - bu anlamda değil. Ama Jonathan?

Jonathan onu ateşe verir ve küle dönüşmesini izlerdi. Elsa şanslı.

Beni etkilediği ve varlığımın ayrılmaz bir parçası haline geldiği için çok şanslı.

Daha iyi bilmeseydim, kendini kurtarmak için beni kendisine bağladığından bile şüphelenirdim.

"Fikrinizi değiştirmek için bir şansınız daha var." Jonathan bir kaşını kaldırır. "Bunu değerlendir."

İkinci bir şans vermiyor, bu yüzden kendi yolundan gidiyor olması çok şey anlatıyor.

Artık bir önemi yok. Ben zaten tarafımı seçtim.

Ve bu onun değil.

Şahımı tahtanın başına vuruyorum. "Oyun iki şahla başlıyor Jonathan."

Şahıyla vezirime vuruyor. "Ama sadece bir taneyle bitiyor."

Ayağa kalkıyorum, ama kraliçemi düzeltmeden önce değil. Onu aşağı indiremeyecek.

Benim gözetimimde olmaz.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Şövalye: Nash kaçırılma olayını Elsa'ya anlatmış. Onu psikiyatristine götürmemi istedi. Bekleme odasımdayım.

Telefonu sıkıca kavradım. Lanet olası Nash.

Onu mahvedeceğim.

Queens'in numarasını bulup yazıyorum.

Nash, atletizm takımından Johansson'ı becerdi. Cevap anında geldi.

Queens: Ne oluyor lan?

Bilmen gerektiğini düşündüm.

Kapıya doğru giderken gülümsüyorum. Bu ona benimle dalga geçmeyi bırakmasını öğretir.

Eğer savaş istiyorsa, alacağı şey savaş olacaktır.

"O Steel, Aiden. Yıkım onların kanında var," diyor Jonathan.

Ben.

Duruyorum ama arkamı dönmüyorum. "Ve bizimkiler."

"Sence senin canavarlığını hatırladıktan sonra seni hala sevecek mi? geçmiş?"

Sol gözüm seğiriyor, ama onunla yüzleşmek için döndüğümde geçmesini bekliyorum. "Alicia bir canavar olduğunu bildiği halde seni sevdi."

Kendi vezirini düşürürken yüzü düşer. Satranç taşının tahtaya çarpma sesi sessiz ofiste yankılanıyor. "Bunun onun için nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

S Yağlar uzuvlarımı kaplıyor ve alnımda boncuklar oluşturuyor. Nefes alışım sertleşiyor ve kontrolden çıkıyor. Deri altımda gıcırıyor.

Kapalı gözlerimin arkası çok karanlık.

"Basamakları görüyor musun?" Dr. Khan karşımdan soruyor.

"Aynı karanlık merdivenler. Eski ahşap bir kapı var. İkinci Dünya Savaşı filmlerinde falan gördüğünüz bir şeye benziyor."

"Devam et," diye ısrar ediyor.

Omuzlarım dikleşiyor ama korkuya odaklanmak için durmuyorum. Gerçeğe olan susuzluğumun yanında korku geçicidir.

Şimdi o bodrumda ne olduğunu bilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Dr Khan'a artık kendimi engellemeyeceğimi söyledim. Bu sefer hatırlayacağım.

Eli'ı ve ailemi hatırlayacağım. *Her*

şeyi hatırlayacağım.

Basamakları inerken nefes alışım yavaşlıyor.

Attığım her adımda ışık daha da sönükleşiyor. Gölgeler kararıyor, etrafımda siyah bir sis oluşuyor.

O canavarların tenime fısıldadığını ve sırtımı tırmaladığını hissedebiliyorum.

Geldiğin yere dön. Buraya ait değilsin.

Hayır. Burası benim evim ve tam olarak ait olduğum yer.

Derin ve titrek bir nefesle devam ediyorum. Tek odaklandığım şey eski bodrum kapısı.

Orada önemli bir şey var. Gerçek gibi bir şey.

Gerçek sizi özgür kılar demezler mi?

"Yavaşlıyor ve kapanıyor," Dr. Khan'ın sesi alçalıyor. "Yavaşlıyor ve kapanıyor. Yavaşlıyor ve kapanıyor... tamamen kapanıyor."

KAPININ ÖNÜNDE DURUYORUM, AMA O BEN DEĞİLİM. ELLERİMİ yüzüme götürüyorum ve küçük, minicik eller. Ayaklarım ve vücudum da küçük. Başımın tepesi kapı koluna ancak ulaşıyor.

Benim yedi yaşındaki halim. Her şeyi silmiş olan.

Sağ elimden anahtarlar, diğer elimden de küçük bir lamba sarkıyor. O anahtarları annemden çaldım.

Kırmızı ruj sürdü ve yatmaya gitti, bu yüzden buraya gelmeyecek.

Anahtarlar şingirdiyor ve nefesim onunla birlikte titriyor.

Annemden ilk kez anahtar çalıyorum. Kızacak ama ona kırmızı bir gül vereceğim, böylece kızmayı bırakacak.

Kulağımı kapıya yapıştırıyorum.

Yine geldi. İniltir.

Hmmm.

Hmmm...

Hmm...Hmm...

Acı kalbimi sanki o canavarlar sıkıyormuş gibi kesiyor.

Adı verilmeyecek kişi cennete gittiğinden beri, bodrumda böyle sesler duyuyorum.

Babam buraya bir daha asla gelmememi söyledi.

Reg Amca 'benim iyiliğim için' olduğunu söyledi. "Benim iyiliğim için" ne demek bilmiyorum.

Geçen ay annem beni burada gizlenirken buldu ve at kırbacıyla sırtıma vurdu.

Babama söylemedim çünkü annemle kavga edecek ve kavga etmelerinden hoşlanmıyorum.

Bu yüzden buraya gelmeyi bıraktım. Annemin bana kızmasını istemiyorum. Babamın anneme kızmasını istemiyorum.

Ama bugün farklı.

Önceden, bu inleme ve sızlanmalar kaybolmadan önce sadece bir gün kalırdı. Bu inlemeler üç gündür devam ediyor.

Tam üç gün.

Bu canavarlar, adı verilme y e c e k olana yaptıkları gibi bir şey yapıyor olmalılar.

Bir başkasını karanlık sulara çekiyorlar ve geri vermiyorlar.

"Eli," diye fısıldıyorum ve etrafımı izliyorum.

Annem onun adını söylememden hoşlanmıyor. Söylediğimde beni göle götürüyor. Ben bıraktıktan sonra bile bazen beni göle götürüyor.

O göl suyundan ve göldeki canavarlardan nefret ediyorum. Eli'ı özlüyorum.

Eskiden birlikte oynardık ama sonra o adını vermeyeceğim kişi oldu.

Geceleri yalnız kaldığımda, onu unutmamak için adını mırıldanıyorum.

Babam Eli'nın cennete gittiğini söyledi.

Bazen Eli'dan nefret ediyorum. Her zaman birlikte bir yerlere gideceğimizi söyledi ama beni yanına almadı.

Anneme Eli'nin yanına, cennete gitmek istediğimi söylediğimde beni göle götürdü ve yüzdürdü.

Yüzmekten nefret ediyorum.

Annem beyazlar içindeyken gözlerindeki o canavarlardan nefret ediyorum.

Arkama son bir kez baktıktan sonra parmak uçlarıma basarak anahtarı deliğe sokup çeviriyorum.

Kapı gıcırıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Gıcırdamayı kes, küçük aptal.

Lambayı daha sıkı tutarak içeri giriyorum. İnlemeler kesiliyor.

Her şey durur.

Kapıya yapışıp kalıyorum ve elimin tersiyle burnumu kapatıyorum.

Çiş ve kusmuk gibi kokuyor.

Eww. Kim dağıttı?

Lambayı kullanarak bodrumda gezdiriyorum. Buraya daha önce hiç girmemiştim. Tüm duvarlar taştan ve mağara gibi penceresiz.

En sağ köşede bir şey tıngırıyor. Nefes

nefese, ışığı o yöne yönlendiriyorum.

İzlerimde duruyorum. Ellerim titriyor, ışığın sallanmasına neden oluyor.

Köşede Eli kadar uzun bir çocuk duruyor. Onun da Eli gibi siyah saçları var. Gömleğinde ve pantolonunda kirli lekeler var. Ayak bileğini saran bir kelepçe, duvardan sarkan bir zincire bağlı.

Gümüş koli bandı ağzını o kadar sıkı kapatıyor ki acı veriyor gibi görünüyor.

Gözlerini kısarak lambanın ışığına bakıyor, sonra yavaşça, çok yavaşça gözlerini açıyor.

Koyu renk gözler.

Metal gözler.
Eli'in gözlerine benziyorlar.
Yavaş hareketlerle ona yaklaşıyorum. "Eli sen misin?"
Hiçbir şey söylemiyor.
Biraz uzakta durup onu yakından izliyorum.
O Eli değil, ama çok güzel görünüyor. Onunla arkadaş olmak istiyorum.
Yüzüne kir bulaşmış. Elbisemin cebine uzanıp bir peçete alıyorum.
Babamın hediyesi, hep yanımda taşıyorum ama sorun değil.
Sonra yıkayabilirim.
Çocuğa yaklaşıyorum. Kelepçenin ayak bileğini çevreleyen kırmızı izleri görünce kalbim sıkışıyor.
Bir kol mesafesine geldiğimde geri çekiliyor.
Güzel bir benin olduğu gözlerinin yan tarafını siliyorum.
Kıpırdamadan duruyor, sanki her an patlayacakmış gibi dikkatle beni izliyor.
"Ben Elsa. Senin adın ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bekle. Bant var." Yavaşça ağzının etrafındaki bandı çıkarıyorum.
Yüzünü buruşturuyor, sonra kuru dudaklarını yalıyor. Mendille yüzünün yan tarafını silerken gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor.
Elimi sertçe tutuyor. Nefesim kesiliyor ve mendil kirli yere düşüyor.
Eli'in benzeri cızırtılı, perili bir sesle fısıldar, "Yardım edin."

A I D E N

W

Knight bana Elsa'yı Buluşma'ya geri götürdüğünü söyleyen bir mesaj gönderdiğinde, benimle dalga geçtiğini düşündüm.

Nash kadar kinci değil, ama yine de

Reed'e nasıl sarıldığıma ve onu Elsa'ya karşı her kullandığımda bana kin besledi.

Eve girdiğimde saat beş civarıydı. Zifiri karanlık. Herkes gitmişti.

Evin içinde duyulabilen tek ses yağmurdur.

Yavaş adımlarla yukarı çıkıyorum. Nash denen herif ona henüz bilmesine gerek olmayan bir şey söyledikten hemen sonra Elsa'nın neden psikiyatristine gittiğini bilmiyorum ama içgüdülerim bana bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor.

Karanlık odaya girer girmez banyodan gelen su sesini duyuyorum.

Sessiz adımlarla kapıya yaklaşip iterek açıyorum.

Lavabonun önünde bir gölge duruyor.

Düğmeye bastım. Beyaz ışık banyoyu yıkıyor.

Elsa gözlerini kısmıyor ya da hareket etmiyor. Sanki zifiri karanlık bir tuvalette durduğunun farkında bile değildi.

Ellerini suyun altında tekrar tekrar ovuyor. Yüz ifadesi dingin, neredeyse huzurlu.

Onun ifadesine çok benziyor.

Elsa'nın yüzündeki o ifadeden nefret ediyorum. Benim Elsa'm bir başkasının yıkanmış versiyonu değil.

Elsa, çileden çıkaran inatçılığı ve kırılabilir masumiyetiyle Elsa'dır. O kadın *değil*.

Elleri kızarmış, yani bir süredir bu işle uğraşıyor olmalı.

"Elsa," diye sesleniyorum.

Sanki ben yokmuşum gibi bana hiç dikkat etmiyor. Fırçalamaya, fırçalamaya ve *fırçalamaya* devam ediyor.

Böyle giderse elleri kanayacak.

Yanına gidip kolunu tutuyorum.

Beni itiyor ve ellerini tekrar musluğun altına sokuyor. "Kirliler. Onları temizlemem gerek."

"Onlar kirli değil, Elsa." Onu tekrar kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kıvrınarak kurtuluyor.

Ona izin verdim. Her türlü güç onun üzerinde tam tersi bir etki yaratacaktır. "Seni gördüm," diye fısıldıyor.

"Beni gördün," diye tekrarlıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Bodrumda zincirlenmiştin. Ayak bileğindeki yara izinin sebebi bu." Alt dudağı titriyor ve ovalaması daha agresifleşiyor. "Annem miydi yoksa babam mı?"

Sol gözüm seğiriyor.

Hatırlıyor.

Sonunda hatırladı.

"Hayır. Bana bunu söyleme," diye ağzından kaçırır. "Sanırım biliyorum. Jonathan Ethan'ın fabrikasını yaktığında, babam seni Jonathan'a siktir çekmek için kaçırmış olmalı. Cole ve Xander yanlışlıkla kaçırdılar, bu yüzden neredeyse hemen geri döndüler ve kaçıranlar asla fidye istemediler. Ethan'ın paraya ihtiyacı yoktu. O sadece Jonathan'ı en çok acıtan yerinden vurmak istedi."

Sessiz kalıyorum. Eğer hatırlarsa, diğer her şey anlam kazanmaya başlayacak.

Bütün noktaları birleştirecek kadar zeki.

"Ama seni alıkoyan babam değildi, değil mi?" *Fırçala. Fırçala. Fırçala.*

"Annemdi. İşin kötüsü, Eli'nin ölümünden beri bodrumda tuttuğu ilk çocuğun sen olduğunu sanmıyorum. Ama genelde bir gün sonra giderlerdi. O kadar uzun süre tuttuğu tek kişi sensin." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayıyor ve üst dudağındaki gözyaşı damlasına yapışıyor. "Bu kadar incittiği tek kişi sensin."

Yüzüm aynı kaldı. Bu zamanın geleceğini biliyordum. Elsa'nın hatırlayacağını biliyordum, ama onun boğuk sesini duymak ve kırılmamak için bu kadar çabalamasını izlemek düşündüğümünden daha fazla acı veriyor.

Ona sarılmak

istiyorum. Onu

korumak.

Ama bana izin vereceğinden şüpheliyim.

"Ben onun karbon kopyasıyım." Sonunda ovalamayı bırakıyor ama elleri suyun altında kalıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

O elektrik mavisi, *mavi* gözler.

On yıl önce onu terk ettiğimden beri ağlıyormuş gibi gözyaşlarıyla çevrili ve kırmızı.

"Yüzüme nasıl bakabiliyorsun?" Sesi ancak bir fısıltı kadar.
"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyorum. "Sen bir hayalettin."
"RES'teki o ilk gün bende annemi gördün, değil mi?" Sesi sanki bu kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi çatlıyor.
Gördüm. Ve bazen, onu kendi elementinden kayarken görüyorum. Ama bir kez olsun onu başkasıyla karıştırmadım.
Bu Elsa.
Elsa'm.
Gerekirse lanet hayaletleri ondan uzak tutmak için savaşırım.
"Annem ne y a p t ı , Aiden?" Elleri ve bacakları titriyor. Sanki adrenalin patlaması yaşamış gibi titriyor.
"Yapma."
"Ne yapmayayım?"
"Soru sorma. Şimdi olmaz." Islak ellerini suyun altından çekip kendiminkilere sarıyorum. "Seni hissetmek istiyorum, Elsa. Kendini benimkinin altına kazıdığın kadar derin bir şekilde teninin altına kazımak istiyorum."
"Nasıl?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kelimelerle boğuşuyor. "Şu anda kendimden nefret ederken beni nasıl isteyebilirsin?"
"Kendinden nefret edebilirsin ve ben yine de seni isteyeceğim, tatlım." Onu kendime çekiyorum ve kalçalarından kavriyorum. "Seni koruyacağımı söylemiştim, hatırladın mı?"
Kırık mavi gözleriyle bana bakıyor.
Bu bakış, kalbimi söküp ayaklarının dibine sermek istememe neden oluyor. Beni ailesinin bodrumunda ilk gördüğünde de aynı bakışı atmıştı. Ve onu o lanet evde son gördüğümde bana attığı bakış. Bu o. Annesi değil.
Elsa, hayatını yöneten canavarlardan her zaman farklı olmuştur. Bazen onlar gibi olabiliyordu ama özünde değişmiyordu. O benim gibi olmadı.
Kalçalarını kullanarak, sırtı duvara çarpana kadar onu itiyorum. "Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. İhtiyacım olan tek kişi sensin."
"Aiden..." Islak, kızarmış eli saçlarımın arasında kayboluyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."
"Ben de öyle tatlım." Çünkü onu Jonathan'a karşı ikimizin de kaybedebileceği bir savaşın ortasına koydum.
Sonunda onunla düşersem, öyle olsun.
Elsa'nın benim olduğuna çoktan karar verdim ve kimse benim olanla uğraşamaz.

"Unuttur beni," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ yaşlarla parlıyor ve bacakları titriyor.

Davetiyeyle bile ihtiyacım yok. Elbisesini yukarı çekip kotumu indiriyorum. Ben içine girerken bacaklarını etrafıma sarıyor.

Fuuuuck.

Onun içinde olma hissine doyamıyorum ve asla doyamayacağım. Bu bir uyuşturucu dozu.

Bu bir aidiyet duygusu.

Yıllar süren ayrılıktan sonra kendinizden bir parça bulmaktır.

Elsa bir lanet, ama aynı zamanda mantıklı olan tek şey.

İçine girdiğimde çıkardığı titrek iniltiler kalbimi yerinden oynatıyor.

Sanki ses çıkmasını istemiyormuş gibi alt dudağını ısırıyor.

"Bırak," diye homurdandım kulağının dibinde. "Benimleyken asla kendini tutmana gerek yok."

"Bu çok boktan. Bu çok yanlış." Her kelimedede beni daha sıkı kavırıyor.

Boktan ve yanlış olsa bile, her zerresiyle beni istiyor.

Onu.

Hızım artıyor ve onun tatlı noktasına tekrar tekrar vuruyorum.

Haykırıyor, can havliyle bana tutunuyor. "Aman Tanrım, Aiden!"

Onun Tanrısı.

Bu sesi hep sevmişimdir. Onun Tanrısı olmak alabileceğim en güzel hediye. hiç almadım.

İtiraz etmek şöyle dursun, artık nefes alamaz hale gelene kadar ona vurmaya devam ediyorum. Etrafımda çözülüyor ve hemen ardından ben de onu takip ediyorum.

Etrafımda gevşiyor, başı boynumda saklanıyor, ağır nefes alıyor.

Etrafımda böyle uyuyakalacak kadar bana güvenmesi hoşuma gidiyor.

Beni artık bir tehdit olarak görmüyor.

Tıpkı benim görmediğim gibi.

Hâlâ bana sarılmış haldeyken onu yatak odasına götürüp yatağa yatırıyorum. Ceketimi çıkarmak için doğrulduğumda, gömleğimin eteğinden beni kavırıyor.

Çok üzıldüm.

Gözlerindeki yalvarış beni kahrediyor.

Ceketi atıyorum ve yanına kayıyorum. Başını omzuma koyuyor ve hem bacaklarını hem de kollarını bana sarıyor.

Elsa'm.

O benim.

Benimkini

sikeyim.

Ve bunu kimse değiştiremez.

O bile.

Nefesleri eşitleniyor ve uykuya daldığını dūřünüyorum ama sonra mırıldanıyor, "Seni seviyorum, Aiden. Sanırım hep sevdim."

ELSA

!! D-Baba?"

*Küçük ayaklarım kayarak
durdu. Kan.*

*Bir kan gölü ve içinde babam yatıyor.
Ona yaklaşırken kulaklarım çınlıyor. "Baba! Beni Eli gibi
bırakmayacağına söz vermiştin."*

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum prenses."

"Ne istersen, baba."

*"Koş. Koşabildiğin kadar hızlı
koş." "Hayır," diye hıçkırdım.*

"Seni bırakmayacağım." "Kaç!"

"Baba!"

"KOŞ!"

*Arkamdan bir patlama sesi geliyor ve sert eller beni saçlarımdan
çekiyor. Hareket etmiyor.*

Babam hareket etmiyor.

Aç gözlerini. Beni sevdiğini söyle. Eli'a gitme. Sana daha çok ihtiyacım var.

"Baba!"

GÖZLERİM FAL TAŞI GIBİ AÇILDI, GÖĞSÜM AĞIRLAŞTI. YAN yatıyorum,
kaşlarımda SIYEAT boncukları var.

Baba.

Oh, Tanrım. Baba.

Ateşten ölmedi mi? Nasıl oldu da etrafı kanla çevrildi? Yoksa bu
sadece benim hayal gücüm müydü?

Hayır. Boğazımı sıkın keder hayali olamaz.

Gözyaşlarım serbest kalmakla tehdit ediyor, ama arkamdan beni
kaşıklayan ağırlığı fark ettiğimde onları tutuyorum.

Aiden'ın bacağı bacağıma d o l a n m ı ş ve kolu karnıma sıkıca
sarılmış durumda.

Boştaki eli sırtımda desenler çiziyor.

Ne zaman banyoda olsak ya da seksten sonra hep aynı desenleri çiziyor.

Pencereden gelen ışığa bakıyorum. Güneş
ışınları içeri süzülüyor.
Yağmurdan sonra
güneş. Fırtınadan sonra
gelen güzellik.
Aiden bana dokundukça, onun sıcaklığına daha çok
kapılıyorum. Söylenmemiş duygularına.
Onun koşulsuz kabulü.
Büyünün bozulmasından korktuğum için arkamı dönmüyorum. Arkamı
dönmüyorum çünkü dünden sonra onunla yüzleşmem.
Hayatımın geri kalanında onunla tam olarak yüzleşebileceğimi hiç
sanmıyorum. Aiden, benim zorbam ve işkencecim, ailemin bir
kurbanı.
O zamanlar sadece bir çocuktuk. Karmakarışık siyah saçları ve masum
gri gözleri olan küçük bir çocuk.
Bu masumiyet o bodrumda işkence gördü ve döndüğünde annesini ölü
bulduğunda öldürüldü.
O bodrumda anormal bir şeyler vardı. Tüylerimi diken diken eden bir
şey.
Orada bir parçasını kaybetti. Ben de orada bir parçamı kaybetmişim gibi
hissediyorum.
Sadece hatırlamıyorum.
Aiden benim gibi değil. Anılarını silmedi. Her şeyi hatırlıyor.
Her zaman. Lanet olası. Şey.
Ona ne olmuş olabileceğini düşününce içimden bir ürperti geçiyor.
Dr. Khan'ın ofisinden ayrıldığımdan beri kalbim boş. Bir çöküşün
eşiğindeydim.
Birmingham'a gitmek ve ailemin mezarının üzerine çıkıp onlara
bağırarak istedim.
Ölü bedenlerini tekmelemek ve bana hayatımı geri vermelerini söylemek istedim.
Ama bu işe yaramaz. Zaten çalınmış olanı kimse bana geri vermeyecek.
Tıpkı Aiden'in kaybettiklerini hiçbir şeyin geri getiremeyeceği gibi.
Bana dokundukça kalbim ağrıyor ama durmasını istemiyorum. Acı
çeksem bile asla durmasını istemiyorum.
Kan kaybından ölsem bile.

Bu aldı Ben on yıllar içinHatırla ve I Yapma. Hatta
Her şeyi hatırla.

On yıldır bu acıyla yaşıyor.

İki yıldır yüzümü görüyor ve annemin ona ne yaptığını hatırlıyor.

Benden nefret ediyormuş gibi bakmasına şaşmamalı. Beni yok etmek istemesine şaşmamalı.

Jonathan'ın söyledikleri şimdi mantıklı geliyor. Ailem Alicia'yı öldürdü, dolaylı yoldan da olsa.

Aiden kaçırıldıktan sonra onu aramak için yola çıkmış, ancak bir kaza geçirmiş ve onu bir daha hiç görmemiştir.

Aiden annesini kaybetti.

Hepsi annem ve babam sayesinde.

Nefesim derinleşiyor ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

Dün ona onu sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim? Yüzümü her gördüğünde acı çeken birine bunu nasıl söyleyebilirdim?

Benim neyim var böyle?

Sırtımdaki küçük çizimlere odaklanıyorum. Sanki aynı deseni tekrar tekrar yapıyor.

Bekle. Bu...?

Çelik.

Sırtıma soyadımı yazıyor ve yeniden yazıyor. Bunca zamandır bunu mu yazıyordu?

Gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor ve alt dudağımı ısırarak onları kapatıyorum.

Beni serbest bırakıyor ve ben başımı hafifçe çarşafın içine saklayarak yerimde kalıyorum.

Aiden'in sıcaklığı sırtımı terk ediyor. O ayağa kalkarken yatak hareket ediyor.

"H a d i , tatlım. U y a n , " sesi sanki bütün gece uyumamış gibi uyanıktı - ve belki de uyumamıştı.

Başımı yavaşça çarşaftan kaldırıyorum ve ona dönüyorum.

Sıcak bir kıvılcımla bana gülümsüyor. "Mutlu yıllar, tatlım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Binlerce kelime ve özür serbest kalmak için savaşıyor ama söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Her şeyden sonra bana nasıl mutlu yıllar dileyebilir? Hay

aksi. Ben bile doğum günüm olduğunu unuttum.

"Benimle aşağıda buluş."

Kapıdan çıkmadan önce beklemiyor. Göğsümde ezici bir ağrıyla onu izliyorum.

Bu çok fazla.

Bu acı. Bu yanık.

Bir elimi yara izimin üzerine koyup tırnaklarımı ete geçiriyorum. Acıyor, lanet olsun.

Neden böyle olmak zorundaydı?

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra, sanki bir şey üzerime atlayacakmış gibi merdivenleri yavaşça iniyorum.

Aiden'ı ceketini giyerken buluyorum. Beni görünce kanepeden bir Elites ceket daha çekip omuzlarıma örtüyor. Bu şey beni bütünüyle yutuyor ama onun gibi kokuyor. Temiz ve sıcak.

Saç bandımı çekiyor ve saçlarımı karıştırarak omuzlarımın iki yanına dökülmesine izin veriyor.

"Hmm. Numaram sana çok yakışıyor, tatlım." Başını yana eğiyor. "Ama ne daha iyi olur biliyor musun? Maçlarımdan birini izlerken giyersen."

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Her şey yolundaymış gibi mi davranıyor?

Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Özgürlüğü ve atılganlığı sayesinde olmalı.

Bugün için, sadece bugün için, ben de özgür olmak istiyorum. Geçmişten gelen karanlığa rağmen her şey yolundaymış ve Aiden'la birlikteymişim gibi davranmak istiyorum.

Ne de olsa bugün benim doğum günüm.

Ona sırtıyorum. "Hâlâ ikna olmadım."

"Bir şeyler bulacağım." Elini benimkinin içine soktu. "Hadi gel."

Büyük bir yemek kabı alıyor ve sonra arka kapıdan evden çıkıyoruz.

Evi çevreleyen ağaçların arasında yürürken eli hâlâ benimkine sarılı. Aslında burası bir orman.

Yol boyunca küçük elimi onun büyük elinin içinde izliyorum ve onunla birlikte olmanın ne kadar güvenli olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Şu bodrumdaki gibi.

Karanlık olmasına ve berbat kokmasına rağmen, birbirimize dokunduğumuz anda nefes alış verişlerimiz sakinleşti.

Yüzü sanki dün hiç olmamış gibi normal görünüyor.
Güvertesi ve birkaç eski teknesi olan bir gölün önünde duruyoruz.
Sanki beni buraya boğmak için getirmiş gibi bakışlarım onunla göl arasında gidip geliyor.

Bekle. Beni bu yüzden mi buraya
getirdi? "Burada ne işimiz var?"
"Yemek." Beni çekiştirerek ağacın dibine oturtuyor ve yemek kabını
açıyor.

Titreyerek olduğum yerde kalıyorum. "Burayı sevmiyorum."
Tost, meyve suyu ve ne zaman bir araya getirdiğini bilmediğim bir
sürü yiyecek çıkarmaya devam ediyor.

"Geri dönelim," diye yalvarıyorum, gölle doğrudan temastan kaçınarak.
Yemeği işaret ediyor. "Ne kadar hızlı yersen o kadar hızlı eve gideriz ve
sana doğum günü hediyeni veririm."

Sonunda bakışlarımı gölden ayırıp ona odaklandım. "Bunu neden
yapıyorsun?"

"Bu mu?" Bana reçelli bir tost uzattı. "Sana sadece kahvaltı hazırladım."
Tostu ondan alıyorum ve sanki yer değişecek ve kendimi gölün içinde
bulacakmışım gibi dikkatlice yere oturuyorum.

Tosttan belli belirsiz ısırlıklar alırken Aiden beni izliyor. Tam önümde
göl şeklinde bir iblis varken yemek yemek zor.

Eli böyle bir yerde öldü.
Kardeşimi göl canavarına kaybettim. Kusma
ihtiyacı bana saldırıyor.

"Alicia bana burada kitap okurdu." Aiden yumurtalarını yavaşça
çiğniyor. "Okur muydu?" Ben soruyorum.

"Burayı sevdi. İnsanlardan ve rahatsız edici şeylerden uzaktı.
Zamanımızın çoğunu burada geçirdik."

"Jonathan size katıldı mı?"
"Bazen. İş dünyasından koparılmaktan hoşlanmıyor."
Tost lokmasını yutuyorum ve onu dikkatle inceliyorum. "Alicia'yla
burada başka ne yaptınız?"

"Piknik yaptık ve çoğunlukla kitap okuduk." Sırıttıyor. "Sonra yüzmeye
giderdik. "

Yumurtalarını bırakıp boyuna göre ayağa kalktığı anda tost neredeyse
ellerimin arasından düşecekti.

Birkaç saniye içinde soyunuyor ve siyah boxer külotuyla kalıyor.
Gözlerim açılıyor ve bunun tek nedeni yontulmuş fiziği değil.
Güverteye doğru bir adım geri çekilirken içimi korku sarmalları kaplıyor.

Gökyüzü bile kararıyor. Bu sabahki güneş kayboldu. Büyük bulutlar uzakları dolduruyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona aval aval bakıyorum.

"Yüzmeye gidiyorum."

"Ama hava buz gibi!"

O orantısız şekilde sırtıyor. "Eğlenceli, ha?"

"Aiden, yapma." Sonunda sesim titriyor.

"Katılmak ister misin?" Göz kırıyor.

"Hayatta olmaz."

"Hadi ama, istediğini biliyorsun."

Başımı şiddetle sallıyorum.

"Nasıl istersen." Bir omzunu kaldırıyor ve ben bir şey söyleyemedim arkasını dönüp göle dalıyor.

Tost titreyen parmaklarımın arasından düşüyor.

Suyun altında her kayboluşunda kaslarım birbirine kenetleniyor.
Nefes almayı bırakıyorum ve sadece o su yüzüne çıktığında nefes alıyorum.

"Bana katıl!" Sırtıyor, ıslak ve egzotik ve... canlı. Şu anda canlı.

Ama ya göldeki canavarlar Eli'nin peşinden gittikleri gibi onun da peşinden gelirlerse? Ya -

O sesi kapattım. "Dışarı çık, Aiden."

Birbiri ardına dalışlar yapıyor, yan ve sırt üstü yüzüyor.

O suyun içinde kaldıkça ben daha çok titriyorum. Ter kaşlarımı kaplıyor ve alnımda boncuklar oluşturuyor.

"Dışarı çık!" Sesleniyorum, ses etrafımızda yankılanıyor. O Eli değil. *Eli değil.*

Bu kadar iyi bir yüzücüyken boğulamaz. "Bir tane daha!" diye seslenir ve dalar. On saniye geçer.

Yirmi.

Otuz. Oh.

Tanrım.

Yeniden ortaya çıkmayacak.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, ceketim yere düşüyor.
"A-Aiden?" I yavaşça yaklaşım ve kenar . ve Güverte,
benim Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu.
"Bu hiç komik değil,
Aiden!" Cevap yok.
Oh, Tanrım. Olamaz.
Oh, lütfen. Aiden da olmasın.
Lütfen. Lütfen.
"Aiden!" Çığlık atıyorum. "Oyun oynamayı
bırak!" Dışarı çıkmıyor. Boğuluyor. Eli gibi.
Tıpkı Eli gibi.
Hayır.
Ayakkabılarımı tekmeliyorum. Hareketlerim en iyi ihtimalle çılgınca
ama durmuyorum. Ölmesine izin vermeyeceğim.
Aiden da değil.
Onu bulmaya çalışırken ölsem bile umurumda değil. Göl suyu ve
fobilerim lanetlensin.
Bir el bileğimi kavradı.
Çığlık atıyorum.
Aiden yanıma atlamak için güverteyi kullanırken ıslak yüzü
yeniden ortaya çıkıyor. Onu yakından izliyorum, gözlerim yaşlarla
doluyor. "Buradasın."
Yaklaşıyor, göğsü suyla parlıyor ve saçları yüzünün kenarına
yapışıyor. "Sorun ne?"
Kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne sakladım. "Kardeşimi bu
şekilde kaybettim! Eli bu şekilde boğuldu!"
"Bunu bilmiyordum. Seni korkutmak istememiştim."
Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Bunu bir daha asla yapma! Öleceğini
sanıyordum. Sen ölürsen ben ne yaparım?"
Islak parmakları saçlarımı okşuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu
benden kurtulacağın anlamına geliyor ve bu fikir hiç hoşuma gitmiyor."
Göğsüne homurdanıyorum, onu içime çekiyorum. "Sen tedavi edilemezsin."
"Senin için mi?" Başımın üstünü öpüyor. "Her zaman, tatlım."
Ona bakmak için geri çekiliyorum.
Garip bir parıltıyla beni izliyor. Saplantıyla karışık bir sevgi gibi.
Aiden'in bir süredir bana takıntılı olduğunu biliyordum ama şimdi
benim de ona ne kadar takıntılı olduğumu fark ediyorum.

Benden kurtulmasına asla izin vermeyeceğim. Onu bodrumda gördüğüm andan beri, hep benim olduğunu hissettim.

Sadece benimkini.

Saçlarını okşamak için elimi uzattım. "Bana zarar verecek misin, Aiden?"

"Belki."

"Belki mi?" Boğuluyorum.

Aiden avucumu avucunun içine alıyor ve kalbine bastırıyor. "Ben seçimimi çoktan yaptım, Elsa. Ben seni seçtim. Şimdi sıra sende." Elimini yüzüne doğru kaldırıyor ve parmak eklemlerini öpüyor. "Benimle ol, bana karşı değil. Beni seç."

Oh, kahretsin.

Sanırım bayılacağım.

"Beni mi seçtin?"

Bir kez başını sallıyor.

"Dün gece ciddiye dim." Derin bir nefes alıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Seni seviyorum."

Parmağını ağzımın önüne koydu. "Yapma."

Parmağını çekerken kaşlarım sorgulayarak birbirine yaklaşıyor. "Ne yapmayayım?"

"İstemediğin şeyleri söyleme."

"Duygularımı çok iyi biliyorum, çok teşekkür ederim," diye çıkışıyorum.

Ona duygularımı itiraf ederken bile beni kızdırmayı başarıyor.

"Belki de bilmiyorsundur."

"Karşılığında bunu söylemeni istemedim, ama bana nasıl hissettiğimi söyleyemezsin, göt herif."

Ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum, ceketimi -onun ceketini- alıyorum ve eve doğru fırlıyorum.

O kadar öfkeliyim ki ağaçların arasında yolumu bulmam biraz zaman alıyor.

Tamam. Belki de kayboldum. Ne olmuş yani?

Aiden bana yetişiyor, pantolonu zar zor yapılmış ve saçları ıslak bir dağınıklık içinde. Ceketinin önü açık ve gömleğinin düğmeleri zar zor iliklenmiş.

Ters yönü işaret ediyor. "Ev şu tarafta." "Bunu biliyorum," diye çıkışıyorum.

O sinir bozucu şekilde sırtıyor. "Elbette, tatlım."

Onu itmeye başlıyorum ama o beni kalçalarımın kavırıyor, parmakları alay ediyor. "Bırak beni. Şu anda sana çok kızgıyım."

Burnunu yanağıma sokuyor. "Sana söyledim, ben sana dokunurken birbirimize kızabiliriz."

Burnunu boğazımdan aşağı çekerken eriyorum. Vücudum canlanıyor.

"Neden seni sevmemi istemiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Beni sevmek tek yönlü bir yoldur, tatlım. Asla geri dönemezsin. Asla aşktan ya da o saçmalıklardan vazgeçemezsin. Kalıcıdır ve ömür boyu sürer."

Nedense bu kelimeler beni gerektiği kadar korkutmuyor. Sanki tüm bunları onunla yaşamak istiyormuşum gibi.

"Sözünden dönmeyeceğine söz ver," diyerek elini boynuma doluyor ve nabız noktamı okşuyor.

"Söz veriyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpücüğü tatlı, acı bir teslimiyet, acı ve çaresizlik tadında. Bunların hepsini istiyorum. O teklif ettiği sürece, kabul edeceğim.

Aiden'ı sevmek şimdi başlamadı. Onu bodrumda bulduğum anda başladı.

Sekiz yıl ara verdikten sonra onu RES'te ilk gördüğümde yeniden başladı. İlk görüşte beni etkiledi.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca ondan nefret etmeme rağmen, her zaman onun farkındaydım. Karanlık bakışlarının.

Sessiz deliliğinin.

Ancak bu yılın başında farkındalık daha fazla bir şeye dönüştü.

İlk yağmur damlaları burnuma çarptı.

Kıkırdayarak geri çekildim. "Hadi geri dönelim."

"Ben burada iyiyim." Beni tekrar öpmeye başladı.

Elimi göğsüne götürerek onu durduruyorum. "İçeride ne istersen yapmana izin vereceğim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bir şey var mı?" Başımı sallıyorum.

"Bana *hiçbir* şey seçeneği sunmamalısın. Artık iyice boku yedin, tatlım."

Belki de tam da bu yüzden ona her şeyi yapabileceğini söyledim.

Ne yapacağını düşündükçe içimde bir heyecan patlaması oluyor.

Elini elime aldım ve eve doğru koştuk. Arka girişten geçiyoruz, gülerek. Aslında, gülen tek kişi benim. Aiden o yoğunlukla beni izliyor. Bu yoğunluk eskiden beni boğardı ama şimdi kalbimi ısıtıyor ve içimi yumuşatıyor.

Salondan bir hışırtı geldiğinde Aiden bana doğru hamle yapıyor.

İkimizin de dikkati sese yöneldi.

Aiden ve ben koltukta oturan iki kişiyi görünce donup kaldık.

Jonathan ve Silver.

Jonathan bize gülümsüyor, ama bu düpedüz zalimce.

"Bize katılmanız ne güzel. Oturun. Paylaşacak haberlerimiz var."

E L S A

J Onathan ve Silver burada.
Yerimden kıpırdamadan duruyor, bu bilgiyi kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Jonathan odanın en üstündeki sandalyeye bir kral gibi oturur.

Mahkeme.

Silver onun çaprazında oturuyor ve kusmak üzereymiş gibi görünüyor.
Telefonunu sert parmaklarıyla kavrarken teni solgun.

Arkamı dönüp bu yerden gitme dürtüsü beni bunaltıyor. Kanımda akıyor ve derimin altında bir kaşıntı yaratıyor.

Ben buna boyun eğmem.

Korkum beni tüketmeyecek.

Jonathan'ın göz korkutucu olduğunu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Sadece korkutucu değil, aynı zamanda beni tek bir kelimeyle ezebiliyor.

Hayatımı cehenneme çevirebiliyor.

Seni seçiyorum.

Aiden'in sözleri göğsümde havai fişek gibi patlıyor.

Aiden beni seçti. Jonathan artık beni korkutmuyordu.

Geçen sefer Aiden'in arkasında küçülmüştüm ama bugün tam yanında durup Jonathan ve Silver'a dik dik bakıyorum.

Beni korkutmuyorlar.

Geçmişimin tamamını çözememiş olabilirim ama çözeceğim. Bunu Aiden yanı **m d a y k e n** yapmayı seçiyorum.

Bu sadece benim

geçmişim değil.

Bu *bizim*

geçmişimiz.

Aiden sanki düşüncelerime uyum sağlamış gibi elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ona gülümsüyorum ve o da bana küçük bir baş selamı veriyor. Birlikte.

Bu işte birlikteyiz.

"Levi'nin sana burada hoş karşılanmadığını söylediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor Aiden, dikkatini Silver'a yöneltmeden önce babasına. "Siz de Queens. Gidin buradan."

"Yavaşla, şimdi." Jonathan sakın görünüyor. Fazla sakın. Aiden'ın saldırmadan önce gösterdiği türden bir sakinlik.

Belki de bu taktiği babasından öğrenmiştir.

Avını takip eden bir yırtıcı gibidir; onu canlı canlı yemeden önce hiçbir şeyden vazgeçmez.

Jonathan oğluna, "Bırak o eli," der. Aiden karşılık olarak elini sıkar.

Göğsümdeki bir şey serbest kaldı.

Aiden'ı RES'te ilk gördüğümde, dışarı çıkmaya çalışan bir mahkum vardı.

O mahkum artık özgür.

O zamanın aksine, Aiden beni yok etmeye çalışmıyor. Hayır.

Söz verdiği gibi beni koruyor.

Aiden King'in benim parlak zırlı şövalyem olacağı bir gün olacağını kim bilebilirdi?

Jonathan'ın dikkati tekrar bana kayıyor. "Peki ya sen *Steel*?"

Adımı neredeyse hırıldayarak söylemesi gözümde kaçmıyor.

Çenemi çıkardım. "Çelik ya da değil, ben senden emir almak için doğmadım."

"İlginç." Jonathan'ın karanlık bakışları benden Aiden'a kayıyor ve sanki satır aralarını okumaya çalışıyormuş gibi tekrar geri dönüyor. Ya da Aiden'ın genelde yaptığı gibi zayıflık arıyor.

Tüm bu süre boyunca, Silver bakışlarını bile kaldırmadan koltuğunda çökmüş bir şekilde oturmaya devam ediyor. Sanki buraya gelmeye zorlanmış gibi.

"Ailenin oğlumu kaçırdığını ve ona on gün boyunca işkence ettiğini biliyor musun?"

Sıradan sözleri kalbime bir bıçak saplamak gibi.

"O biliyor," Aiden sakinliğini koruyor ve hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

"Sanırım anneni seni bulmaya çalıştığı için kaybettiğini de biliyordur." Jonathan öne doğru eğilir. "Sen ne tür bir canavarsın ki tüm bunlardan sonra hâlâ oğluma tutunuyorsun?"

Nefesim sığlaşıyor ve bir parçam ona inanıyor.

Bu kısım aynı zamanda Aiden'ın sadece bana baktığında annemi görmesi gerektiğini düşünüyor. Onun işkencecisi.

Onun cehennemi.

Onun canavarı.

Kendimi içten içe sarsıyorum.

Jonathan elinden geleni yapabilir ama onun oyunlarına kanmayacağım.

Aiden ve ben bir peri masalı gibi başlamadık, ama karanlık geçmişimiz de olduğumuz her şey değil.

Kimsenin aramıza girmeye hakkı yok - Jonathan dahil.

"Geçmiş bizi tanımlamayacak," diyorum ona. "Önümüzde bir gelecek var." "Bundan emin misin?" Jonathan başını yana eğdi ve

Aiden'in bakışları. "Neden hayatta olduğunu biliyor mu?" "Jonathan," diyor Aiden açık bir tehditle.

"Evet, doğru bakış bu evlat," diye gülümser Jonathan. "Ne yazık ki benimle hiç şansın kalmadı. Sana bir tane teklif ettim ve sen reddettin. Şimdi oynama sırası bende."

"Neden bahsediyor bu?" Aiden'a kaşlarımı çatıyorum.

"Önünde bir gelecek olduğunu söyledin ama şu var Steel, Aiden'la bir geleceğin yok." Ayağa kalkıyor ve elini isteksizce tutan Silver'a uzatıyor. "Çünkü o zaten Silver'la nişanlı."

Bakışlarım Silver ve Jonathan arasında gidip geldikten sonra tekrar Aiden'a dönerken kanım damarlarımda daha sert pompalanıyor.

Çenesi geriliyor ama bir şey söylemiyor. "Bu doğru mu?"

Fısıldıyorum.

Bu bir şaka olmalı.

Jonathan ve Silver bunu beni önemsiz hissettirmek için planladılar. Aiden şakayı yüzlerine vuracak.

Bana bunun bir oyun olduğunu ve onun sadece bana ait olduğunu söyleyecek. O benim.

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Neden bir şey söylemiyor?

"Bu bir yalan, değil mi?" Sesim zar zor duyuluyor.

"Bu oyundaki tek yalan sensin, Steel." Jonathan gülümser. "Gümüş her zaman Kral'ın adının kraliçesi olmuştur."

Hayır.

Şaka yapıyor olmalı.

Yapmak zorunda.

Aiden neden bir şey söylemiyor? O yalan söylemez, o yüzden inkar ediyorsa, bu onların yalancı olduğu anlamına gelir.

Tabii gerçek olduğu için inkar etmiyorsa.

Zil çalar. Silver elini Jonathan'ın elinden çeker, "Ben bakarım. Cole olmalı."

Ve sonra kapıya doğru koşuyor.

Babasıyla göz temasını hâlâ kesmemiş olan Aiden'ı izlemeye devam ediyorum.

"Aiden...?"

"Söyle ona, evlat." Jonathan alay ediyor. "Başından beri bir oyun olduğunu bilmeyi hak ediyor."

"Burada ne yapıyorsun?" Silver'ın sesi ön kapıdan gelir. Knox, orta yaşlı uzun boylu bir adam eşliğinde içeri girer.

Jonathan'ın yüzündeki gülümseme kaybolur.

"Knox, sen ne...?" Adamın yüzüne odaklandığımda sözümü yarıda kesiyorum.

Tıpkı anılarımdaki gibi vücuduna yapışan siyah bir takım elbise giymiş.

Yüksek elmacık kemikleri. Kare çene hattı. Koyu kahverengi gözler. Kestane rengi saçlar.

Bu o.

Bu bir rüya ya da kabus değil. Bu gerçekten o.

Derin, tanıdık sesi çocukluğumdan kalma bir ninni gibi etrafımda dolaşıyor. "Mutlu yıllar prenses. Eve gitme vaktimiz geldi."

"Baba?"

Hikaye son bölüm olan Twisted Kingdom'da devam ediyor. [Şimdi Tek Tıkla.](#)

Knox Van Doren hakkında merak ettikleriniz mi var? [Günah İmparatorluğu](#) adlı bağımsız kitabını okuyabilirsiniz.

Aiden'in otoriter babası Jonathan King'i merak ediyor musunuz? Onun hikayesini [Bir Kralın Hükümdarlığı](#)'nda okuyabilirsiniz.

Aiden'in bakış açısından bonus bölüm için [buraya tıklayın](#).

NE VAR NE YOK?

Çelik Prenses'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, [Rina'nın Spoiler Odası](#)'na katılabilirsiniz.

Sırada Aiden ve Elsa'nın hikayesinin son bölümü var: [Twisted Kingdom](#).

Blurb

Krallığın yıkılmaması gerekiyordu.

Gerçek sizi özgür bırakmadan önce mahveder.

Maskeler düşer.

Sırlar çözülüyor.

Elsa'nın geçmişin peşinden koşması onu bugünden koparıyor. Onun için savaşacağım.

Onu geri getireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile onu koruyacağım. Bir söz vermiştik.

O benim.

Son bir oyun için hazır mısın, tatlım?

[1-Twisted Kingdom'a tıklayın.](#)

ALSOBYRINAKENT

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ
Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön
Bölüm) Aldatma Yemini
Aldatmacanın Baştan Çıkardığı
Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ
Benden Nefret
Ediyor Benden
Nefret Etmiyor

ABOUT THE AUTHOR

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

Rina ile bağlantı

kurun: [Web](#)
[Sitesi Bülten](#)
[Okuyucu Grubu](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent
Yazar Notu

1. Aiden
2. Elsa
3. Elsa
4. Aiden
5. Elsa
6. Elsa
7. Elsa
8. Aiden
9. Elsa
10. Elsa
11. Elsa
12. Aiden
13. Elsa
14. Elsa
15. Elsa
16. Elsa
17. Aiden
18. Elsa
19. Elsa
20. Elsa
21. Elsa
22. Aiden
23. Elsa
24. Elsa
25. Elsa
26. Elsa
27. Elsa
28. Elsa
29. Elsa
30. Elsa
31. Aiden
32. Elsa
33. Elsa
34. Elsa
35. Elsa

36. Aiden
37. Elsa
38. Aiden
39. Elsa
40. Elsa

Sırada ne var?

Ayrıca Yazan: Rina

Kent Yazar Hakkında

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)